

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУЛ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2579

ВРХОВНИ КОМАНДАНТ

а/с
0/6

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан
Заменик главног и одговорног уредника
Марина Томан
Помоћник главног и одговорног уредника
Момир Марковић
Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре
Синиша Аксентијевић
Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић
Председник Издавачког савета
Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Миролуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин
Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Српски радикали у Сирији

• Пријатељи су увек пријатељи

2

Косовскометохијска голгота

• Што мање Срба, већи напредак

5

Избори

• Добијена прва битка за Бор

9

Махинације Млађана Динкића

• Лоповлудици без граница

11

Политичко лудило

• Забрана народа

17

Скандалозно

• Тадићеве прљаве игре

19

Мучење „Младићевих јатака“

• Хаг притиска, недужни у затвору

22

Проф. др Смиља Аврамов

• Шешел од оптуженог прерастао у тужиоца

25

Хашке скривалице

• Бабић, ипак, оставио опроштајно писмо

27

Дресура

• Вампири су међу нама

29

Република Српска

• Још једна превара

30

Нове личне карте

• Средство контроле у процесу глобализације

37

Монструозно

• Злочини муслимана над Србима

42

Историјске чињенице

• Хрватство у Црној Гори и Боки (3)

49

Пријатељи су увек пријатељи

• Делегација Српске радикалне странке на позив Регионалне команде БААС партије (највећи партијски орган за све арајске земље) од 18. до 23. јуна боравила је у званичној посети Арајској Републици Сирији

Српски радикали предвођени замеником председника Томиславом Николићем примљени су на највишем партијском и државном нивоу. Сви сусрети протекли су у веома срдочној атмосфери и у духу традиционалног пријатељства које је током историје обележило односе између сиријског и српског народа. Делегација се током свог боравка у Сирији могла уверити у дубока осећања пријатељства тамошњег народа према нашој земљи и народу и препознати осећања захвалности за подршку коју су му бивша Југославија и Србија пружили у праведној борби свих арајских народа за слободу и очување независности. Због тога не чуди што је Сирија била једна од ретких земаља која за време југословенске кризе није подлегла притисцима тзв. међународне заједнице да повуче или макар смањи своју дипломатску мисију у Београду, већ напротив, потврдила

је именовање свог опуномоћеног и изванредног амбасадора. Такође, Сирија није подлегла информативној кампањи лажи и обмана против Србије и српског народа и њена средства јавног информисања нису начинила ниједан гест непријатељства према нашем народу и држави.

Првог дана посете делегација је водила званичне разговоре у Регионалној команди БААС партије коју је предводио заменик генералног секретара и заменик председника Абдулах Ел Ахмар. Разговори су потврдили идентичност ставова обе партије у регионалним и међународним питањима. Договорено је да се сарадња унапреди и продуби на основу конкретних заједничких потеза.

Након овог састанка делегација Српске радикалне странке састала се са председником Друштва српско-сиријског пријатељства, чланом Националне команде БААС партије

(партијско руководство за Сирију) Осама Удајем. Удај је истакао неопходност развијања традиционалних пријатељских односа између две партије и народа, као и свих осталих видова сарадње између две државе. Томислав Николић се сложио са изнетим ставовима потврђујући да Српска радикална странка упорно ради на обнављању традиционално пријатељских односа са државама које су исказале право и искрено пријатељство према Србији и српском народу.

Следећи сусрет српски радикали имали су у Регионалној команди са Мухамедом Саидом Бехтијаном, замеником генералног секретара Регионалне команде (генерални секретар је председник државе Башар Ел Асад). Заменик генералног секретара указао је да странке имају заједничке ста-

ће посланичке групе у Народној скупштини Републике Србије, договорено је унапређење сарадње између два парламента и две посланичке групе. Председник Скупштине истакао је да ће се већ на следећем заседању Скупштине Сирије усвојити одлука о формирању парламентарног клуба пријатељства са Србијом. Томислав Николић је такође нагласио да ће српски радикали преузети иницијативу за формирање клуба пријатељства у Србији.

Др Сулејман Кхадах, потпредседник Национално-прогресивног фронта Сирије који окупио 10 партија на власти (председник фронта је председник Башар Ел Асад) током исцрпног разговора са замеником председника Томиславом Николићем разменио је мишљење о свим важним питањи-

воје о међународним питањима, као што су глобализам, подршка правима народа у борби за слободу, очување независности и супротстављање спољним притисцима и покушају наметања одређене политике. Томислав Николић је изразио солидарност српског народа са борбом сиријског, палестинског и ирачког народа за очување независности, интегритета и ослобођење од окупације. Истакавши да Србија, на жалост, није имала снаге да издржи притиске, Томислав Николић је нагласио да је један део српске територије још увек под окупацијом и да окупатори покушавају да одузму елементе државности Републици Српској и да Србији отму један део територије – Косово и Метохију. Две стране су се сагласиле да је неопходно организовати међународне скупове свих патриотских снага света и патриотских држава, како би се заједно супротставили притисцима и уценама који долазе од лидера тзв. новог светског поретка. На тај начин, кроз солидарност и подршку, помогло би се свим народима у њиховој борби за слободу и независност.

Делегацију Српске радикалне странке примио је и председник Народне скупштине Сирије др Махмуд Ал Абраш. У разговору са Томиславом Николићем, као шефом најве-

ма интересантним за две странке и државе. Обе стране су се сложиле да је неопходна сарадња на свим нивоима у корист националних интереса, мира и стабилности у свету. Са сиријске стране састанку је присуствовало пет председника странака које учествују у раду Фронта.

Министар за информисање др Мухсен Билал током разговора са делегацијом српских радикала интересовао се за искуства Србије у пропагандном рату коме је била изложена. Размењена су и искуства о законима о слободи штампе. Саговорници су закључили да се господари света користе медијским обманама како би претворили жртве у кривце а кривце у жртве. Поменути су примери из праксе, пре свега противправни рад Хашког трибунала који се најдрастичније манифестовао ликвидацијом Слободана Милошевића и криминалним и неправедним задржавањем др Војислава Шешеља у притвору у Шевенингену. Гости и домаћини су се сложили да су збивања у затвору Абу Граиб у Ираку, Гвантанаму и осталим тајним затворима ЦИА-е и њених савезника у Европи, највећи доказ лажи и обмана господара тзв. новог светског поретка.

Делегација Српске радикалне странке посетила је и страначку издавачку кућу „Ал Батх“, која издаје страначке дневне новине и остала страначка издања и са генералним директором Илијасом Мурадом разговарала о видовима сарадње између две странке.

Са председником Привредне коморе Сирије Ратефом Ел Шалахом српски радикали предвођени Томиславом Николићем разговарали су о могућностима будуће економске и трговинске сарадње између две пријатељске земље и начинима њеног оживљавања. Обе стране су истакле да ће се ангажовати на размени привредних делегација на различитим нивоима.

Председник владе Сирије др Мухамед Наџи Ел Отри током сусрета са делегацијом из Србије још једном је нагласио симпатије сиријског народа и руководства према српском народу, који се кроз историју борио да сачува своју слободу и своје специфичности. Изразио је уверење да ће се традиционално добра сарадња између две државе и народа вратити у некадашње токове и бити унапређена. Заменик председника Српске радикалне странке сложио се са таквим ставовима, обећавајући да ће влада српских радикала, када буде формирана искрено и отворено сарађивати са свим пријатељским земљама, без обзира да ли су оне на Истоку, Западу, Северу или Југу, а поготово са пријатељским земљама као што је Сирија.

Према програму, за последњи дан посете био је предвиђен и сусрет са потпредседником Сиријске Арапске Републике Фаруком Ал Шарахом, а како су нагласили домаћини, делегацију Српске радикалне странке требало је да прими и председник Сиријске Арапске Републике Башар Ел Асад. Међутим, због изненадног одласка председника и потпредседника у званичну посету Египту, сусрет је одложен.

Током боравка у Сирији, Томислав Николић са делегацијом сусрео се и са патријархом Алтакије и целог Истока, преносећи му, на молбу Српске православне цркве, позив да посети Србију. Патријарх се захвалио на позиву, истакавши да ће преко црквених канала договорити детаље посете.

Делегација Српске радикалне странке током свог боравка у Сирији посетила је и неке од највећих хришћанских светиња, као што је црква Хананија која потиче из петог века, манастир Сиднаја, где је сачувана оригинална икона Светог Луке из четвртог века и Малулу, са најстаријим хришћанским манастиром. Манастир се налази у граду где се и дан данас говори арамејским језиком, језиком Господа Исуса Христа. Делегација из Београда посетила је и трг Ел Амави.

Посебан утисак на српске радикале оставила је посета ослобођеном граду Кунајтеру у ком су израелски окупатори приликом повлачења, што динамитом, што булдожерима срушили све куће и друге објекте. У парку пријатељства Томислав Николић засадио је маслиново дрво мира, уз жељу да убрзо буде ослобођена Голанска висораван и да дрво маслине своје плодове даје у миру и слободи.

Посета делегације Српске радикалне странке била је веома добро пропраћена у сиријским средствима информисања, заузевши ударно место у штампаним и електронским медијима. Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић дао је опширан интервју за високотиражну партијску новину „Ал БААС“ који је објављен 22. јуна. Истог дана у ударном поподневном термину разговор са Томиславом Николићем емитовала је сиријска сателитска телевизија.

Редакција „Велике Србије“ припрема специјални број о посети Сирији.

Што мање Срба већи напредак

• Само неколико сати након што је у Њујорку 22. јуна одржана седница Савета безбедности УН на којој је одлазећи шеф УНМИК-а Сорен Јесен Петерсен, као и много људи до сада, лобирао за албанску ствар, где је саопштио да на Косову и Метохији постоји напредак, објављена је вести да је у Клини убијен шездесетогодишњи Србин Драган Поповић. Међународној заједници нису проBLEM аргумената и чињенице. Свакодневно се уверавају у „напредак“ остварен у последњих 6 година. Убиство Поповића најбоље илустрирају напредак који је учињен, али у злочинима

Пише: Будимир Ничић

На последњој седници Савета безбедности Уједињених нација о Косову и Метохији, Сорен Јесен Петерсен је здушно бранио, наводно успешно испуњавање стандарда... безбедност, привреда, дијалог, имовинска права, повратак... – Повратак није новина на Косову, али смејурија свакако јесте, из разлога што је неуспешан и поред многих „напора“ свих могућих стручњака који се баве овим питањем.

Вероватно су многи имали прилике да путем медија сазнају и виде почетак (али само почетак) неколико пројеката које новцем међународне заједнице тобоже финансира привремена Влада Косова и Метохије, а који се односе на повратак, како воле да кажу, мањина на Косову и Метохију. Све стручне службе које се баве тим питањем: УНМИК, УНДП, Министарство за повратак и друге, заборављају да су мањина у јужној српској покрајини заправо Албанци, од којих је половина због бомбардовања и креирања хуманитарне катастрофе 1999. године напустила Косово. Занимљивост је свакако то што нико од наводних стручњака за повратак не може да одговори на питање како је могуће да је за само 15 дана 800.000 Албанаца враћено својим кућама, а да је за седам година на Косову и Метохију враћено пар хиљада Срба.

Недавно је представљен највећи пројекат повратка до сада, повратак у село Српски Бабуш, за који је издвојено око 3 милиона евра. Радови чишћења започети су крајем маја, и то уз помоћ озлоглашеног Косовског заштитног корпуса, који је, узгред, главно осумњичено тело за прогон и убиства Срба са Косова и Метохије. Да циркус буде већи, церемонија почетка пројекта била је обележена без присуства иједног Србина повратника. Важно је да догађај нису пропустили многи политичари, почев од оних „ситних“, као што је председник општине Урошевац Фаик Граинца, који је недавно на једној конференцији за штампу јасно рекао да Срби не могу организовано да се врате у Урошевац, јер, како је појаснио, Срби и Албанци не могу да живе и раде заједно, па до Агима Чекуа, који не пропушта овакве прилике да по ко зна који пут позове Србе на повратак и да им саопшти да су на Косову потпуно безбедни, али да у својој глави морају то да преломе.

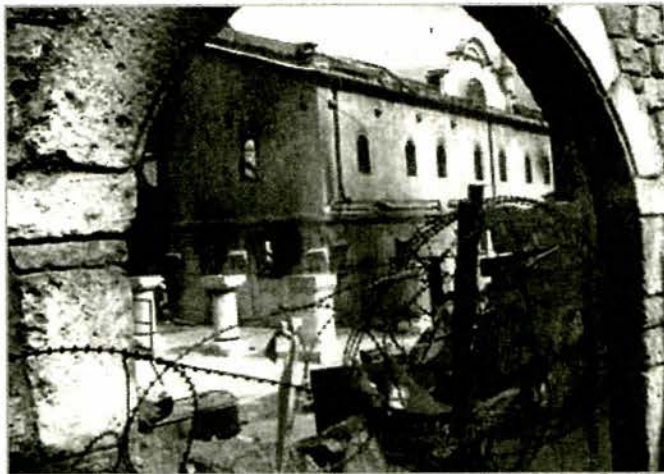
Српски Бабуш је село у општини Урошевац, потпуно уништено 1999. године, када је, по доласку НАТО снага, запалено и када је српско становништво протерано наочиглед представника међународне заједнице, који су мало пре тих догађаја убеђивали свет како Срби крше основна људ-

ска права Албанаца! Очигледно, њихово присуство означило је почетак крвавог прогона Срба са Косова, а истовремено и кршење свих елементарних права Срба са ових простора. Након идеје о испуњењу фиктивних стандарда којима маше међународна заједница ствари су почеле да се мењају, али и даље зависе од расположења Албанаца. Наводно је Агим Чеку ту да контролише ситуацију па и као премијер Косова даје пример осталим Шиптарима, како је толеранција „тренутно“ најбоља ствар за њих, јер, ето, и остварење њиховог сна је на помолу.

Ипак, с времена на време, „толерантни суграђани“ покажу своје право лице. Најновији пример је Драган Поповић, повратник из Клине, који је убијен на дан када је Петерсен у Савету безбедности говорио о некаквом напретку на Косову и Метохији. Вероватно је и он поверовао зликовцима, као што је Агим Чеку, да је на Косову безбедан али да мора то да преломи у глави. Превелика жеља за својим домом довела је до тога да је Поповић добио метак у главу. Овај шездесетогодишњи Србин убијен је из ватреног оружја у потиљак, из заседе. Након уласка у стан за сада непознати починилац (који ће вероватно и остати непознат) сачекао је иза улазних врата Драгана и срамно му пуцао у потиљак...

Питање је да ли је то цена још једног пројекта повратка у село Клинавац, општина Клина, где се планира повратак 15 српских породица. Радови на чишћењу и овог уништеног села започети су управо тог дана када је Драган убијен.

Стручњаци за повратак о свему размишљају, па и о томе како да умире албанско становништво нервозно због повратка Срба. Наиме, сваки од ових пројеката повратка поред пријемне заједнице има и такозвану баланс компоненту. Та компонента подразумева и помоћ албанске заједнице, тако што се у суседним албанским селима санирају водоводи, струјне мреже, путеви, као и куће за „(не) имућне“ албанске породице.

Да Шиптари на Косову и Метохији пуцају на све што мирише на српско, најбоље говори напад који се овог месеца догодио у Метохији на путу Ђаковица – Дечани, када је двоје британских туриста једва извукло живе главе. Британци су у изнајмљеном аутомобилу са београдским таблицама путовали по Метохији, да би се код села Јуник у близини Ђаковице нашли у колони сватова, који су, видевши београдску регистрацију, припуцали на кола и потпуно их демолирали.

Ову муку и бруку није коментарисао нико из међународне заједнице, сем шефа британске канцеларије у Приштини Дејвида Бланга, и то након инсистирања појединих медија. Бланг је између осталог саопштио да „морамо да приведемо правди људе који таквим чиновима насиља угрожавају будућност Косова као толерантног и модерног европског друштва“.

Зарад модерног, толерантног и европског друштва та иста међународна заједница, поред пуцњаве, толерише и велике билборде постављене широм Косова на којима се гласно и јасно бојкотије Србија, тачније производи из Србије, а недавно су се појавили и плакати на којима је фотографија Албанке коју шамара српски војник!

Наиме, овог месеца Омладински покрет Самоопредељење заиста је решио да на себе привуче пажњу. Лидер Покрета Албин Курти позвао је Албанце да бојкотију прехранбене и друге производе из Србије наводећи да ће такав бојкот „нанети штету Србији, а помоћи Косову“. „Бојкот треба да се настави све док Србија не призна злочине које је починила и не плати надокнаду за причињену штету“.

Оно што је шокантније од акције ове екстремистичке организације је изјава представника привредних институција Косова и Метохије. Привредна комора Косова оцењује позитивном идеју бојкота робе из Србије, каже њен председник Бесим Бећај. Он је рекао да предлог покрета „Самоопредељење“ о бојкоту робе из Србије не треба да подрже само грађани, већ и косовске институције, како би се што мање користила роба из Србије.

Да иронија буде већа, Бећај је након тога казао да се привредна комора Косова залаже за либерализацију тржишта. После Срба, изгледа да је дошло време да се са Косова и Метохије протера и „Плазма“ кекс, будући да је нанео много зла албанској деци.

Очигледно је да није први пут да се не зна ко коси, ко воду носи, али ова ситуација је свакако специфична, јер изгледа да Албанци сада покушавају да углавном избегну варварске методе клања Срба и уништавања српских светиња (17. март 2004.) већ се служе методама бојкота и игнорисања.

И док Албанци уз помоћ међународне заједнице полако постижу свој циљ, који ће, ако се испуни, у потпуности изменити историју Балкана, поједини београдски медији воде пропагандни рат против Срба у покрајини. Објављивање некаквих тајних планова УНХЦР-а о наводном иселјавању 70.000 Срба са Косова, свакако је нешто што би обесхрабрило свакога на свету, било који народ да је у питању, али тешко да може да обесхрабри Србе, који су преживели седам година голготе, стреса, патње а који су после свега ипак решени да остану.

– Трагикомично је и то што српски политичари, који су на власти, не смеју критички да се осврну на понашање земаља које су најодговорније за хаос који влада на Косову и Метохији. Примера ради, председник Србије Борис Тадић увек добије напад интелигенције кад оде негде на запад. Тако је скоро, када је боравио у Њујорку, најавио неки нови предлог о будућем статусу Косова, да би касније, кад се вратио у земљу, рекао да први пут чује о томе. Ко ме господин Тадић продаје маглу, то, изгледа, за сада зна само он, а што неко рече, важно је да Србија има јединствени „двојац“. То је Тадић – Драшковић. Снажни су, јаки, паметни и леги, припадају демократском блоку, плове без престанка. Једина ма на је што су изгубили компас.

Српски храмови и гробови и даље страдају

Званично „(не)познати починиоци“ демолирали су цркву Рождества пресвете Богородице у Обилићу, која се налази у центру града. Они су са четири мале куполе на цркви скинули и однели четири крста, олук са десне стране храма и део бакарног крова. Црква у Обилићу је иначе опасана двоструким колутовима бодљикаве жице, па су непознате особе пребациле даске преко ње и са мердевинама се попеле на цркву, на којој су поразбијали сви прозори, а у самој цркви од инвентара није остало ништа. Овај храм је запаљен 18. марта 2004. године, а у процесу обнове након тога стављена су нова врата, која су након ове провале отворена.

Званично „(не)познате особе“, трећи пут ове године, демолирале су цркву Св. апостола Андреја у Подујеву, уништеноу током мартовског насиља Албанаца над Србима, њиховим светињама и имовином на Косову и Метохији 2004. године. Почетком априла, после провале, полувано је 15 прозора; почетком маја, уз врата разбијена су још два прозора, да би прошле недеље црква још једном била демолирана. Званично „(не)познате особе“ порушиле су 16 надгробних споменика у селу Старо Грацко код Липљана. Два дана пред Задушнице, 8. јуна, мештани су на гробљу пронашли једну нагазну мину коју су припадници КФОР-а уклонили. Старо Грацко је српско село у коме су албански екстремисти 23. јула 1999. године убили 14 жетеоца. Починиоци још увек нису пронађени.

Српска радикална странка помаже изградњу храма
у једном од највећих српских села на Косову и Метохији

Прилуужје добива цркву

Пише: Будимир Ничић

На православни празник светог Константина и Јелене у Прилуужју је постављен камен темељац за изградњу сеоске цркве која је посвећена Светом Преображењу Господњем. Освештању камена темељаца које је обавио епископ рашко-призренски Артемије присуствовало је неколико хиљада људи из Прилуужја и осталих српских средина. Почасни гости тог дана у Прилуужју били су посланици Српске радикалне странке Љубомир Краговић, Звонко Михајловић, Драгутин Перић и Срђан Комазец. Почетак изградње цркве у Прилуужју са по 100.000 динара помогли су Српска радикална странка и општина Стара Пазова у којој је председник српски радикал Срђан Комазец. Улога Српске радикалне странке у подизању овог храма није само финансијска помоћ, већ су и иницијативу за изградњу храма покренули радикали из Прилуужја Драган Абјанчић и Небојша Ариновић.

Обраћајући се окупљеним верницима, епископ рашко-призренски и косовско-метохијски Артемије је рекао:

– Ово село је деценијама сањало дан када ће почети градњу храма Божјег. Генерације су то желеле али прилике није било да се то оствари. Благослов је пао на нас да будемо ти који ћемо га уз Божју помоћ почети и завршити. Порука овога дана и овога храма јесте, браћо и сестре, да без обзира на невоље у којима живимо, кроз које пролазимо, које нас сналазе свакога дана на овим просторима, да на њима и останемо, јер овде су наши корени, наше цркве које гради-мо по светој косовско-метохијској земљи, јесу уствари стожери, јесу котве за које се морамо држати чврсто, да нас никакви ветрови одавде не могу одувати и померити.

– Многи наши стари храмови које су наши преци зидали, иако су кроз историју много пута били рушени, остали су светиње нашега народа око којих се српски народ сабирао и данас се сабира и многи су од њих обновљени у новије време и оно што је непријатељ порушио у задњих неколико го-

дина, даће Бог да се све обнови, да поново запојемо у њима свету литургију као и у овоме новоподигнутому храму. Нека Господ данас прими и наше молитве, нека нам дарује снаге духовне и телесне да укрепи наше руке, наше моћи да истрајемо на нашем Божијем делу, да га довршимо убрзо, да нас ништа не може ометати у томе и да дочекамо да ускоро извршимо освећење готовога храма Преображења Господњег, да га предамо овоме народу и овоме селу на употребу.

Према речима председника Координационог одбора Српске радикалне странке за Косово и Метохију Љубомира Краговића, изградња овог храма треба да служи као пример међународној заједници да су Срби упркос свим проблемима одлучни да остану на овим просторима.

– Ово је један од начина који даје снагу српском народу на Косову и Метохији да опстане. Онај ко гради цркву у овом селу не мисли да се сели одавде, без обзира што имамо велики пропагандни рат против Срба на Косову. Овај храм је управо порука и Шиптарима и тој такозваној међународној заједници, која овде наводно треба да обезбеди мир, а која то никако не чини, да су Срби решени да остану и да опстану на овом простору и да немају где да иду. Ово је српска земља и овде ћемо живети у оном броју колико нас има, а надамо се да ће доћи боља времена, када ће и протерани да се врате”, каже Краговић.

Срђан Комазец, председник општине Стара Пазова и посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије уплатио је на рачун одбора за изградњу храма сто хиљада динара. Он је обећао да ће са људима из Војводине који, како је рекао, воле Косово и Метохију, Србију и своју отаџбину успети да прикупи још 400.000 динара за изградњу цркве у Прилужју.

„Дошао сам овде да видим због чега се Срби ван Косова, а нарочито у Војводини диве овим Србима који су остали на

Косову и Метохији, одакле та енергија, воља и жеља у њима да и поред свих тешкоћа које доживљавају остану овде и заиста сам изненађен љубављу коју овај народ исказује према овој светој земљи. Ово су људи којима треба сви да се диве. Они су светионик и показатељи како сви треба да се понашају, како треба да воле свој народ, своју нацију, своју отаџбину. Срби који су остали до данас да живе на Косову показују да код њих није преовладао материјални фактор, већ су преовладале оне истинске вредности српског народа које су вековима грађене, а то је љубав према отаџбини, љубав према прецима и потомцима и због тога мислим да су они наши учитељи на које сви треба да се угледамо.

Начелник општинске управе у Старој Пазови Лазар Медић каже да његово име говори све када је Косово и Метохија у питању. Биће ми јако драго ако само један део онога што је Лазар хтео урадити. Данас овде доживљавам нешто што доживљавам и у нашем Срему, али то нису такве емоције када о Косову размишљам тамо у односу на ово. Видео сам ове људе и њихове очи и то ми све говори, нека им Бог помогне и нека буду сложни.

Члан Општинског одбора Српске радикалне странке Стара Пазова Јован Адамовић каже да је Косово и Метохија за сваког Србина нешто посебно. – Ми у Сремској Равници чувамо део моштију светог и праведног великомученика кнеза Лазара Косовског и долазећи овде ми спајамо Косово и Метохију и један други крај Србије. Доносимо духовно јединство српског народа. Ми грађимо храм, они руше храмове на нашој светој земљи која је крстоносна, мученичка, натопљена крвљу српских мученика, светаца и витезова. Душмани не могу да нам отму наше јединство и слогу српског народа на Косову и Метохији, јер док они овде постоје и граде храмове верујем да ће и српска нација учити од њих како се брани отаџбина.

За старину Александра Здравковића овај дан значи много, јер му, како каже, даје наду да ће Срби остати и опстати у Прилужју. – Ово село је заслужило један овакав храм и то ће бити храм наше духовне културе око којег ћемо се окупљати, где ћемо неговати и изграђивати наш духовни и национални идентитет.

Мештанин села Драгиша Терентић каже да Прилужје, једно од највећих српских села на Косову и Метохији са око 3.500 становника, до 1968. године није имало своју цркву. – У то тешко време, када је комунистички режим ограничавао верска права и слободе, мештани су смогли снаге да кроз добијање дозволе за изградњу капеле на православном гробљу у Прилужју, изграде гробљанску црквицу која је посвећена Светој недељи. Временом је село проширено па је створена потреба за „правом” црквом. Било је много намера и идеја, али мало храбрости, али ево, Господ је дао снаге и храбрости да се крене у овим тешким временима. Данашњи камен темељац за цркву Светог Преображења је залог за опстанак и будућност овог села, каже Терентић.

Радикал Бранислав Ранкић на челу општине Бор

Добијена прва битка за Бор

Пише: Марина Томан

Кандидат Српске радикалне странке Бранислав Ранкић постао је нови председник општине Бор. Поред харанге и снажне медијске кампање коју су против Српске радикалне странке водиле такозване демократске странке и упркос њиховом удруживању у борби против кандидата српских радикала, народ општине Бор је готово дво-трећинском већином одлучио да се супротстави криминалу и корупцији. Бранислав Ранкић је у другом кругу избора за председника општине, одржаном 11. јуна, добио 64 одсто гласова изашлих бирача, а његов противкандидат Дарко Михајловић, кога је кандидовала група грађана Коалиција за Бор добио је око 34 одсто гласова.

Избори за председника општине Бор одржани су након изјашњавања грађана на референдуму о поверењу тадашњем председнику Драгану Величковићу из Демократске странке Србије. Одржавање референдума иницирала је Српска радикална странка прикупивши потписе око 14 одсто уписаних бирача. Радикали су се на овај потез одлучили након куповине једног одборника Српске радикалне странке од стране Српског покрета обнове под вођством заменика општине и општинског менаџера; због бахатог понашања сада већ бившег председника, који је нерационално користио буџетска средства, и на свакој седници Скупштине општине вређао одборнике који су критиковали његов рад. Као трећи и најважнији разлог, Бранислав Ранкић истиче да Величковић није имао способности да води ову општину, поготово у ситуацији када се покреће процес приватизације РТБ Бор, од кога зависи судбина целе општине и свих њених житеља.

„Овај предео почео је да се настањује када је започета експлоатација у руднику. Године 1903. било је то село са свега 4 куће. За више од сто година рударења овде су долазили људи из разних крајева. Долазили и остајали. Везивали су своју судбину за Бор и рудник. Тако је и судбина садашњих житеља Бора везана за комбинат. Велики број људи, бивших радника РТБ-а је на улици, без посла, а планира се отпуштање још неколико хиљада. У питању су и огромна рудна богатства која се процењују на милијарде долара, а чија се вредност, као и вредност капитала РТБ Бор умањује, не би ли се он продао у бесцење”, каже Ранкић и додаје да је своју кампању највећим делом усмерио на спречавање такве катастрофалне и погубне приватизације.

Нови председник општине Бор објашњава да је у РТБ Бор противзаконито уведен процес реструктурирања. Закон предвиђа да се процес реструктурирања може увести тек када се распише тендер и ако се не појави нико од купаца, као и када је вредност капитала нижа од вредности дуговања. Ни један ни други услов нису били испуњени када је овај комбинат у питању.

„Влада се послужила једном неважећом уредбом из 1994. године и на основу ње увела фирму у процес реструктурирања, иако је и Уставни суд донео одлуку да је то противзаконита одлука. Приликом приватизације у процесу реструктурирања продаје се сто одсто власништва а наш циљ је, и тиме сам мотивисао све грађане Бора и у другом кругу избора победио са 64 одсто освојених гласова, да се 30 одсто власништва путем акција подели радницима и пензионерима, а да 30 одсто власништва задржи држава”, каже Ранкић и наводи да би и под оваквим условима све озбиљне компаније које се баве овим послом нашле своју рачуницу за куповину РТБ-а.

Нови председник општине Бор објашњава да бакар „дивља” на берзи метала и да је његова тренутна цена 9000 долара по тони, што је веома значајан скок у односу на 1500-2150 долара, колико је износила цена бакра у претходном

периоду. Претпоставке су да ће се цена стабилизovati на око 10.000 долара по тони. „Због тога је наш циљ да држава никада не испусти већински део и да се приватизује само 40 одсто. Све озбиљне компаније које желе да се баве експлоатацијом могу да остварују профит и са четрдесет одсто влаштва”.

Бранислав Ранкић истиче да је већ у току саме предизборне кампање успео да оствари део својих предизборних обећања. Влада Републике Србије је непосредно пред његову победу донела одлуку о обустављању приватизације на 90 дана. То је довољно дуг период, како објашњава председник општине, да се направи нова стратегија о приватизацији. Наиме, како каже Ранкић, у стратегији о реконструкцији и приватизацији постоји део који се односи на то да се о њој морају изјаснити и локална самоуправа, пословство РТБ-а и одређена министарства у Влади. „Израда стратегије, која је, иначе, катастрофална, плаћена је милион триста хиљада долара. Радиле су је четири ревизорске куће, да би на крају изгледала као семинарски рад, и то лоших студената. Они који су радили стратегију не знају шта је проценат бакра у руди а шта проценат руде. Такође, да апсурд буде већи, наводи се да они који су израдили стратегију не одговарају за тачност података. У Закону о локалној самоуправи постоји поглавље које предвиђа да се о приватизацији изјасни општина и управо у томе видим нашу шансу да спасимо овај комбинат а самим тим и општину и њене становнике од про-

пасти, јер никада нећемо дати сагласност за стратегију која би довела у питање опстанак Бора”, појашњава председник Бора.

Председник општине напомиње да преговара са синдикатима РТБ-а да се формира комисија која би урадила нову стратегију. „У тој комисији били би људи из РТБ-а, Борског техничког факултета, Института за бакар из Бора, Владе и локалне самоуправе. „Настојаћемо да у комисији већину чине стручни људи”, каже Ранкић и још једном истиче да судбина Бора зависи од РТБ-а. „Бор је настао од РТБ-а. Некада је запошљавао 22.000 радника. Доласком ДОС-а на власт 2000. године све је кренуло низбрдо. Током првог процеса реструктурирања (заправо је то био процес отпуштања радника), отказ је добило 5000 радника. Једног броја људи су се затим ослободили тако што су многе пензионисали. Сада у Бору ради близу 7000 људи, а стратегија предвиђа отпуштање још око 3800 људи. Тешко да би овај град могао да поднесе толики терет незапослених. Материјална и социјална ситуација већине житеља Бора је тешка. Многи живе на на рубу егзистенције. Велики број људи ради на црно, без здравственог и пензионог осигурања. Људи који раде у услужним делатностима месечно зарађују само по пет хиљада динара”, истиче нови председник општине Бор Бранислав Ранкић, прилично забринут за будућност својих суграђана јер уколико Влада остане при садашњем курсу приватизационе политике за Бор долазе тешки дани. Ипак, председник Бора не крије оптимизам. Каже – прва битка за Бор је добијена, стопирана је погубна приватизација Комбината.

Како истиче Бранислав Ранкић, у трку за председника општине Бор ушао је због будућности овог краја и његових житеља. Према његовим речима, овај крај крије изузетно велика рудна богатства. Године 1962. на локацији Димитријев поток пронађена су налазишта руде бакра, која садржи енормне количине германијума, који је много скупљи од злата и незамењив је у свемирској и војној технологији. Вредност тог налазишта је процењена на 20 милијарди долара. „Потенцијала за развој имамо, само треба да спречимо опасност да путем криминала и корупције останемо без овог рудног богатства”, истиче Бранислав Ранкић, председник општине Бор.

**Не краде Млађан Динкић државну имовину и паре само за себе.
Даје и пријатељима. Верану Матићу на пример.**

Лоповлаци без граница

• Српску радикалну странку није зачудило што што се у кампању проишв ње укључила и чувена лажовизија са националном фреквенцијом Б 92. Знали смо да нас они не воле и да имају сирејкине задатке од својих налогодаваца и менијора са Запада да нас најадају кад год им се прилика јружи. Они ипак само испуњавају жеље и налоге. Навикли смо. Уосталом, кад би нас случајно похвалили, знали бисмо да смо негде дебело погрешили. Па ипак, оволика осирејаност нам је била помало чудна. Док нисмо открили прави разлог. Разлог ижежак скоро седам милиона евра

Пише: Момир Марковић

Почетком јуна Српска радикална странка је дошла до једног уговора о закупу пословног простора. Уговор као и сваки други уговор, рекло би се. Једино што се у овом случају иза чланова уговора крије невероватна пљачка државне имовине. Пљачка због које смо поднели кривичну пријаву републичком јавном тужиоцу против актера ове ујдурме и невероватних лопуџа – потписника уговора. Пријава је поднета против потписника уговора Млађана Динкића, тадашњег гувернера Народне банке Југославије и Верана Матића, директора радиодифузног предузећа Б92. Лоповлук је тежак тачно 6,672.000 евра или, ако вам је лакше да схватите, више од 600,000.000 динара. Тим уговором, који је потписан 25. децембра 2001. године, Народна банка Југославије (читај Млађан Динкић) даје радиодифузном предузећу Б92 (читај Верану Матићу), пословни простор у улици Булевар Авноја број 64, величине 3.474,61 метар квадратни по цени од 1,280.463 динара месечно, и то на период од десет година. Тим истим уговором је предвиђено да ће закуподавац признавати закупу свако улагање, што ће рећи чак и кречење, замену сјајлица или славина у WC-у, те му у том смислу умањити цену закупнине за висину уложених средстава. А ако занемаримо ову додатну пљачку у пљачки и осврнемо се само на уговорену цену, долазимо до фрапантних података. У тренутку кад се цена закупа на тој локацији, чак и објеката далеко скромније опремљености кретала између 20 и 27 евра по квадрату, Млађан Динкић уговара цену од 4,1 евра. На овај начин Динкић и Веран Матић пљачкају месечно 55.600 евра. То на годишњем нивоу износи 667.000 евра а за десет година 6,672.000 евра. А што је најгоре у свему, девизна клаузула, која би морала да штити вредност уговорене закупнине, уопште није предвиђена уговором. У време потписивања уговора, евро је био око 60 динара. Данас он вреди око 90 динара, па је само по овом основу држава опљачкана за око 50 посто и од оне цене која је уговорена. Данас је то већ цифра од неких 2,5 евра по квадрату. До краја уговореног периода та цифра ће се сигурно свести на нулу. Уколико се уговор у међувремену не раскине, Веран Матић ће моћи од државе да тражи и да му доплати, што користи њен пословни простор. Невероватно. Или је можда баш и вероватно и логично са њихове тачке гледишта.

Уосталом, Србија је после петог октобра доживљавала пљачке и отимања огромних размера. Сетите се готово свих приватизација, свих провизија које су ови купили, свих отимачина и пљачки. Ова можда многе не превазилази по износу, јер, руку на срце, шта је шест милиона евра према читавим фабрикама које вреде и по неколико стотина милиона евра, а које су ови отели, али по дрскости и безобразлуку сигурно превазилази. Толико бескрупулозности, грамзивости и безобразлука још Србија није доживела. И што је најважније, сад избијају на површину разлози за онолике славопојке према досманлијским владама (разлике између оне прве, оне друге и ове треће готово да и нема), које и данас трају. Сад избијају на површину и разлози због којих Б92 острашћено напада сваког ко се усуди да нападне Владу Србије, било ког министра појединачно, или, не дај боже, Г-17 и Млађана Динкића. Сетите се како су арлаукнули ономад кад смо открили да је Лабус (то је онај што га болела нога) примио у кућне посете заинтересоване за куповину фирме „Књаз Милош“. Или оно кад се открила афера „Ериксон“. Управо тад су налазили Томиславу Николићу станове у улици Светог Саве, па се после испоставило да се ради о другом Томиславу Николићу, или лешеве по Антину, па се утврдило да је Томислав Николић стигао на ратиште месец

Познато је да свака држава има своју мафију, против које се бори успешно или мање успешно. У Србији мафија има своју државу и од оног октобра се до сада ништа принципијелно променило није. Само су се владе смењивале и свака је доводила у своје крило мафију. И тако ће бити све док народ оловком и гласачким листићем не каже „Доста, бре!“

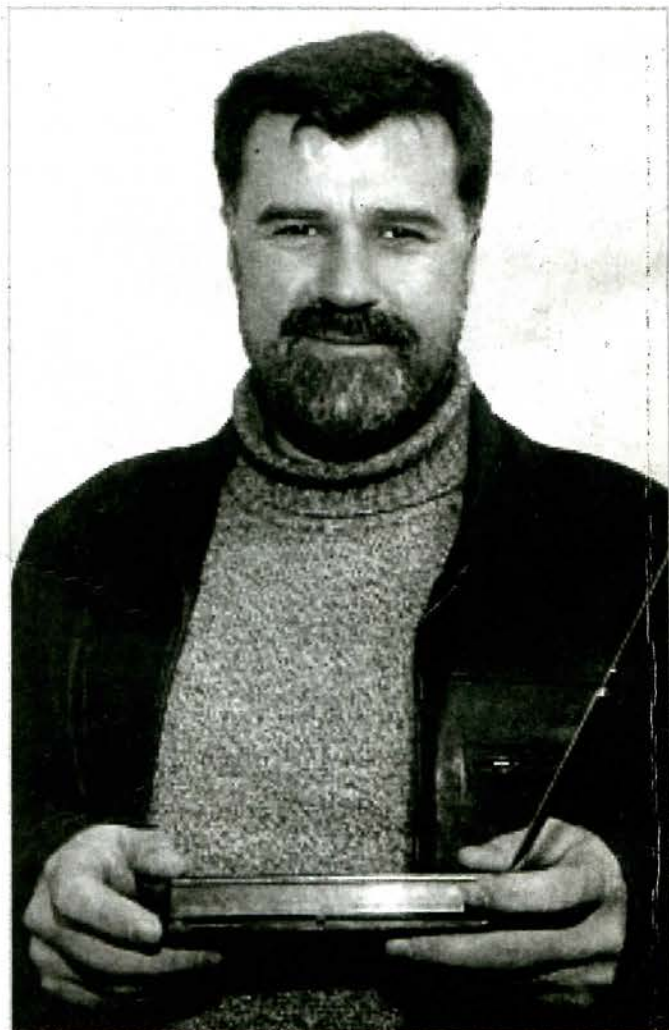

дана касније. И да се одмах разумемо, знали су они из Б92 и раније све податке, али су кренули са тим да би се афере везане за ове лопуже из Г17 прикриле. Док су таласали о овим измишљеним, стварне афере и стварни лоповлуци су падали у заборав. Тим пре што су ова и претходне владе направиле толико афера да су се дневно утркивале и једна другу гурале под тепих. Размишљај само шта ли се одиграва у тренутку кад је кренула хајка на Зорана Красића и Српску радикалну странку. Да ли је договорена продаја Косова и Метохије или је опет у игри нека невероватна пљачка.

А ово што су ова двојица досманлијских криминалаца потписала и спровела, само је још један од обелодањених начина пљачке. Колико је оваквих и сличних криминалних радњи урађено, колико је пара покрадено и колико је лоповских кеса напуњено, сазнаће грађани Србије оног тренутка кад се избори спроведу и власт промени па на чело државе дођу српски радикали. Тад ће Млађан Динкић морати да каже где је, рецимо оних 4,5 милијарди долара српских пара које су биле на Кипру све док он није отишао тамо и пронашао их. Мораће да каже истражним органима и где је злато из резерви и колико је пара нестало из банака које је он ликвидирао. Мораће да положи рачун и за Националну штедионицу и за 7.500 квадратних метара најквалитетнијег и најексклузивнијег пословног простора бивше СДК које је дао у мираз овој приватној банци, па је после продао за сићу. Мораће да одговори на многа питања. Верујем да ће бити смештен у простор у коме му нико неће сметати да смишља одговоре на сва питања која ће му надлежни органи постављати. И знам да ће се ући у траг сваком украденом динару, не само оном који је ова лопужа дрпила, већ сваком динару који је било ко из ове клептократске врхушке отео. И на-

равно да ће морати да каже колико је само од овог посла добио он, а колико је припало Верану Матићу. Овакви послови се не раде ни због љубави, ни због родбинских веза, ни због пријатељства. Овакви послови се искључиво раде због поделе плена. Е, ко је од опљачканог колико добио, то ће морати они сами да кажу. И нек се не заносе мишљу да ће моћи да збришу у иностранство и да крцкају ово што су опљачкали. Вратиће се у Србију сваки динар, сваки евро и сваки долар. И сваки лопов са лисицама на рукама, ако случајно збрише пре или после избора. Сетите се колика је паника настала кад је недавно БИА или МУП издао налог да се евидентира сваки излазак функционера из земље. То је само доказ да су свесни онога што их чека. Кукају, али са пљачкама не престају. Ушло им у крв, што би се рекло.

Српска радикална странка инсистира да јавни тужилац одмах покрене поступак утврђивања одговорности по кривичној пријави коју је поднела и захтева да правосудје предузме све законом предвиђене превентивне мере како ови криминалци не би могли овакво и слична дела да понављају. Уосталом, држава се и штити на врло ефикасан начин, тако што ономогућава криминалце да постану повратници. А што се конкретно Млађана Динкића тиче, за њега се зна да је вишеструки повратник.

Личност изблиза: Млађан Динкић

Десетар транзиције

Пише: Радислав Ђук

У транзицији, кажу ти мудраци што је предводе, не могу сви живети добро, неко мора бити губитник. Не питајте зашто, то је просто тако у транзицији – правило. Исто као што је правило да има оних који су искористили предности транзиције и зато се они разликују од ових губитника транзиције.

Просто као пасуљ.

Узмимо као пример Млађана Динкића. Како он није губитник него добитник транзиције?

Упознајмо, ако сте вољни, овог добитника транзиције.

„Мој отац је крајем седамдесетих био наш представник у ОЕЦД-у, па сам између своје четврте и шесте године живео у Паризу. Он је у екипи премијера Анте Марковића био директор Савезног завода за план. И отац Душан и мати Миросинка су економисти, као и супруга Тања, која ради од 1990. године у Савезном министарству за економске односе

с иностранством. Мајка је и докторирала. Само се млађи брат определио за машинство.”

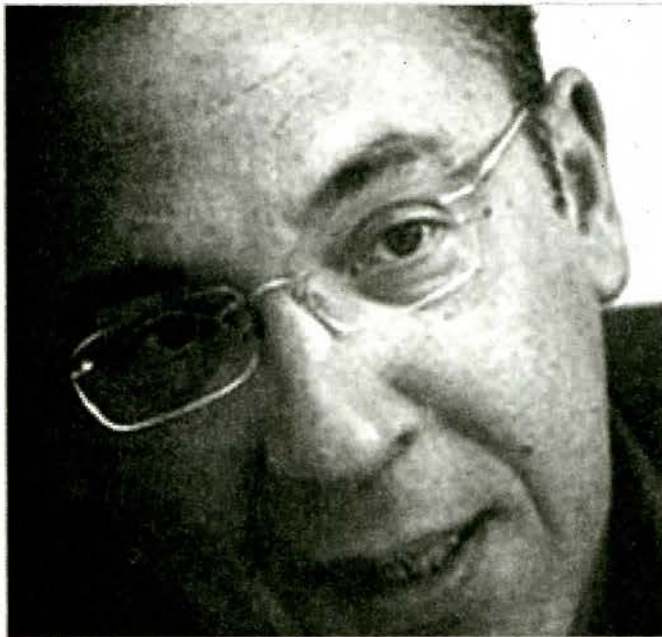
Вундеркинд Млађан, који је рођен у Београду, 20. децембра 1964, после завршетка гимназије (укључујући и шест година клавира у нижој музичкој школи „Јосиф Маринковић”) студирао је на Економском факултету и дипломирао 1988, а магистрирао 1993. године са оценом 10, што је био наговештај да ће постати десетар транзиције. Тај успех прославио је са рок-групом „Монетарни удар”. У то време још се није била појавила (шифрована) група Г17. А кад већ помињемо музику, нећемо пропустити велики успех вундеркинда нашег доба, који је под псеудонимом дао хит фолк звезде Кеби.

У „мрачно време Милошевићеве диктатуре” одмах је добио посао.

Нека нам то сам Динкић каже:

„Кад сам дипломирао, волонтирао сам неко време у Економском институту, а затим конкурисао за асистента поли-

тичке економије на Правном факултету у Београду, где је тада на том предмету мој данашњи пријатељ Мирољуб Лабус већ био један од професора. Но, тај конкурс је касније поништен.

Стално запослење стекао сам јануара 1990. године код професора Љубе Маџара на Катедри за привредни развој Економског факултета у Београду – дакле, на катедри на којој су, поред Маџара, били и професори Вујовић и Васиљевић. Игром случаја, жеља ми се остварила.”

И тако, Динкић је од 1990. до 1993. асистент-приправник, а од 1993. до 2000. асистент на том факултету на предмету Теорија и планирање економског развоја.

Објављене су му књиге: „Завршни рачун: Економске последице НАТО бомбардовања – Процена штете и финансирања за економску реконструкцију СРЈ”, 1999; „Економија деструкције”, Београд 1995, 1996, 1997. (6 издања); „Мерење економске ефикасности употребе ресурса”, Београд 1994.

Био је на специјализацији у иностранству: САД (1996. и 1997), Немачка (1996), Белгија (1996) и Италија (1997).

Обратите пажњу на године које се помињу, јер то су редом и „године мрака”, „Милошевићеве диктатуре”.

Бинђићев тајни саветник

Упућени кажу да је његовом интересовању за политику допринела мајка Миросинка Динкић, а први пут се, каже, у јавности огласио негде 1992. године и то „лотпуно случајно”. Наиме, када је комшиница која је радила у „Политици” скренуо пажњу на то да Електродистрибуција „краде” милионе марака од грађана преко неких наводних ревалоризација, она га је повезала с новинаром Цебаловићем који је то ставио у новине. „Политика” је објавила изјаву.

Охрабрени амбициозни асистент већ идуће године, 1993, нуди истом листу фељтон о пирамидалним банкама, али га штампа „Борба”.

„Кад је изашао тај мој фељтон, запазио га је колега Иван Вујачић (доцније амбасадор у Вашингтону), па ме је одвео у маркетиншку агенцију „Спектра”, која је радила на промоцији Демократске странке за изборе крајем 1993. године. То је она кампања за коју је Тијанић смислио слоган „Поште-но”!, а у том тиму био је и Срђан Шапер, колико се сећам – и све се завршило знатним успехом ДС-а на тим изборима. Радио сам део о економским питањима и тада сам упознао Зорана Бинђића.”

Бинђић га је позвао да се укључи у Демократску странку, међутим, он то не прихвата. Није познато зашто.

Али 1995. године прихвата нову Бинђићеву понуду да му буде тајни саветник за економска питања, што је био следећих шест месеци, док није отишао на специјализацију у иностранство. У то време за њега се у економским круговима говорило да је „естрадни економиста”, као што је примећено да је необично енергичан.

А 1997. године, седећи са Радованом Јелашићем, који је тада радио у Дојче банци, већ долази до пуног изражаја боравак на специјализацији у иностранству: пун је самопоуздања и врло енергичан. Док су пили кафу, обратио му се речима: „Тражим од тебе да ми обећаш да ћеш бити вицегувернер, ако будем гувернер”.

Наравно, Јелашић је то „лако прихватио”. Откуд да баш Јелашићу, који је био страни држављанин, буде понуђена таква функција, то ће се, ваљда, једном сазнати.

Будући добитник транзиције креће се путем који је већ трасиран искуствима неких других земаља у суседству. У време грађанских протеста '96–97. „долази до закључка” да тадашњи опозициони блок нема јасну визију економских реформи коју би понудио народу после Милошевића; „предвиђао” је да ће он пасти у року краћем од годину дана. Страним новинарима који су „тада јатимице долазили” и питали какав је економски програм Милошевићеве опозиције, није знао да одговори.

„Коалиција 'Заједно' – рекао је у вези с тим – а и раније страначке опозиционе групације говориле су о много чему, али као да су избегавале да погоде мету и да радикално нападну стари систем и његовог вођу”. Тада он људима око себе говори „да му се родила идеја” да се окупи једна група економиста која би за народ припремила програм који би тачно навео шта би демократске промене донеле Србији. Ту идеју је најпре изнео свом професору Маџару, затим су њих двојица у Подгорици то изнели Веси Вукотићу, па су заједничким снагама окупили групу од 17 економиста за израду програма. Новинари су их због тога назвали Група Г17. Даље су, прича Динкић, ствари текле овако:

„Ова група наставила је да делује и после пропасти Коалиције 'Заједно', организовала је 1998. године и летње школе за младе истраживаче, а и персонално се проширила. У њу је ушао и Мирољуб Лабус када је, разочаран, напустио функцију Бинђићевог потпредседника. Заправо, тек тада сам лично упознао Лабуса, чије сам радове, наравно, већ раније добро познавао.”

„После НАТО бомбардовања 1999. године, Пеђа Марковић, Милан Пајевић и ја наговарамо дубоко депримираног Лабуса да формирамо Г17 плус, експертску групу која би се бавила ширим кругом питања, од чисто економских до низа конкретних програма помоћи грађанима из разних области”. Први програм је био „Енергија за демократију”, онај који је, на пример, пола слободоумног света на Западу напало као пример нехуманости и безобразлука. Међутим, Г17 плус са Млађаном Динкићем на челу има другу, пречу обавезу, да подбуњује народ за улицу. Тек два месеца након кржаве НАТО агресије, у време кад се земља окупила око започете реконструкције и изградње, изашли су на Преображење 19. августа 1999. године на улице.

„Митинг, који смо заказали мимо збуњених опозиционих странака и који су оне готово невољно прихватиле, а Вук Драшковић је покушао и да га минира и разбије (тај митинг био је почетак његовог политичког краја), био је један од највећих опозиционих митинга и на њему се окупило око 200.000 људи, а чули смо да се Милошевић препао. Ми смо

тада изнели идеју о прелазној „експертској влади”, јер смо приметили да најбољи људи нису у политичким странкама и да седе са стране, а нико их не организује да помогну да се обори Милошевићев режим. Опозиција је потом, без нас, покушала да серијом митинга обори Милошевића, али они нису имали никакав одјек.”

Одрекао се кандидатуре у корист Кошгунице

Динкић каже да је, кад је формиран ДОС за превремене изборе које је Милошевић заказао 24. септембра 2000. године, узео „наше документе као своју економску платформу”. Међутим, има ту још нешто:

„Кад су ти избори заказани, хоћу и на то да подсетим – први сам на конференцији за штампу предложио да кандидат ДОС-а за председника СРЈ буде Војислав Кошгуница. Било је гуњњања – зашто ми намећемо странкама име једног кандидата и томе слично све док он доиста није постао кандидат ДОС-а.”

Мада се о томе мало зна, сам Динкић био је, уз Ђинђића и Аврамовића, такође кандидат, што је и сам касније потврдио. Али се одрекао кандидатуре у корист Кошгунице. Ево како то објашњава:

„Ми смо до Кошгунице као кандидата дошли тако што смо утврдили да он има најмање негативних поена наслеђених током Милошевићеве владавине, мада професор Маџар уопште није веровао да он може да добије више гласова од Милошевића. И тада се у Кошгуничину кампању кренуло по више колосека – поред страначког каравана, ишли су и наши митинзи с Ђуричићевим бубњарима и посебна кампања „Отпора”. Тај велики допринос Г17 плус и „Отпора” победи Кошгунице и ДОС-а сада се помало гура у други план”, пожалио се Динкић.

Поход на институције

Десетар транзиције своју даљу улогу овако описује:

„У ноћи између 24. и 25. септембра телефонирао сам Ђинђићу и предложио му да одмах организујемо митинг... Имао сам утисак да се ДОС опет уплашио да се народ неће одазвати позиву на митинг плашећи се неке очајничке насилне Милошевићеве реакције. Међутим, у три сата по подне одлучили смо се да одмах закажемо митинг за исто вече. То је опет био огроман митинг на Тргу Републике, на који је дошао и Боле Балашевић, који је обећао да ће доћи пред народ тек када Милошевић падне”.

Шта је радио 5. октобра? Као пучистичка организација досовци су, сваки са својом наоружаном групом упадали у институције. Наравно, десетар Динкић имао је своју наоружану групу. Оставио је запис о деловању своје групе. Вреди га прочитати, због самог повода „похода на институције”. „У данима пред 5. октобар кренули смо, каже, „у поход на институције, уместо оних ранијих празних опозиционих шетњи Београдом. Сећам се, прво смо ушли у Савезни завод за статистику – и док су пред зградом бубњали Ђуричићев бубњари, пред нама су били ознојани директори тог завода.... У оквиру тог похода на институције пре 5. октобра, где смо запослене само упозоравали да не чине ништа мимо закона, због чега могу сутра одговорати, професор Маџар, Кожегинац, ја и још неки другови ушли смо и у Народну банку Југославије (у зграду код Главне поште). У нормалном разговору с гувернером Влатковићем упозорили смо га да не врши никакве напрасне трансфере у иностранство (јер се говорило да ће део новца из резерви бити евакуисан). Тај улаз у Народну банку касније је био описиван као упад Г17 плус с аутоматским пушкама у државну касу. А од свег наоружања имали смо бубњарске палице. Дакле, нисам у ноћи

5. октобра упао у Народну банку него сам се појавио на телевизији Пинк, тада и до сада никад поново. Отишао сам на Пинк да народ види шта све држимо.”

Међутим, неће бити да је било тако.

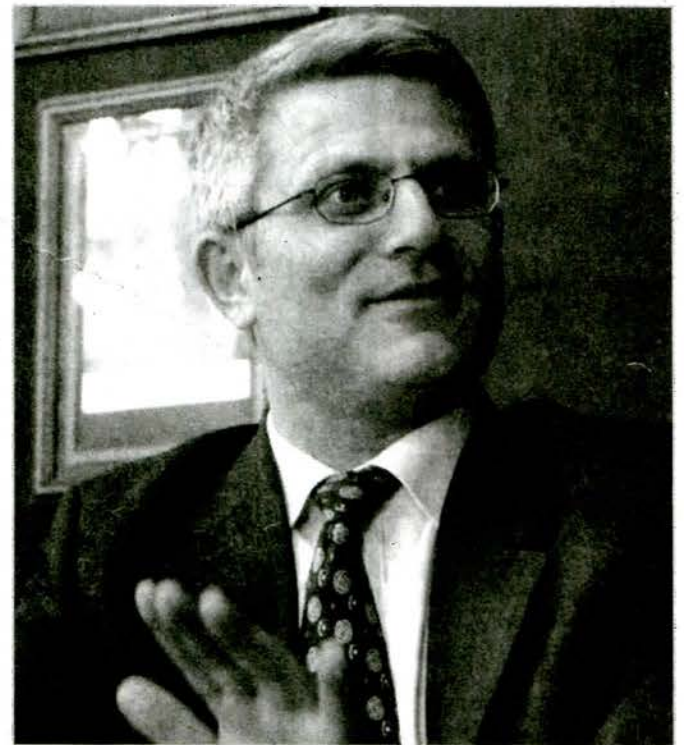
Провинцијални и насилнички дух добро је описала нпр. Борка Вучић, председник Београдске банке у коју су „динкићевци” такође упали.

„Почело је упадом Кризног штаба од неколико чланова у моју канцеларију док се у сали одржавао састанак Конзорцијума за финансирање и изградњу друге траке аутопута Е-75 Нови Сад – Београд. Били смо при крају усаглашавања уговора за одређене додатне радове на овом пројекту када је по трећи пут ушла моја секретарица Стана Беба Берић и подсетила ме да странке неће више да чекају и да прете уласком у салу. То су били представници такозваног Кризног штаба ДОС-а на челу са Славком Вукајловим. Били су веома неуредно обучени, у патикама и тренеркама. Тако неуредни и лоше се понашајући, разговор су започели стојећи, уручивши ми папир са откуцаном оставком на место председника банке. Позвали су се на одлуку Кризног штаба и Народне банке Југославије”.

Шта се даље догађало тог и следећих дана, нећемо описивати. Служећи се фалсификатима и уценама, динкићевци су преузели највећу српску развојну банку која је финансирала изградњу ауто-пута, аеродрома Београд, Центра Сава, и тд. На крају су је угасили, а Борку Вучић отерали кући!

Динкићевци су отели све српске банке, или готово све и отерали запослене на улицу. Данас је 70 одсто банака у Србији у страном власништву, како је то потврдио гувернер Народне банке Србије Радован Јелашкић. А након што се заврши продаја банака за које су отворени тендери, укупно 80 одсто банака ће бити у страном власништву, рекао је он 21. јуна 2006, уз следеће образложење:

„Све оне који мисле да ће нам тако бити лошије него пре, подсетио бих на речи бившег премијера Велике Британије Маргарет Тачер, која је на примедбу зашто се једна стара зграда продаје Јапанцима казала: „Добили смо новац, а згра-

да остаје у Енглеској”. Исто важи и за наше банке, када је купе Грци или Аустријанци, неће их спаковати и однети, оне остају овде”, рекао је гувернер. Динкић, који види сличности са Маргарет Тачер, рекао је: „Ако сте строги, али поштени и праведни, људи ће на крају знати да цене ваш рад”.

Десетар Динкић, коме је пало у дело да буде гувернер, поступао је стриктно на тој функцији по наређењима виших инстанци. Те инстанце се нису налазиле у Београду, већ у Вашингтону (ММФ, Светска банка) и у Вол Стриту. Из тих центара они управљају земљама које су у транзицији. Сви имају високе чинове, до генералских.

„Наравно, велики значај за успешну консолидацију Народне банке имало је и то што смо ми у њој доиста направили „велико спремање”, што, чини ми се, није урадила готово ниједна друга наша институција. Отпуштени или замењени били су сви руководиоци у НБЈ, буквално сви... Мени и Јелашевићу требало је, иначе, читавих шест месеци да похватамо само конце реалног стања у банкама. Прво смо уз помоћ консултаната из Сједињених Држава морали да обучимо људе да науче да прегледају билансе наших банака”. Гувернера Народне банке Југославије нервира спорост, о којој 30. априла 2002. каже: „Нас, који покушавамо да неке ствари што брже обавимо и не гледамо на радно време нервира чекање, јер је некоме у интересу да се чека, да се не ради, да се одуговлачи, да се стичу поени на незадовољству народа. Стимулише се незадовољство да би се добили политички поени. Ја то разумем политички, али као човек то не разумем”.

Које приговара? „Неким структурама”... Лош се не усуђује отворено да именује. „Када бих ја сада именовоа, оптужили би ме да желим да стварам злу крв у овом тренутку”. Да ли њему лично неко смета да обавља свој посао? „Подмећу се клипови, али морам да признам да је моја позиција много лакша него позиција господина Ђелића”... Љути се на ДСС.

Као један од експоната у реформама, добија висока признања. На пример, проглашен је за човека године 2002. Проглашава га Соросев недељник „Време”, који је ту титулу за 2001. годину доделио Божићу Ђелићу.

Преко Забеле у ЕУ

Али, живот је чудо. Неко (са стране) је убацио коску међу пријатеље баш у моменту кад је „Вол-стрит Џорнал” написао оду „Тројица мускетара” коју је посветио Ђелићу, Динкићу и Александру

Влаховићу. Дакле, коска је убачена, па су се следећих месеци пријатељи Динкић и Ђелић ваљали у блату. Један другом су просипали киблу на главу. Умешали су се и остали, Ђинђић, на пример, који је држао Ђелићеву страну, Лабус Динкићеву, „пукла је тиква”. Динкића смењују са места гувернера и, однекуд из света, доводе Кори Удовички.

У намери да дисквалификује Динкића, Ђинђић га удара у Ахилову пету: „лајавост”. Указује да у историји није било сличног примера, јер гувернери националних банака су они који најмање говоре.

Црв је све више нагризао децу револуције. Настао је општи грабеж за фотеље, паре, славу. Није се знало ко кога удара. А онда су дошли председнички избори: Лабус, као лидер Г17 се кандидује против Коштунице. Наравно, прљаву кампању води Млађан Динкић који одвраћа бираче од Коштунице речима да је „ултранационалиста”, „неспособан”, „млитав”. Напада Вељу Илића зато што се ставио на Коштуничину страну. Али, одвраћа људе и од Бориса Тадића.

Станимо на овом месту, никуд нас не би одвело да помињемо шта су све једни о другима говорили, Динкић о Батићу и овај о њему, Динкић о Михајловићу и овај о њему... Углавном су говорили о аферама: тај је покрао милионе долара, овај је отео десетине милиона.

Од марта 2004. године на власти у Србији је чудна коалиција, тзв. конфедеративна влада. У тој влади свака странка држи по један забран. Г 17 плус управља финансијско-банкар-

ским сектором. Млађан Динкић је министар финансија, а гувернер Радован Јелашевић, онај његов друг с којим је пио кафу у хотелу „Југославија”.

Иако истиче мандат овој Влади, њен учинак се у овом моменту не може дефинитивно оцењивати. Али, може се нешто друго рећи: у свим земљама које су прошле кроз транзицију многи министри су завршили у затвору. Ако сте приметили, у овом чланку избегли смо да се бавимо том темом. Оставимо нешто да напише државни јавни тужилац. Међу онима који би требало да добију код њега приоритет свакако треба да буде Млађан Динкић.

Десетару транзиције неки су поручили да ће, на путу ка Европској унији, морати најпре да проведе неку годину у Забелу. Неће много пропустити, јер у ЕУ би, евентуално, могли да будемо примљени негде око 2020. године.

**Ново гесло шифроване лоповске банде гласи:
„Ако их не можеш победити, забрани их”**

Забрана народа

• Чула српска пољитичка периферија да је негде некад неки Давид оборио праћком неког Голијаића и умислила да и она може ипак да оствари. Намерно кажем чула а не прочишћала, јер многим од њих књижа и није јача сирана. При пому, наравно, мислим на романе, белетристичку, поезију. Они већ одавно једино читају извештаје својих банковних рачуна и, евенуално делове „жуше” штампане из којих се информишу ко је и за колико, од њихових коалиционих партићера усиео да се ухвати у неку од инстићуција у којој се „праве” парти. А говорили су да су експерти. Додуше, у оваквим пословима и јесу. Непревазићени. Како иначе проишумачићи појављивање једне од тих проишума која је издресирана да се одазива на команду „Анић”, у новинама са књигом проф. др Војислава Шешеља у рукама. И по не било којом књигом, већ књигом која представља највеће досићнуће писане речи у Србији од појаве Гуштенберга до данас. Књиже која носи наслов „Идеологија српског национализма”. Шта је са показивањем те књиже хиео, не знамо. А ишо је најгоре, не зна ни он.

Пише: Момир Марковић

Кад у једном тренутку дође до помрачења ума једног човека, онда се за ту особу каже да је напрасно полудела, психички пукла, или једноставно – одлепила. Грана медицине надлежна за ову врсту болести, прво изолује тог појединца из друштва, смешта га у посебно адаптирану просторију, у којој не може наудити ни себи ни другима, и затим му специјалним лековима олакшава патње. Излечење је углавном немогуће. А кад полуди читава једна групација, онда се то зове колективно лудило и тешко је било шта озбиљније предузимати и у лечењу оболелих и у заштити околине од њихових испада. Болест може бити мало лакша или мало тежа, али је у сваком случају опасна по околину. Е, такво једно колективно лудило захватило је ових дана ону шифровану интересну групу, која се још увек одазива на Г-17, иако их одавно нема толико на броју, кад је посланик Српске радикалне странке Зоран Красић са скупштинске говорнице поменуо једну мрачну идеологију која је у недавној прошлости српском народу нанела стравично зло и покору. Ко се ту нашао прозван и ко се препознао, остаје за причу. Тек, тих дана у скупштинској сали и око ње пена на устима и исколачене очи, као основни симптоми наведене болести, били су уобичајена појава за припаднике ове касте. Са тенденцијом да се прошири на припаднике још неких маргиналних група изван скупштинског здања. Шта се у ствари десило.

Помињући већ одавно познате чињенице о идеолошкој припадности породице и најближих сарадника, тада још увек актуелне министарке пољопривреде и анализирајући њено намерно штеточинско деловање у ресору који је зајачала, народни посланик Српске радикалне странке Зоран Красић поменуо је Маспок и усташтво. То је био сигнал, после кога су кренули лавез и лавина. Средства јавног дезинформисања и обмањивања су се максимално укључила у хајку. А кад се умаласала (углавном жута) јавност, кренули су и први предлози и захтеви. Захтеви и оптужбе из арсенала, већ излизаног од прежвакавања. И то све са крајњим циљем да се покрене поступак за дискредитацију народног посланика Красића и коначно – забрану странке. Е сад, што није демократски и што је немогуће и неизводљиво, креато-

У акцију се укључила и демократска омладина, са својим сајтом на коме су поставили анкету са питањем „Да ли треба забранити Српску радикалну странку”? Понудили су пет одговора, и то овим редом:

- Да, требало је то урадити још 5. октобра;
- Не, било би лепо да их нема али не треба забрањивати политичке странке;
- Не, они су прави Срби;
- Забранили? Треба их побити;
- Заболе ме.

На анкету им одговорило укупно четрдесет двоје. Међутим, није битно то што се готово нико није одазвао. Много битније нас је много опасније је то што се у анкети јасно и недвосмислено позива на линч – убијање и ликвидације. Осим ако то није неки нови облик говора љубави. „Демократски”, „омладински” и „европејски” говор љубави. Можда ми нисмо у стању да схватимо поруку. Али ни они нису у стању да схвате неколико ствари. Прво, пети октобар је давно прошао; друго, немогуће нас је побити; треће, немогуће нас је забранити и четврто, ми њих нећемо забрањивати. Држаћемо их као мало воде на длану. Док не испаре.

Кад смо већ код говора мржње, није на одмет поменути и недавну седницу Скупштине општине Панчево, на којој је један од врлих одборника шифроване интересне групе која се одазива на Г17 плус, са скупштинске говорнице изјавио да у Панчеву не треба бринути за Јевреје и Роме јер за њих постоје крематоријуми. Баш онако „демократски“ и „европејски“. Само што ни ту нису оригинални. Један се појавио са таквом идеологијом и реториком пре више од шездесет година. После је материјализација те идеје завела Европу у црно и однела неколико десетина милиона живота. Ви процените ко је овде фашиста и злочинац. Ми нећемо.

ре ове ујдурме, изгледа, не брине. Важно је да се таласа. Скупци се булумента око пулта и као потписују захтев, па се понеко и превари и приђе. Тако су у појединим градовима скупчили по педесетак потписа за три или четири дана акције. Укупно много мање него што је у стању да прикупи неки месни одбор Српске радикалне странке, у Батајници, рецимо. А друштвенополитички радници, које они зову и новинарима слободних медија, ту цифру даље надувавају као балон. И тешко свакоме ко покуша да све то подвргне подсмеху и спрдњи, натовариће тог тренутка себи на врат и Б92 и „Данас“ и Студио Б и многе друге. У свему овоме има толико будалаштина, произвољности, недоречености и глупости да се човек само може насмејати. Српску радикалну странку је немогуће забранити, јер би тиме била стављена забрана на половину српског народа и половину Србије. Додуше, можда они и мисле на тај део Србије кад помињу „другу“ Србију.

Посланик Зоран Красић им је одавно трн у оку јер готово да и није било лоповлука који су они извели а да им он са

скупштинске говорнице није скресао, у лице. За сада само скресао а кад профункционише правна држава, биће ту и одређивања по закону. Само у тој шифрованој групи има толико посла за суд и тужиоце да ме не би изненадило да се формира специјално одељење. Ту лежи бар триста година тешке тамнице. Почев од челника па наниже. Сви „раде“ у границама својих места и овлашћења, и то по систему „што око види рука не оставља“. А апетити су чудо. Политички поготово. Кад они прораде, заборавиш колико си мали, не приметан и занемарљив и колико ти је странка небитна и непотребна на политичкој сцени. Још ако ти се придруже неки други маргиналици, онда си спреман да испостављаш захтеве и ултиматуме до неба. Типичан менталитет гомиле. И опет би вероватно да покрећу којекакве „Сабље“, „Буздоване“ или бар „Перорезе“, па да хапсе и по Србији кога год стигну или сретну. Само им сада нешто и гомила мала. И сваким даном се смањује. Не могу више никога, или скоро никога, преварити. А то сазнање боли. Било како било, тек од акције скупићања потписа неће бити ништа. Једноставно, немогуће је забранити народ. Не могу се забранити гладни, голи, боси, отпуштени са посла, обесправљени и понижени. А таквих је бар 70 посто у Србији. Постали су такви под овом њиховом влашћу и режимом. И они верују да их из кризе и социјалног суноврата једино могу извући српски радикали. Ту су потпуно у праву. А што се Зорана Красића тиче, Српска радикална странка га је већ адекватно „казнила“. Послаћемо га као члана парламентарне делегације у Савет Европе, па нек и тамо испашта грехове. А кад, после парламентарних избора преуземо власт и одговорност за Србију, Зоран Красић ће добити неко од најтежих министарстава, у коме је било највише лоповлука и пљачке државних пара, па да не диже главу од посла, даноноћно пишући кривичне пријаве досадашњим режимлијама. То ће му бити казна и опомена.

Лајавац шифриране удруге

Тадићеве прљаве игре

Пише: Угљеша Мрдић

Председник Србије Борис Тадић, који се више понаша као председник Демократске странке (што и јесте опет постао, после жестоке борбе у својој странци), него као председник свих грађана Србије (што је његова и законска обавеза, а и морална), сваку ситуацију користи за личну промоцију и медијску манипулацију, остављајући за собом трагове многобројних афера. Таквом моделу понашања био је склон још као министар одбране, а као председник Србије је само наставио тамо где је стао, иако овај сектор заправо никада није ни напустио јер се његови људи и даље налазе на врло важним функцијама у војсци. Али, да кренемо редом.

Тадићево уништавање војске

Након петookтобарске револуције Демократска странка је одлучила да мало „уведе реда“ у Министарство одбране и Војску Србије и Црне Горе постављањем својих људи на важна места. Тадић је у томе постао главни.

Подсећамо да је на место заменика начелника Генералштаба Војске СЦГ постављен Здравко Понош, како смо сазнали, проверени кадар Демократске странке.

У међувремену је, после распада СЦГ, Србија добила војску, на чије је чело постављен управо Понош, који је сада вршилац дужности начелника Генералштаба Војске Србије. Тако се остварила жеља ДС и Тадића да и на челу војске имају свог човека. Брат Здравка Поноша, Борислав Понош је, наводе наши извори, члан ДС, где има улогу председника страначке кадровске комисије. Притом смо сазнали да су преко својих супруга, Тадић и Здравко Понош у сродству, што само иде у прилог податку да председник ДС итекако контролише нашу војску. Добро обавештени извори наводе да су Тадићева и Поношева супруга сестре, што значи да су они пашенози.

Подсећамо и да је Здравка Поноша Тадић као министар одбране послао у Велику Британију на Краљевски колеџ, где је завршио једногодишњи курс.

Понош, према нашим сазнањима из војних кругова, има задатак да настави уништавање војске, и то преко планова да се број војника из године у годину смањује, а да се војни објекти продају у бесцење. Скандалозније од свега је то што се војска полако повлачи са државних граница а њене позиције заузима гранична полиција. Захваљујући утицају ДС, 31. децембра 2005. године унапређен је велики број официра близак политичкој опцији ДС. Недавно је смењен Бранко Ђедовић, помоћник министра одбране за кадрове, а на предлог Тадића и министра одбране Зорана Станковића, постављен је Звонко Обрадовић.

Све је мање војних генерала у војсци, а све их је више у Хагу. Од већине пензионисаних војних пуковника и генерала са којима смо разговарали сазнали смо да су изузетно незадовољни радом Здравка Поноша и Тадићевих кадрова у

Министарству одбране, које се нико није усудио да уклони чак ни након његовог одласка са позиције министра. Поготово се то не може очекивати од министра одбране Зорана Станковића, чија је главна карактеристика добра сарадња са Хашким трибуналом.

Под мотом реформи у Војсци, Борис Тадић је направио право чишћење тадашњег најспособнијег старешинског кадра.

Наши извори блиски врху Војнобезбедносне агенције (ВБА), бившем КОС-у, говоре нам да је Тадић Министарство одбране успео да претвори у свој сервис и у њега довео двадесетак припадника Демократске странке.

Сада ћемо да зађемо и у најситније детаље Тадићевих кадровских акција.

Борис Тадић је, према добијеним подацима, у Управу за односе са јавношћу по линији ДС довео Александру Потпаревић на место шефа, као и Ану Урошевић, Јелену Волић, Јелену Ковачевић, Невену Жарков и Ненада Бајића. У Грађевинску управу доведени су Љиљана Јордовић и Бојана Штимац, по истој линији, а за секретарице и портпароле дошли су Милана Ракић, Славица Петрушић и Ирис Мирковић. На итекако значајна места, како сазнајемо, то јест за саветнике у Министарству одбране, Борис Тадић је поставио, након што је постао министар, Горана Весића, Живорада Анђелковића, Драгана Шутановца (сва тројица су високи функционери ДС), Бојана Димитријевића, Миодрага Ракића, Вељу Жујовића, Љубу Подунавца, Вука Јеремића и Јована Ратковића.

Од наведених, једино је Шутановац демантовао да је био саветник, док су остали овакве наводе прећутали када се о њима расправљало у јавности.

Тадићева комбинаторика за време његовог министровања настављена је тако што је сменио чак 14 генерала. По-

што је постао министар, Тадић је, злоупотребљавајући ванредно противуствано стање, најпре по хитном поступку одлучио да смени начелника Војне обавештајне службе генерала Аџу Томића.

– То је урадио како би господи из ДОС-ове власти омогућио његово хапшење. Тадић је генерала Томића пензионисао 31. марта 2003. године, иако још није био ни предао дужност – наводи наш извор. Један од најважнијих задатака за време акције „Сабља” била је хитна смена начелника Војне обавештајне службе генерала Аџе Томића; првенствено због тога што је Томић открио шпијунску аферу против наше земље у којој су учествовали Момчило Перишић и амерички дипломата, као и због познате афере везане за Биро за комуникације Владимира Бебе Поповића, када је војна служба требало да упадне у Биро, јер се сумњало да је ода тле прислушкиван кабинет Војислава Коштунице, док је био председник СР Југославије. Трећи разлог је што се тако створио предуслов да се Томић ухапси као цивил, заједно са Радетом Булатовићем, некадашњим саветником за националну безбедност Коштунице, а сада директором БИА и Бориславом Микелићем, некадашњим премијером Републике Српске Крајине.

Поред Аџе Томића, смењени су командант Треће армије генерал Владимир Лазаревић, начелник РВО и ПВО Бане Петровић, генерал Бранислав Дашић (позадина и логистика), генерал Миливоје Бојовић (командант Ужичког корпуса), генерал Радослав Шкорић (безбедност), а на његово место је доведен Момир Стојановић по договору са Шутановцем. Тадић је сменио и начелника Управе пешадије генерала Милорада Ступара, заменика начелника Генералштаба адмирала Миливоја Павловића, начелника Војне академије генерал-потпуковника Љубишу Стојмировића, председника Комисије за сарадњу са Хагом генерала Златоја Терзића, команданта Новосадског корпуса генерала Вукајла Чађеновића, начелника Управе за мобилизацију генерала Милана Карајовића, шефа Инспекције војске Нинослава Крстића.

Тада је смењен и генерал Вукосав Арсић, начелник Грађевинске инспекције, који је био хапшен по налогу Тадића и Стојановића, како смо сазнали. Смењен је један од, према мишљењу наших извора, најспособнијих војних старешина. Он је наводно склоњен да би Тадић женама из ДС препустио односе са јавношћу.

Поред наведених генерала, Тадић је пензионисао и велики број изузетно способних пуковника и тиме онеспособио Војску СЦГ на оперативно-тактичком и оперативно-стратешком нивоу. Онда је одржао састанак са мајорима вој-

ске. То је био маркетиншки потез како би добио логистичку подршку нижег официрског кадра да би могао извршити масовне смене вишег официрског кадра (пуковници, генерали), кажу наши извори.

Колико Борис Тадић „воли” војску говоре и подаци да, када год има неке лакше или теже здравствене тегобе, обавезно оде на Војно-медицинску академију, где понекад заузима и најбоље апартмане, које по потребама резервише и за пријатеље и за рођаке челника ДС.

Тадић по сваку цену желео да постане министар одбране

Подсећамо да је већини припадника врха Демократске странке и ДОС-а било добро познато да садашњи председник Србије и ДС Борис Тадић није уживао поверење покојног премијера Зорана Ђинђића.

У хијерархијском редоследу Тадић је у Демократској странци имао веома ниску позицију: испред њега су били Чedomир Јовановић, Зоран Живковић, Горан Весић, Живорад Анђелковић, Гордана Чомић, Борислав Новаковић и Бојан Пајтић.

Свестан да га је покојни Ђинђић отерао с места министра за телекомуникације, Тадић је, да би се избегло постављење Зорана Живковића на место министра одбране, својим каналом посетио генерала Бранка Кргу, тадашњег начелника Генералштаба Војске.

Петодневно служење војске

Из добро обавештених извора сазнали смо да је некадашњи министар одбране а сада председник Србије Борис Тадић, за разлику од неких других људи из некадашњег и садашњег врха ДС, ипак служио војску. Међутим, наши извори наводе да је Борис Тадић служио војску само пет дана у чувеној касарни ЈНА у Билећи. Тражио је, сазнајемо, да буде ослобођен и то је урађено после одређених „лекарских прегледа”. Толико о Тадићевој љубави према војсци.

Тада је Тадић у циљу агитације против Живковића од Крге тражио да обелодани старешинском кадру да Живковић није служио војску јер је потплатио лекара у Нишу 1980. године приликом регрутације да га прогласи неспособним. Тражено је и да каже да у Живковићевом лекарском картону стоји да има туберкулозу костију, а познато је да је онај ко је имао ову болест завршио на гробљу. Тада је Тадић рекао Крги да Живковић не поседује стручну спрему, не говори стране језике и да он није у стању да проведе реформе у војсци.

Наравно да Крга није могао да сруши ту комбинацију, али ју је срушило убиство премијера Ђинђића, јер је Живковић постао председник Владе Србије, и тако се Тадићу осмехнула срећа – каже наш извор близак војним безбедносним структурама.

Поништени су, наводно, сви конкурси и сво одлучивање, и то све са циљем да се позову заинтересовани на нове разговоре и конкурсе како би постављени саветници из ДС добили адекватне провизије. Спомиње се да је целокупну набавку за Војску Тадић централизовао и њом руководио преко саветника.

Иако је Тадићу било познато да је проглашење ванредног стања 2003. године било противуствано, јер то стање није прогласила Скупштина заједничке државе СЦГ, на предлог владе Тадић је у активност полицијске акције „Сабља“ увукао припаднике војске. По захтеву Тадића ангажовани су тенкови и инжењерија за рушење зграде вођа „земунског клана“ Душана Спасојевића и Милета Луковића Кума у Шилеровој улици. Тадић је као министар одбране за време „Сабље“ пред ТВ камерама тадашњем министру правде Владану Батићу противзаконито предао кључеве војног затвора и зграду војног суда да би ДОС-ова власт кроз злоупотребе хапсила хиљаде грађана Србије без поштовања основних људских права и слобода.

Како сазнајемо, припадници војске су били приморани да афирмишу поступке крњег ДОС-а, којег је предводила ДС Бориса Тадића, када је ухапшено преко 12.000 грађана.

Тадићева опсесија медијима

Поред сектора безбедности, Тадићу је опсесија и контрола медија. Да не наводимо сада имена дневних новина и не-

Тадићјево прислушкивање грађана
Како сазнајемо од добро обавештених извора из врха Демократске странке, Тадићев брат од стрица (име познато редакцији) задужен је за организовање прислушкивања свих оних који су интересантни Демократској странци. Како наводи наш извор, помињање имена овог Тадићјевог рођака изазива страх у врху ДС, где се не сме много расправљати о илегалном прислушкивању. Овом паралелном центру за прислушкивање покушавају да уђу у траг Безбедносно-информативна агенција и Министарство унутрашњих послова Србије.

дељника, као и ТВ станица над којима Борис Тадић има контролу. Он то не ради увек директно, већ преко свог личног тајкуна, како га многи називају, Драгана Ђиласа, директора Народне канцеларије.

Ђилас као директор Народне канцеларије обзнанио је своје политичке амбиције које сежу до позиције председника Владе Србије. Ђилас је још у студентским данима био активан као новинар на Радију Б92, али је у јавности постао познат као један од вођа студентских протеста 1992. године. Блискост са актуелним председником Србије омогућила му је много тога, па и да итекако добро заради и сврста се у ред најјачих српских тајкуна. Чак се заједно са Тадићевим другом из млађих дана Срђаном Шапером сврстао у ред најутицајнијих људи који контролишу медије.

Ђилас је задужен да од Тадића по потреби прави политичког манекена.

Срђан Шапер је био у групи „Идоли“ а данас је директор представништва велике маркетиншке агенције „Мекен Ериксон“ за југоисточну Европу.

Ђиласу нису стране ни остале српске странке такозваног демократског опредељења. Доста је нејасно како је стекао огроман капитал, а велики број народних посланика га прозива да је стекао богатство од неколико стотина милиона евра.

Борис Тадић, поред тога што је опседнут сектором безбедности, воли да прави игре око разарања војске, измишљања атентата и личних промоција.

Војска и народ гладују, а челници ДС све више имају, и то предвођени Борисом Тадићем и Драганом Ђиласом. При том се константно труде да држе контролу над медијима. Толико о њима овом приликом. Прича се наставља, јер њиховим прљавим играма још увек на видику нема краја.

Мучење „Младићевих јатака” се наставља њиховим држањем у хелијама Централног затвора

Хаг притиска, недужни у затвору

• Ако су сви ухапшени, Ђоџо, Бадњар, Ристићи (оцац и син), Лугоња, Ивановић, Говедарица и други заиста Младићеве јатаци, зар није боље српској власти да их све пусти на слободу, па да их после тражи и на такав начин дође до Младића

Пише: Угљеша Мрдић

Власт најављује офанзивну акцију МУП Србије и Безбедносно-информативне агенције у наредних неколико месеци, не би ли успели до јесени да пронађу и испоруче генерала Младића Хашком трибуналу, где му хашки гоничи већ припремају хелију.

Међутим, како сада ствари стоје, тешко да ће Хаг остварити своје жеље да стрпа Ратка Младића у свој казамат, а знајући генерала, тешко да ће се он икада предати српским властима или Хагу.

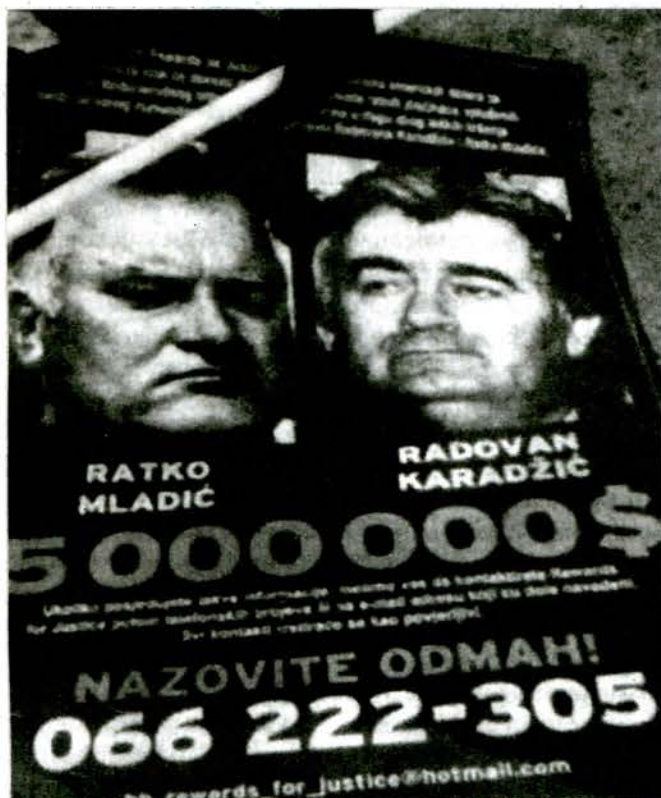
Подсетимо, пензионисани пуковник Војске СЦГ Јово Бого и некадашњи шеф обезбеђења Ратка Младића ухапшен је 26. јануара под сумњом да припада мрежи која је организовала прикривање хашког оптуженика Ратка Младића. Иначе, Бого је 70 одсто инвалид. Пензионисани пилот Војске СЦГ Станко Ристић и његов син Предраг, који су

ухапшени 19. априла, осумњичени су за помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела и наводно су изнајмљивали станове у којима се крио Младић. Станко Ристић је првобитно био сведок у истрази која је била покренута прво против Јова Бога, а убрзо затим и против Саше Бадњара, да су починили исто дело. После Јова Бога, 6. фебруара, приведен је Саша Бадњар, некадашњи возач Ратка Младића.

Љиљана Васковић и њена деца, Татјана и Бојан, ухапшени су 2. маја, јер су наводно пружили једном преноћиште Младићу током 2002. године. Истог дана приведен је и Борислав Ивановић, студент који је, како се сумња, за Младића дотурао картице за мобилне телефоне. Дан касније изврешетак се нашао и Марко Лугоња, пензионисани војни обавештајца РС, кога је београдска штампа често помињала као главног човека за везу Ратка Младића и Владе Србије. Последњи на списку ухапшених је Благоје Говедарица. На слободу је пуштен Ратко Вучетић, пензионисани капетан бојног брода. Он је био ухапшен 22. априла и по истеку

Фатаморгана

полицијског задржавања био му је одређен притвор, а пуштен је на слободу 22. маја.

Да ствар буде трагичнија, Јову Ђогу је продужен притвор за још тридесет дана 23. јуна, а пензионисаном пуковнику Војске СЦГ Станку Ристићу и његовом сину Предрагу, осумњиченим да су помагали Ратку Младићу у скривању, продужен је притвор 16. јуна за још 30 дана, што је и саопштио београдски Други општински суд.

Врховни суд Србије донео је одлуку о продужењу притвора Ђогу и поред податка да он данима штрајкује глађу. Одбрана је констатовала да нема правде и да је неко зацртао да Јово Ђого мора да остане у притвору.

Ристићима је притвор продужен због „опасности од бекства и могућег утицаја на сведоке“, саопштио је суд. Против Бадњара спроводи се истрага због „основане сумње да је извршио кривично дело помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела“. Бадњар је ухапшен 6. фебруара у Београду због сумње да је помагао хашком оптуженику генералу Ратку Младићу.

Врховни суд Србије продужио је 6. јуна притвор Саша Бадњару за још месец дана, на предлог јавног тужиоца Другог општинског јавног тужилаштва у Београду, саопштено је у Београду.

Подсетимо, пуковник Јово Ђого је још средином јуна почео да одбија храну због неоправданог одуговлачења поступка и неоснованог држања у притвору. Његов пример следили су пилот Станко Ристић и његов син Предраг, а дан касније придружили су им се Саша Бадњар и Благоје Говедарица. Осим њих, у притвору, под сумњом да су били јатаци хашког бегунца Ратка Младића налазе се Љиљана Васковић, њено двоје деце Татјана и Бојан, као и Борислав Ивановић.

Осумњичени за помагање најтраженијем хашком оптуженику одлучили су се на штрајк из протеста што се и даље налазе иза решетака иако је истрага против њих окончана. Јово Ђого, Саша Бадњар, Станко Ристић и његов син Пре-

драг, који се налазе у Централном затвору, ступили су заједно међу првима у штрајк глађу. Ђого, Бадњар и Ристићи су одбијали да узму храну као чин протеста због односа правосудних власти према њима.

Адвокати ухапшених „јатака“ кажу да је штрајк глађу очајнички гест људи којима је, мимо сваког правног основа, продужен притвор. Поступак против ухапшених непотребно се одуговлачи и они су сада практично у статусу талаца, тако да су штрајком глађу одлучили да протестују против овакве тортуре.

Током покретања овог поступка против „Младићевих јатака“, који је означен као службена тајна, у Другом општинском суду саслушани су бројни сведоци и проверавани „докази“ против осумњичених. Јово Ђого и Саша Бадњар су се током истраге бранили ћутањем, а сви остали су негирали да су икада помагали Младићу у скривању. Такође су рекли да су одбеглог генерала сретали до краја 2001. године, али да се у то време он није скривао, нити га је било ко тражио.

Истрага против једанаестог „јатака“, пензионисаног старијег водника прве класе Војске СЦГ Благоја Говедарице и даље траје јер још нису саслушани сви сведоци у његовом случају.

Државни званичници се просто утркују истичући своје залагање да се Младић што пре ухапси и испоручи Трибуналу.

Председник Националног савета за сарадњу с Хашким трибуналом Расим Љајић изразио је веру да ће надлежне војне и цивилне службе интензивирати напоре на откривању и хапшењу Ратка Младића. Љајић је рекао да је уверен да постоји апсолутна спремност да се реши питање сарадње с Хашким трибуналом и додао да изручење Младића и других хашких оптуженика није само обавеза Србије према међународној заједници, већ и према својим грађанима, као и да се Младић до прошле године углавном крио у Србији, али да власти сада не знају где се налази. Говорећи о изручењу Младића Хашком трибуналу, председник Србије и ДС Борис Тадић је рекао да је апсолутно уверен да српска Влада зна шта треба учинити и да нема дилеме у том погледу.

Одговарајући на питања везана за Ратка Младића, после недавне седнице Одбора за одбрану и безбедност Скупштинске Србије, министар унутрашњих послова Драган Јочић је поновио да МУП предузима све мере на његовом откривању и хапшењу. Упитан да ли може да каже који је то рок када ће Младић бити ухапшен, он је одговорио да је то бесми-

Очај мајке због заробљавања сина
Милева Ивановић, мајка Борислава Ивановића, који је ухапшен 2. маја под сумњом да је помагао у скривању Ратка Младића, налази се у шоку због свих ових дешавања, па је запретила да ће се полити бензином и спалити уколико се агонија њене породице настави.

Она се нада да постоји правда, али с друге стране наводи да је спремна да уместо невиног сина оде и у затвор. Кроз сузе је рекла да јој не преостаје ништа друго осим да са флашом бензина оде испред Палате правде и да се испред ње спали.

Истрага о наводној умешаности њеног сина у скривање Ратка Младића пред Другим општинским судом проглашена је државном тајном, па Ивановићева не може да говори о ономе што се Бориславу ставља на терет. Она само кратко негира оптужбе и подсећа да су она и њена породица „криви“ само због тога што су рођаци пензионисаног пуковника Војске РС Јова Ђога.

слено питање. То је исто као када бисте ме питали колико дуго ћу живети. Када бих могао да одредим рок, то би значило да знамо где је Младић, а кад би знали где је, ми би га већ ухапсили”, објаснио је министар. Јочић је образложио да се у извештају о шестомесечном раду МУП-а, који је Одбор разматрао, нису нашле активности МУП и БИА везане за Младића, не зато што посланици и јавност то не треба да знају, већ зато што је реч о деликатним активностима у којима, по природи посла, има и тајности.

Директор БИА Раде Булатовић је рекао да БИА „сигурно зна” где се Младић скривао до пролећа 2003. године а да располаже и подацима о његовом кретању до децембра прошле године. Према речима Булатовића, у потрази за Младићем осим БИА учествује и Војна безбедносна агенција.

Докле иду представници хашког казамата говори и поручка саветника и портпарола главног хашког тужиоца Карле дел Понте Антона Никифорова, који је рекао да је циљ да Хаг заустави финансијску помоћ онима који се скривају или не желе да се предају. Као врхунац овакве политике власти (ако се то уопште може назвати политиком) која се своди на испуњавање налога, јавио се и министар иностраних послова Србије Вук Драшковић, који је позвао стране обавештајне службе да помогну у проналажењу и хапшењу генерала Ратка Младића, и на тај начин свима поручио да ми немамо своју државу већ код нас може да „упада” ко год хоће. – Не видим разлог зашто потрага за Младићем не би била ојачана представницима обавештајних служби европских земаља. Логично је да би тада потрага била успешнија – рекао је Драшковић на заседању Интерпарламентарне скуп-

штине војне организације земаља ЕУ у Паризу. Он је изразио уверење да би у том случају Младић био у Хагу у року од највише месец дана.

Жалосно је то што министар спољних послова позива стране обавештајне службе у помоћ, јер је то само наставак вршљања страних служби по Србији.

Недопустива је ситуација да се води оваква хајка против недужних људи, као што то чини власт са наводним „Младићевим јатацима”. У питању је правни скандал. И обичном судском приправнику јасно је да у овом случају тужилаштво поступа незаконито. Од одбране осумњичених, против којих није још подигнута ни оптужница, сазнали смо да је више свима јасно да су сви „јатаци” невини у затвору и да се иза решетака налазе само зато да би западне силе и Хашки трибунал на основу ових хапшења видели да Влада Србије ради нешто на потрази за Младићем. Поставља се питање ко ће надокнадити душевни бол и претрпљене трауме ухапшених и њихових породица, а да не спомињемо погоршано здравствено стање. Остаје да се види шта ће показати наредни месеци, али може се очекивати да ће један по један „јатак” бити пуштан на слободу и после – ником ништа. Не може се све на извињењима завршити, а сазнали смо да сви ухапшени немају никакве везе са скривањем Ратка Младића, сем што су га неки од њих видели пре неколико година или попили кафу с њим пре десет година, када је то могло на хиљаде људи. Или ће ухапшени бити убрзо пуштени на слободу, или ће на стотине нових бити ухапшено, али оно што не радује је мешање страних обавештајних служби у потрагу за Младићем. Ако су сви ухапшени, Бого, Бадњар, Ристић, Лугоња, Ивановић, Говедарица и други Младићеве јатаци, зар није боље српској власти да их све пусти на слободу, па да их после прати и на тај начин дође до Младића. Урадили би они то да ухапшени имају везе са Младићем, али како сада ствари стоје, све иде ка томе да су они невинне жртве и да без икаквог основа бораве у Централном затвору. Утицај је да су сви они жртве дневнополитичких интереса. Правда ће ипак морати једног дана да победи неправду...

Проф. др Смиља Аврамов у разговору за „Велику Србију” истиче:

Шешељ од оптуженог прерастао у тужиоца

• Шешељ је несумњиво изванредан правник и поседује огромно знање. Он је осветлио један нови угао виђења историје, не само пролив Слободана Милошевића, него и осталих историјских личности који се воде у Хагу. У том смислу његово сведочење у историју пролив Слободана Милошевића је од теоријског и практичног значаја у ширим размерама. Теоријски, он је Трибунал уградио, не само као део пропагандне машинерије НАТО-а, него као део злочиначког подухвата ове организације да би се прикрила агресија НАТО-а на Југославију, најпре прихваћена кроз војну помоћ сепаратистичким паравојним организацијама, још од 1991, а затим остворена агресија 1999. на Србију и Црну Гору. Од оптуженог он је кроз своје сведочење прерастао у тужиоца.

Разговарао: Милош Крстић

– Трибунал представља деградацију правне науке; у односу на некадашњу Југославију, тешку дискриминацију државе и народа. У последњих 50 година у свету се догодило више од 250 ратова, у којима су почињени ратни злочини неупоредиво тежи, па се оправдано поставља питање: како се ни у једном једином случају није родила чак ни идеја о формирању кривичног суда – оцењује проф. др Смиља Аврамов.

• Како објашњавате ову аномалију?

– Идеја о оснивању Трибунала потекла је од бившег немачког министра спољних послова Геншера, и он ју је изнео пред УН 23. септембра 1992, дакле пре но што се рат и разбуктао. Позадина је јасна; тиме је Немачка желела да скине са себе оптерећење Нирнберга и осветнички тај комплекс наметне Србији, на чијој је територији доживела пораз у два светска рата. Идеју је затим прихватила госпођа Олбрајт, амерички представник у УН, будући да се уклапала у политику САД, као манипулативни фактор у процесу разградње земље.

Активистима „Helsinki Watch”, на челу са Иваном Ницић поверен је потом задатак да прикупе „доказе” о „прекомерној употреби силе” од стране ЈНА и злочинима које је починила српска страна.

Цела замисао кретала се у оквиру политике о разбијању Југославије на бази АВНОЈ-а, што за Србију није било прихватљиво.

Аналогну акцију предузеле су САД и у Камбоџи, поводом масовних, милионских убистава становништва од стране режима Пол-Пота. Том акцијом руководио је Динах Покемпер. Интересантно је упоредити та два извештаја. Док је извештај Ницићеве писан уопштеним стилем, у духу једне примитивне приче „страве и ужаса”, извештај Покемпера, насупрот томе, описивао је конкретне догађаје, са именима и презимена целата, навођењем времена и места где су злочини почињени. Што је најинтересантније у читавој ствари, САД су предложиле да се за злочине у Камбоџи суди пред домаћим судовима, иако је у то време земља је била у хаосу, без оформљених институција. За Југославију, уз громогласну пропаганду и сатанизацију српског народа, предложила је формирање Међународног кривичног трибунала.

Разлике у приступу нису никаква случајност. Камбоџа је у то време била одличан манипулативни фактор у рату

Проф др. Смиља Аврамов студирала је право у Бечу. Дипломирала у Загребу, магистрирала у Лондону а докторирала у Београду. На Правном факултету у Београду своју професионалну каријеру започела је као асистент а завршила као шеф катедре на предмету Међународно јавно право. Била је члан разних професионалних удружења: Удружења правника, Удружења универзитетских радника, Удружења за међународно јавно право, Југословенске лиге за мир и разоружање. Од 1980. до 1983. године председавала је Међународним удружењем правника. Десет година је копредседник Међународног удружења за мир и разоружање. Члан је извршног одбора Српског удружења против нуклеарног наоружања. Објавила је удбеник из међународног јавног права који је доживео 19 издања. Написала је 7 монографија а као коаутор учествовала је у писању још неколико књига. Аутор је више од 200 чланака који су објављени у домаћим и страним часописима. Има 88 година.

САД-а против Вијетнама, што је захтевало да се избегне међународно „таласање”, и проблем баци под тепих. Међутим, кроз формирање Трибунала за Југославију Америка је настојала да дискредитује легитимитет државе Југославије и

истовремено да прикрије најтежи злочин – злочин против мира, тј. разарање једне суверене државе која је имала свој међународно правни и историјски легитимитет. Као што видите, „реалполитик“ није бачена на ђубриште историје, како је то наглашено 1945, приликом оснивања УН. Она је и данас, после 50 година, у пуном замаху.

• **САД и ЕУ нису се задовољиле само смрћу Милошевића, оне иду даље. Данас се хапсе наводни јатаци генерала Младића, прогањају се њихове породице?**

– Жалосно је да наша дипломатија, уместо достојанственог, правно фундираног става, наседа јефтним пропагандним смицалицама. Трибунал је давно изгубио правни основ свог постојања, а самим тим нестале су и тзв. „правне“ обавезе државе. Апстражујући за тренутак његову противправност, с обзиром да га је основао Савет безбедности у прекорачењу своје надлежности, битно је имати у виду да је Резолуција о оснивању Трибунала донета на основу гл. VII Повеље, и то да би се успоставио мир на територији некадашње Југославије. То другим речима значи да је закључењем Мировног уговора и успостављањем мира Трибунал *ipso facto* требало да буде укинут. Дејтонски споразум се не може тумачити ван оквира Повеље, и Резолуције којом је „Трибунал“ основан.

• **Како оцењујете сведочење господина Шешеља у поступку против покојног Слободана Милошевића?**

– Шешељ је несумњиво изванредан правник и поседује огромно знање. Он је осветлио један нови угао виђења поступка, не само против Слободана Милошевића, него и осталих поступака који се воде у Хагу. У том смислу његово сведочење је од теоријског и практичног значаја у ширим размерама. Теоријски он је Трибунал уградио, не само као део пропагандне машинерије НАТО-а, него као део злочиначког подухвата ове организације да би се прикрила агресија НАТО-а на Југославију, најпре притајена, кроз војну помоћ сецесионистичким паравојним организацијама, још од 1991, а затим отворена агресија 1999. на Србију и Црну Гору. Од оптуженог, он је кроз своје сведочење прерастао у тужиоца.

Ништа мање значајан није ни практични значај његовог сведочења. Упутио је поруку свима онима којима суђење

тек предстоји: за истину се мора борити уздигнута чела, офанзивним наступом, а не понижењем и прихватањем трулих компромиса с Карлом дел Понте. Путем компромиса пошли су Биљана Плавшић и покојни Бабић – резултати су познати.

• **Зашто је баш сада, после смрти господина Милошевића, отпочео процес пред Међународним судом правде у Хагу, поводом тужбе БиХ?**

– Не сматрам да је то намештена игра. Међународни суд правде је озбиљна и високо цењена судска инстанца. Поступак је, по правилу, дуг и води се стриктно по правилима Статута, који је саставни део Повеље УН. Према томе, није реч о изузетку. Али оно што треба рећи, што се не може мимоићи, то је да овај случај представља тежак изазов за суд, и да ће на том случају суд потврдити свој високи ауторитет, или, не дао бог, пасти у каљугу баналности у коју га данас гурају САД и бројни исламски лобији.

• **Ретко је Србија у својој историји била суочена са тако тешким и судбоносним питањима, као што су Косово и Црна Гора, два региона у којима су се зачели корени српске државности и српске духовности. Какве су нам перспективе?**

– Не смемо испустити из вида две ствари: прво, да трагедија коју данас преживљавамо није дошла преко ноћи, него је резултат дуго припреманог плана. Нашу инертност и интелектуално слепило данас скупо плаћамо, па сам уверена да ћемо из тога извући поуке. Потребна нам је данас мобилизација свих патриотских снага у циљу васкрса српске државе и враћања на њене историјске путеве. Али изнад свега, потребна нам је духовна обнова. Без та два елемента нема нам спаса, ни излаза из хаоса у коме се данас налазимо.

Морамо исто тако имати у виду да је криза у којој живимо део шире светско-историјске кризе, у којој су тренутно на површини бескрупулозни светски манипулатори. Светска политика постала је, како је то недавно умесно приметио Пол Раинард (Paul Rynard) „једно мрачно и корумпирано подручје“. Додала бих само да су се кроз целу историју јављале периодично велике кризе. Проблем пренет на филозофски терен гласио би: да ли је могуће помирити етику и моћ? Бавили су се тим проблемом велики филозофи од Сократа, преко Канта, па до савременика. Ја дубоко верујем да ће данас, када је свет суочен са могућношћу еколошке катастрофе, нуклеарне апокалипсе, разум ипак однети победу.

Хришћанска је дужност према животу и смрти као његовом саставном делу да се последња жеља покојника испуни. Осим, наравно, у Хагу. За њих то не важи

Писма је ипак било

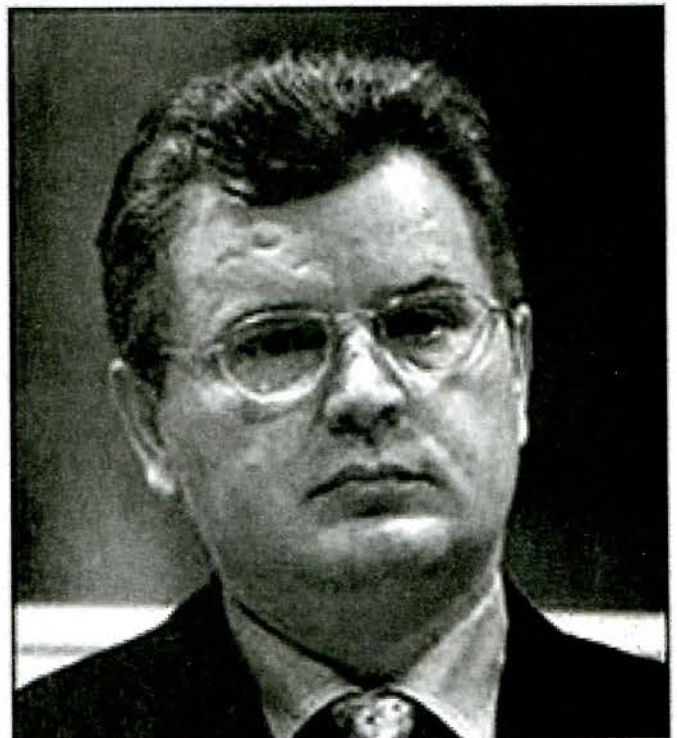
• Захијев проф. др Војислава Шешеља да Хашки трибунал обелодани опроштајно писмо Милана Бабића, из њега је уздрмао ову институцију и њене челнике утерао у лаж и измишљотине. Разлог је врло једноставан. Милан Бабић је у опроштајном писму до краја раздвојио целокупну хашку ујдурму и открио механизме којима се Трибунал служи у сламању сведока и довођењу човека на ниво бескичмењака, лажова и „звучника”, из кога ће излазити сведочења и искази какви одговарају суду и Тужилашћу. И мада су све време тврдили да покојни Милан Бабић није оставио никакво писмо, убрзо су сами себе демантовали и потврдили да је писма ипак било, али да се садржај односи само на породицу и да је за све остале, укључујући и Трибунал, нерелевантан.

Пише: Момир Марковић

Непосредно после убиства Слободана Милошевића, у ћелијама Хашког трибунала Милан Бабић, сведок Тужилаштва у многим процесима који су покренути против Срба у овом Трибуналу, извршио је самоубиство. Да ли је у питању закаснело буђење савести код овог човека, да ли су у питању изневерена очекивања или једноставно није могао да издржи страховите накнадне притиске суда и Тужилаштва за новим лажима и новим „сведочењима”, остаје тајна коју једино Бог зна, тек, евидентна је чињеница да је покојни Милан Бабић пре самоубиства оставио опроштајно писмо, у коме до краја разоткрива монструозни механизам Хашког трибунала и све кривце за његову смрт и сва лажна сведочења која су многе оптужене, невине отерала, или се спрема да отерају на дугогодишњу робију. Е, ту чињеницу Хашки трибунал је покушавао да забашури и заташка. Обелодањивање опроштајног писма би довело у питање сва суђења и све пресуде које је суд већ изрекао Србима које је овај сведок тешко оптужио својим сведочењем. Обелодањивање би истовремено обесмислило и многе тачке оптужнице против Срба којима је Бабић требало да се појави на суђењима. Пре свега се ради о суђењима против Милана Мартића и проф. др Војислава Шешеља.

Травао прикривање чињенице да опроштајно писмо постоји, само се обило о главу онима који су се упустили у ову работу, јер је др Војислав Шешељ добио поуздане информације о постојању писма и поднеском захтевао да се његова садржина обелодани одмах. Утеравајући их у лаж и изврдавање, а затим и признање да писмо ипак постоји, др Војислав Шешељ је и додатно срзао, ионако готово непостојећи рејтинг ове институције и доказао да она са правом и правдом нема ама баш никакве везе, већ да је формирана искључиво против Срба и српских националних интереса а да јој је основни задатак да прикрије и оправда и све прљаве послове и деловање Запада и Ватикана у крвавом колу које је заиграло на овим просторима. Заиграло искључиво по њиховој музици и под њиховом диригентском палицом.

Неколико месеци је требало Секретаријату Трибунала и оној лопузи Хану Холдијусу и дружини да прогутају горку пилулу да се зна за постојање писма и немушто саопште полуистину да, ето, постоји „нешто” написано, али да се то не односи на сведочење већ је упућено породици, и да је написано на корицама Библије, коју је он имао у ћелији, те да због тога није одмах уочено. Можете ли уопште замислити

да они којима на располагању стоје све западне обавештајне службе, они који до ситница истражују сваки детаљ о свим догађајима на овим просторима, они који имају податке и информације чак и о временским условима из минута у

Холандски патолози нису могли утврдити да ли је смрт настала као последица вешања, последица гушења због кесе која му је била навучена на главу или срчаног удара који га је задесио у том тренутку, али су утврдили да је он имао и неку вирусну инфекцију. Оно што би могао да утврди сваки студент завршне године медицинског факултета, нису утврдили врхунски стручњаци и научници. Алал им наука. Поготово кад се зна да је медицински немогуће да се са прекидом рада виталних функција мозга (недостатак кисеоника), паралелно доживљава инфаркт миокарда, односно срчани удар.

Без обзира на зид ћутања, који у Трибуналу постоји, садржина писма је процурила у јавност. У писму Милан Бабић признаје да се нагодио да лажно сведочи против свих оптужених Срба а да заузврат добије ослобађајућу пресуду и открива како су га преварили и суд и Тужилаштво. Садржај обара све досадашње пресуде и делове свих оптужница, где је требало да сведочи. До у танчине је описао како су од њега правили „круп“ и како функционише тај механизам. Обелодањивање би, чак и на том и таквом Западу, значило крај ове монструм-институције.

минут на појединим подручјима, где су се, рецимо десили неки инциденти, пре десет и више година, пренебрегну такву чињеницу да се у затворској ћелији од неколико квадрата налази међу осталим стварима и опроштајно писмо. Није него.

Проблем се управо налази у садржају тог писма, и зато га је требало сакрити по сваку цену. Покушај да неколико речи на корицама Библије прогласе „тим“ писмом је само неуспео маневар. Српска радикална странка има необориве доказе да писмо постоји и нећемо одустати од захтева да се писмо обелодани и уврсти у судске списе. Занемарљив је онај приватни део писма, у коме се Милан Бабић обраћа породици. Нерелевантан је за откривање истине. То је приватно и односи се само на породицу. Ми захтевамо да се објави онај други део писма. Он је кључан и открива све. Открива колике је и какве притиске Милан Бабић трпео од тренутка кад су му показали оптужницу која се на њега односи, па преко лажних обећања да му се неће судити ако сведочи против Слободана Милошевића, и то онако како му они буду издиктирали, затим његовог суђења и обећања да ће добити ослобађајућу пресуду, под условом да сведочи против Милана Мартића и проф. др Војислава Шешеља, па до осуде на вишегодишњу робију и на крају приморавања да сведочи иако они дата обећања нису остварили. То га је веро-

ватно и сломило и натерало да дигне руку на себе, мада је и само самоубиство извршено под прилично чудним и неразјашњеним околностима.

Већ сама потврда о смрти и документ који је том приликом издат, врви од нелогичности и недоречености. У извештају се наводи да је самоубица прво навукао себи кесу на главу, затим затегао каиш око врата и на крају да је доживео инфаркт. Трострука смрт у једном самоубиству. Психијатри и психолози кажу да човек, кад се нађе у смртној опасности инстинктивно реагује, те да би у ропцу Милан Бабић нагонски поцепео кесу и опустео каиш јер су му руке биле слободне. Или можда нису? То отвара простор за нова детаљна истраживања. Не би нас зачудило да се утврди да су му у чину самоубиства помогли и неки други. Тим пре што се у извештају наводи чињеница да ширина каиша не одговара ширини маснице која је на врату покојника. Каиш је, наиме, шири од подлива, што указује на то да је у питању изгледа био неки други каиш или шта је већ било. Углавном,

толико наивних лажи и толико несувислих објашњења, укључујући и безочну лаж о непостојању писма, отварају нова питања и траже нове одговоре. Ми само тражимо да се престане са лажима и да се писмо обелодани. Какве ће оно последице изазвати, видеће се ускоро – кад буду морали да писмо објаве. Од захтева нећемо одустати ни по коју цену. Нећемо, јер оно је кључ свега. Иако није почетак, оно ће значити крај ове фарсе коју неки још увек називају судом.

У извештају патолога се тврди да су трагови на Бабићевом врату подударни са ширином његовог каиша, који је пронађен на његовом врату. Само неколико редова даље наводи се да холандске власти спроводе истрагу због разлике примећене на обдукцији, између ширине трага на Бабићевом врату и ширине каиша, како истиче судија Паркер, који је водио истрагу. А да ли се ради о истрази или „истрази“, закључите сами.

Дресура

Вероватно се питате зашто баш овај назив за нову рубрику „Велике Србије”. Следећи чињеницу коју је недавно изнео наш прослављени књижевни ас Брана Црнчевић како данас Србе разни едукатори са Запада заправо дресирају и како се из дана у дан све више уносе у улогу дресера, ето и ја одлучих да кроз сагледавање одређених догађаја заправо увидим да ли сам се уклопио у едукативно – дресерски програм. Кажу ми многи да напредујем, јер мајицу облачим другачије него раније, а панталоне сам скроз ускладио са транзиционим процесом, па увек прво навлачим леву ногувицу уместо десне. Сасвим супротно од онога како сам то чинио у она ретроградна времена. Једино што ми у напредовању ка европским стандардима замерају је вршење велике и мале нужде, јер то никако да потрешим и ускладим са оним како нас они едукују. То је посебна и специфично тешка лекција из транзиције. Због тог ненапредовања стално ми приговарају да никада нећу постати грађанин цивилизоване Европе. Кажу ми и да користим тоалет папир мимо стандарда које прописује ЕУ. Једноставно, тоалет у транзицији као да није за мене. Међутим, кажу ми да нисам једини у Србији који се не уклапа у европске стандарде. Свима њима одлучио сам да посветим ову рубрику. Уживајмо заједно!

Кивни бул теријери

Вероватно бесни због чињенице да је својим фантастичним финансијским потезима Млађан Динкић довео до тога да власници паса немају пара још мало ни себи да купе коске, а не својим љубимцима, два гладна пит бул теријера одлучили су да на штанду Г17 плус, код Меркатора, нападну њихове активисте. Заправо, како нам је Г17 предочио, двојица мрких типова заједно са пит буловима отели су им спискове оних који су потписали петицију за забрану Српске радикалне странке. Веровали или не, али некадашњи досовци стварно немају среће са кучићима. Приликом своје посете 63. падобранској бригади, још док је као министар одбране уништавао војску, садашењег врховног команданта опасни вучјак је ћапио за мошнице. Таман када је помислио да неће више имати проблема са цукцима, ирски сетер Мирослава Цимпла пустио је дуга светла и умало није извршио атентат на нашег мацана. Традиција се наставља, овог пута усмерена је ка Г17 плус. Намирисали су пит булови да шифровани намеравају коалицију са Демократском странком и ето, овакав епилог био је неминован. Наравоученије из ове приче је да пас увек препозна непријатеља. Шта ли би се тек догодило да је за тим штандом био лично Млађан Динкић!

Вампири су међу нама

Изоштрених зуба и спреман да пије крв, али и капитал, несрећном српском народу, малокрвни и бледи вампир Демократске странке Драган Ђилас одлучио је да са нове функције председника градског одбора ДС крене у борбу са народом који гласа за Српску радикалну странку. Вероватно због тога што није могао да себи призна истину гледајући се у огледало да је гроф Дракула заправо плунути он, рече човек без блама да ће се борити против „Шешелевих и Милошевићевих вампира”! А чему стид, господине Ђилас? Зашто се стидите порекла? Па ви сте сами признали да на месечном нивоу исисате пет милиона евра грађанима Србије и стрпате себи у џеп. Многи кажу да док нормалан свет са сунцем устаје, ви тек тада идете на спавање, јер до тада са вашим пајтосима планирате колико још лове да нам отмете путем нашег монопола на рекламе. Према томе, свог порекла се не стидите, јер ћете ви, заједно са Жиком пауком, Нешом кешом и Станетом асвалтом заправо показати народу како се кроз демократску транзицију сисају наше паре. Ваша борба би могла једино да се сведе на борбу против гло-

вог коца, јер то је искрено једина ствар које се ви плашите. Наравоученије – грађани, наоштрите оловке и са њима крените у борбу против Тадићевих вампира. Избори су ту, само што нису!

Овде чобанин, а у Немачкој је чувао овце!

Рече нам врховни командант да је као мали имао ту част да чува овце. Частан посао који је обављао нечастан човек. Вероватно су овце од њега побегле, али он се досетио да под старе дане од народа прави овце. Слушајући његову изјаву о чобанском искуству сетио сам се чувене реплике из представа „Аудиција”, када дотични Роки, причајући своју биографију, каже „да је овде код нас био чобанин, а да је у Немачкој чувао овце”. Када му је професор указао да је то исто, Роки се наљутио и срдито саопштио професору да то не може да поистовећује, јер у Немачкој то занимање има титулу „немачког овчара”. Тако и наш председник. Из сопственог чобанског искуства од нас данас прави овце, а у Немачкој му у знак захвалности због тога дају титулу „немачког овчара”. Ипак, с обзиром да га је у 63. падобранској бригади један колега угрзао тамо где не треба, вероватно ће Тадић поднети захтев Бриселу, Берлину, Лондону и ко зна још коме да му промене титулу. Прича се из његовог кабинета да би титулом „шкотског овчара” био задовољнији. Да буде најпознатији српски Леси!

**Амандмани на Устав БиХ воде даљој централизацији државе,
а РС губи своје надлежности**

Још једна превара

Пише: Марко Стојановић

Упркос очајничким настојањима страних дипломата да обезбиједи довољан број гласова, у Парламентарној скупштини БиХ нису усвојени амандмани на Устав БиХ. Са 26 гласова за и 16 против, односно без двотрећинске већине, одбачене су промјене којим је било предвиђено увођење функције председника и потпредседника државе, премијера и председника парламента, као и знатно проширење овлашћења централне власти у Сарајеву.

Апсурди

Током засједања се могла видјети невјероватна слика за законодавно тијело неке државе у моменту када би њени представници требало да слободно изразе вољу народа по питањима њеног конституисања. Десило се да стране дипломате лове посланике који су гласали против измјена Устава и да их потом сатима убјеђују шта је најбоље за државу у којој су гости. У зависности од тога која земља би евентуално могла имати утицаја на ког посланика, више екселенција се упустило у мисије вишесатног убјеђивања. Тако је турском амбасадору запало да у име „међународне заједнице“ убјеђује Мехмеда Жилића, члана СДА из Тузле, некадашњег секретара Секретаријата за народну одбрану и оснивача бошњачких оружаних формација 1992. године у овом граду. На крају ће се испоставити да је Жилићево непоколебљиво противљење потпомогао сам председник Савјета министара БиХ и функционер СДА Аднан Терзић, како би, кажу обавијештени, наудио председнику СДА Сулејману Тихићу и смањео му „углед“ код Американаца. Против амандмана је гласала и Странка за БиХ. У ствари, уставне промјене су бошњачким партијама послужиле за почетак предизборне кампање. Хрвати су били узнемирени промјенама у Вијећу народа које би их, како тврде, довеле у подређен положај у БиХ. Зато су тражили или трећи ентитет или укидање Републике Српске у наредној, другој рунди уставних промјена. Код Срба се знало да ће СНСД, СДС и ПДП покорно послушати и извршити што су њихове вође обећале нешто раније у Вашингтону. Гласали су „за“ како би им вође задржале „статус“ код странаца. Само је посланик СРС – Др Војислав Шешел из РС имао храбрости да до краја брани народну вољу.

Грађани против туђе воље

Анкете показују да је од 76 до 82 посто Срба у БиХ против промјена Устава и предложених амандмана који воде

даљој централизацији државе, управо у вријеме када су западне дипломате заговарале њихово усвајање. Срби, као један од три конститутивна народа чија суверена воља би се морала поштовати, против су преношења надлежности и развлашћивања Републике Српске. Међутим, притисцима, уцјенама и куповином појединаца из бројчано највећих српских партија покушава се остварити супротна замисао. „Народи у БиХ се омаловажавају. Покушавају им се на мала врата, под фирмом амандмана, потурити суштинске промјене Устава. Ово што се ради је доношење потпуно новог највишег акта који би требало да одражава вољу народа, а у суштини, у оваквим условима он се доноси потпуно против његове воље,“ објашњава посланик СРС – Др Војислав Ше-

Може ли Сарајево бити сједиште институција БиХ?

„БиХ нема главни град, јер се ни у једном не одсликава етничка пропорција која важи за БиХ. Град који то постигне требао би бити проглашен за главни град. Сарајево је прије рата имало управо такву пропорцију становника и о томе се водило рачуна. Данашње Сарајево је етнички очишћено, у њему живе само муслимани. Нигдје у Европи не постоји случај да су све институције смјештене у главном граду, а да радници у заједничким институцијама од куће до посла и обрнуто сваки дан путују 30 до 40 километара аутобусом. То је неподношљиво. Они улазе у федерално Сарајево и након посла излазе са те територије. И министри и помоћници и радници српске националности живе на територији РС,“ истиче Благојевић.

шељ у Парламентарној скупштини БиХ, Мирко Благојевић. Благојевић је издржао и неколико десетина сати „чврстог инсистирања” и убјеђивања од стране амбасадора САД у БиХ Дагласа Меклхејнија. Остао је вјеран обећању да неће гласати за превару народа. Овај посланик се све вријеме позивао на чињеницу да су уставне промјене договорене на незаконит начин, фаворизујући малу групу од осам људи, лидера политичких странака у БиХ. Истовремено је у потпуности занемарена правна процедура и народна воља. Међутим, инсистирање странаца у БиХ да се Устав земље у којој гостују промјени по сваку цијену прије октобра настављено је и након неуспјеха. Својеврсни пресинг је трајао до почетка јуна и мало је недостајало да уроди плодом, иако би то било ново насиље над правном процедуром. „Огромни су притисци да се усвоје промјене. Сједница на којој наводни амандмани нису усвојени, трајала је један сат док су тридесет сати трајала убјеђивања посланика од стране разних амбасадора. Била је то задња сједница Парламента у пуном капацитету. Заговарања разних дипломата да се нови устав донесе на некој од сједница Парламента у „техничком мандату” односно након расписивања избора непозната је пракса у свијету. Шешелјеви радикали сада упозоравају грађане Српске да ће, ако ови притисци не успију, октобарски избори за нову Парламентарну скупштину БиХ бити и избори за Уставотворну скупштину. Зато требају размислити коме ће дати глас. Српски радикали др Шешелја ће остати вјерни обећању да се у промјене Устава БиХ мора ићи пажљиво, без журбе и уз пуно поштовање суверене воље народа, законске процедуре, легалитета и легитимитета институција. Све друге странке у Српској су централистичке. Прво што ће, уколико у октобру добију власт, учинити Додик и Чавић биће предаја полицији и промјена Устава БиХ”, наглашава Благојевић. Његове позиве да се у расправу о промјени Устава укључи стручна јавност и познати теоретичари, да се одржи широка јавна расправа, игнорисана је од стране јавних медија, које контролишу владајуће странке у Српској, зато што би тада њиховим менторима постало немогуће да се и даље залажу за лоша рјешења.

Устав као показатељ (не)слободе

Професор Правног факултета у Бања Луци и експерт за уставно право Миле Дмичић у изјави за „Велику Србију” наглашава да су уставни подложни промјенама, али да се овај акт може донијети само као манифестација слободне воље народа. Тек тиме постаје највиши акт воље и што је најважније, гаранција и слободе и његовог провођења. Иначе се претвара у своју супротност. „Свакој ревизији, односно промјени устава треба приступити одговорно, цијенећи познате максиме теоретичара конституционалиста, да први закон земље мора бити култ њених народа и грађана, апсолутно достојанствено јамство његове слободе. Устав је заправо или јамство слободе или није устав. Треба нагласити да је у БиХ пуно посла требало завршити у ентитетима прије него што се приступило активности на нивоу БиХ. За остваривање устава није важно само његово мијењање. Потребно је много више. Потребно је да буде истинска основа на којој се гради и држава и њено право, да буде интегрисан у акте ниже правне снаге, у свакодневни живот, односе и понашање свих, како органа и институција власти, тако и појединаца”, истиче професор Дмичић. Одговарајући на питање да ли су испуњене процедуре за промјену Устава БиХ, Дмичић скреће пажњу на следеће: „Промене устава подразумевају претходно утврђивање циљева, садржаја и обима мијењања постојећих и изналажења нових уставних рјешења. За тако озбиљну активност у једној држави, па и у БиХ као сложеној државној заједници, претпоставка је пуни консензус два

Цементирање

Посебну пажњу стручне и научне јавности изазива клаузула „новог Устава” која говори да се надлежности које су пренешене на државу могу вратити назад ентитету само уз једногласни пристанак државе и оба ентитета. То је, сматрају и посланик Благојевић и професор Дмичић, једноставно немогуће остварити у пракси, тако да се овим чланом цементира пренос надлежности. То значи да ентитети, ако се прихвате амандмани, у потпуности и трајно губе елементе суверености које су добили мировним споразумом у Дејтону и који су гарантовани садашњим Уставом БиХ.

њена ентитета и три равноправна конститутивна народа и уважавање уставом утврђеног поступка уставних промјена садржаних, поред осталог, у члану 10 Устава БиХ.” У ствари, појашњава Дмичић, за миран и стабилан даљи развој БиХ као државе, уставне промјене ни у ком случају не смију реметити постојеће, већ стварати даље претпоставке за развој Уставом утврђеног статуса, територијалног интегритета и равноправности оба ентитета. Оне морају допринијети пуном међусобном повјерењу аутохтоних, равноправних и конститутивних народа и осталих. „Зато је важно да се у мијењању највишег општег правног акта обезбиједи и успостави пуни и искрени дијалог, заједнички однос и разумијевање о свему ономе што је и претходило дејтонским рјешењима у БиХ, што подразумева и оправдава њихову даљу пуну имплементацију”, наглашава Дмичић. Иако се није експлицитно изјаснио, из ријечи професора Дмичића је јасно да ова процедура не да није поштована у промјенама

Нервоза

Након сједнице Парламентарне скупштине на којој нису усвојени амандмани, страни представници у БиХ су, у лову на недостајућа два гласа, кренули у притискање самосталних и посланика из мањих партија. Тако су вољу „уставотвораца” искусили Демократска народна заједница Фикрета Абдића, независни посланик Сеад Авдић, независни посланик Младен Поточник и други.

Устава БиХ, него су промјене договоране у врло уском кругу људи. Из Српске су то били политичари који су постали зависни од Запада или који иза себе имају нечасне активности због којих у сваком тренутку лако могу бити уцијењени.

Зашто мијењати Устав БиХ?

Једна од првих реченица у објашњењима страних дипломата зашто са пасоша БиХ избрисати име Републике Српске својевремено је била да ће се на тај начин „лакше путовати у Европу” и „испунити европски стандарди”. Слично је било и са низом других промјена које су водиле сталној централизацији БиХ. На идентичан начин се данас из истих извора објашњавају и захтјеви за укидањем полиције Српске и за усвајањем амандмана који даље централизују власт у БиХ. У ствари, ради се о систему уцјена и празних обећања.

Насупрот њима, теоретичари уставног права истичу да постојећи устав БиХ није сметња уласку БиХ у међународне интеграције и прихватању међународних стандарда за све области живота. БиХ као сложене и сиромашној држави основни циљ, кажу прагматични, не треба да буде слијепо испуњавање услова за пријем у Европску унију. Првенство би требало дати процесу економског развоја, побољшања у свим областима живота и оспособљавању органа и институција, као и цивилног сектора да се живи боље. Боље би било прихватати и остваривати стандарде ЕУ и развијати економску моћ друштва него по сваку цијену настојати бити најсиромашнији члан Уније. Интересантно је и да се у овој фази промјена Устава углавном желе реструктурисати оне институције БиХ које би требале олакшати даље промјене устава, односно провођење тзв. „друге фазе” промјена. „Обим, садржина и конкретна рјешења уставне ревизије сведена су на организацију, структуру и надлежности највиших уставних институција БиХ. Ријеч је о надлежностима Парламентарне скупштине и Вијећа народа, али првенствено надлежностима институција БиХ које су проширене са неколико битних функција, почев од одбране и безбједности, уселјавања, успостављања и функционисања суда и тужилаштва БиХ, регулисања међународног транспорта. Ту је и додавање надлежности општом клаузулом да се остале надлежности које се уређују законом такође сматрају овлашћењем или правом и дужношћу институција БиХ. У основи ове надлежности употпуњују карактер државе, структуру и облик њеног државног уређења, облик владавине, организацију државне власти и однос међу њима остављају за неку будућу, можда другу фазу уставних промјена. Све се то амандманима који су били припремљени уноси у надлежности институција БиХ,” каже професор Дмичић. Надлежности које се преносе на БиХ или се дијеле између ентитета и БиХ су и с порески систем, изборни процес, правосуђе, пољопривреда, наука и технологија, екологија, локална самоуправа и остале које се уређују законом. „Када се говори о низу надлежности у протеклих 10 година, оне су преносене са ентитета на заједничке институције БиХ путем закона, праксом или судским тумачењем, што је у времену које је

иза нас стално стварало опасност нарушавања успостављене равнотеже, избалансираних међусобних односа заједничких органа и ентитета. Ради се о надлежностима у домену пограничне службе, обавјештајне службе, правосуђа, индиректног опорезивања, одбране, полиције итд, чиме је пропуштена прилика да се у најширем дијалогу грађана створи стабилнија БиХ”, каже Дмичић. Посланик Благојевић указује и на досадашњи начин мијењања устава путем одлука високих представника, за шта нису имали мандат. „То су промјене које су наметане или су под притиском усвајане у Народној скупштини под плаштом да ћемо да их мијењамо. Али то није у складу са важећим Уставом и сада имамо случај да неке институције БиХ функционишу, а да их нема у важећем Уставу БиХ. Јер, устав БиХ предвиђа војску на нивоу ентитета, полицију на нивоу ентитета, државна гранична служба односно погранична полиција није у складу са Уставом, итд. То је лоше рјешење и биће проблема да се све

Све политичке партије регистроване у Федерацији БиХ имају став да треба укинути РС. Размишљају током гласања само говоре да је код њих у току уставних промјена снажно започела предизборна кампања. Ове странке су јавно, код грађана у Федерацији тражиле подршку за промјене које воде преносу надлежности са ентитета на БиХ. „У Српској је обрнута ситуација јер су владајуће партије СНСД, СДС и ПДП хтјеле да амандмане усвоје у тишини и на брзину, варајући сопствене грађане, који су против промјена и губитка самосталности. Оваквим понашањем Додик и Чавић чак не могу покупити ни поене код странаца. То чине само ради власти и личних интереса. А ти који се највише улагују и који раде против свог народа, они се највише гаде странцима,” упозорава посланик Благојевић.

Српска радикална странка – Др Војислав Шешел резигнирана је и разочарана изјавама Драгана Чавића, Милорада Додика и Младена Иванића датим на вечери са представницима ОХР, да ће упркос противљењу 82 посто Срба у БиХ, ипак приступити промјени Устава РС и БиХ након октобарских избора. „Они који су сада против свог народа тврде да ће добити 80 посто на изборима и упркос противљењу сопственог народа промијенити Устав БиХ”, истакао је предсједник Извршног одбора странке и посланик у Парламентарној скупштини БиХ Мирко Благојевић.

У промјене Устава БиХ се, насупротив овим обећањима, нагласио је Благојевић, мора ићи врло опрезно, јер ће након тог процеса централизације власти у БиХ бити фаворизовани механизми којима ће се спречавати враћање изворних надлежности у руке Републике Српске. „Мијења се начин избора члана Предсједништва БиХ, кога више не бирају грађани Српске него свих 87 посланика Парламентарне скупштине БиХ, мијења се начин избора делегата Дома народа БиХ, које више не бира Народна скупштина Српске већ Парламентарна скупштина БиХ, мијења се надлежност Савјета министара БиХ и омогућава прегласавање на националном принципу. Све ово говори колико је опасно играти се са уставом”, истакао је Благојевић. Он је изразио сумњу да ће након изузимања надлежности Републици Српској и укидања слободне, децентрализоване власти у БиХ бити промовисана недостижна двотрећинска већина свих у БиХ за враћање сада постојећих слобода. Укидање равнотеже власти Сарајева и Бања Луке омогућавају „криминални представници власти” који су „подложни уцјенама међународних представника”.

Благојевић је још једном протестовао због евидентне блокаде свих медија у Српској за ставове Српске радикалне странке – Др Војислав Шешел. У току предизборне кампање, која је већ почела, странке које су на власти или у коалицији са њом пропагирају да се одмах и неизоставно уради све што је народу потребно, иако је евидентно да су све институције у техничком мандату и да не могу доносити тражене одлуке. „Потрошили су неколико година не радећи ништа, а сада би до октобра да ураде све што народу, наводно, треба. Сада је најважније спријечити Милорада Додика да економски подрије Српску приватизацијом Телекома, Рафинерије Брод и Српских шума”, нагласио је Благојевић.

то усклади и исправи”, каже Благојевић, наглашавајући да ће Српска радикална странка – Др Војислав Шешел, као легалистичка странка, увијек кретати од поштовања важећег Устава и од полазишта да је БиХ држава два равноправна ентитета и три конститутивна народа.

Претјеривања

У досадашњем заговарању промјена Устава БиХ више су учествовали представници страних држава, медија, фондација и невладиних организација него грађани БиХ. Од домаћих политичара учествовало је седам или осам лидера, без присуства јавности РС или ФБиХ. Понекад су по неколико дана проводили потпуно изоловани у затвореном простору. И док су и конобарима били одузимани мобилни телефони како би био онемогућен сваки покушај комуникације са вањским свијетом, догле је, тврде обавијештени, високи представник Педи Ешдаун употребљавао модерне прислушне уређаје како би у паузама „разговора” слушао покушаје договарања тактике међу преговарачима из Српске. Српска радикална странка – Др Војислав Шешел у својим иступањима сматра да је доста оваквог понашања и да је вријеме да се престане са чињењем уступака политичарима из Федерације БиХ. Управо обрнуто, највећи народ, који заговара заједнички живот и жели очување мора бити спреман на уступке. Ма колико РС попуштала, из Федерације БиХ долазе потези који не нуде компромис. Стално се захтијевају нови и нови уступци, при чему се српски народ оптужује да је геноцидан, да је једини кривац за рат. Захтијева се одрицање од сопственог идентитета и асимилација у нову „босанску” нацију по принципу једна држава – једна нација. И даље се нуде лажна обећања о бољем животу као кад је увођена јединствена царина, један центар за индиректно опорезивање, па јединствена гранична служба, па јединствена обавјештајна служба, па једна војска. У стварности, грађани су након сваке овакве противуставне реформе живјели све горе. Али, ко их уопште данас за шта и пита и шта они имају да размишљају о Уставу.

Различити аршини

Пише: мр Дејан Мировић

После успешне акције у осам градова у Републици Српској, када је прикупљено 50.000 потписа, почетком јуна, представници Српског народног покрета „Избор је наш спас“ организовали су и у Београду прикупљање потписа за расписивање референдума у Републици Српској. Председник ове невладине организације, Дане Чанковић, је тада изјавио да је Босна и Херцеговина нефункционална држава, у којој нису уважени интереси српског народа.¹⁾ Један од потписника ове петиције (потписи су прикупљани у Кнез Михаиловој улици у Београду) је био бивши министар информисања у РС Мирослав Тохољ. Он је изјавио да је петиција „начин да се изрази жеља грађана да сами одлуче о својој судбини“. Такође, Тохољ је поставио и логично питање – зашто је Црна Гора могла да добије независност, а РС нема право на независност. И други потписници петиције, као и председник покрета „Избор је наш спас“ Дане Чанковић, су поставили питање зашто РС нема право на референдум, а суседна Црна Гора то право има. На пример, двадесетогодишњи младић из Београда, Мирко Радић је изјавио: „Када су могли Црногорци да добију своју државу, што не би могла и наша браћа у Републици Српској“, а Дане Чанковић: „После црногорског референдума предстоји битка за дефинитиван статус Републике Српске“.²⁾

Петицију је подржала и Влада Републике Српске Крајине у изгнанству, чији је премијер посланик Српске радикалне странке у парламенту Србије. (Борис Тадић и Војислав Коштуница су изјавили да се ограђују од представника протераних Срба из Хрватске зарад „добросуседских“ односа са владом ХДЗ-а (?),³⁾ а Томислав Николић да радикали „желе да афирмишу владу РСК у изгнанству“.)

Нешто раније, свестан расположења народа, премијер Републике Српске, Милорад Додик је изјавио поводом црногорског референдума: „...Када су ме питали шта мислим о томе да је за црногорску независност било потребно да гласа 55 одсто бирача, рекао сам – дајте нама 90 одсто и видећете да је стање свести у РС заиста такво“.⁴⁾ Ипак, Додик се оградио и нагласио да би референдум наводно представљао „политичку авантуру“ и „јуришање на ветрењаче“.

После референдума у Црној Гори, Републике Српске су се „сетиле“ и ДОС-власти у Београду. Знајући да је велико незадовољство у Србији због њихове политике, која је између осталог омогућила одвајање Црне Горе (мада су главни „извођачи радова“ били ЕУ и сепаратистички режим у Црној Гори), власти у Београду су провидно покушале да скрену пажњу са чињенице да је растурина држава којом су они управљали (и за коју су се заклели 2000. године да ће је штитити и чувати њен територијални интегритет). Тако је дошло до пропагандне посете премијера Србије Републици Српској, у јуну 2006. Али, и та посета је била још један фијаско Владе Републике Србије. Уместо да се заложи за примену истих принципа у Републици Српској, као што су били они који су примењивани само двадесетак дана раније у његовој држави – СЦГ, премијер Србије се није усудио ни да помене могућност одржавања референдума у Републици Српској. Он је приликом посете изјавио, одговарајући на ди-

ректно питање о референдуму: „Мој став и званичан став Владе Србије је много шири од једног питања како је референдумско“ (?).⁵⁾ Шта то конкретно значи, и шта је премијер овим хтео да каже, вероватно ни њему није било јасно.

Двоструки стандарди

Тежак положај Србије и расуло које очигледно влада у њеним државним институцијама (влада и председник) уочили су и западни политичари и медији. Они су са полуотвореним подсмехом подржавали став да Република Српска наводно нема право на референдум, а Црна Гора има. У складу са суптилном верзијом тоталитаризма који влада на Западу (о чему је веома аргументовано писао Ноам Чомски у својој књизи „Нужне илузије – контрола ума у демократским друштвима“, „Светови“, Нови Сад, 2000), западни медији су константно прећуткивали чињеницу да је Република Српска по Дејтонском споразуму имала право на своју војску, а Црна Гора по Уставној повељи није. Прећуткивано је и да је у Републици Српској 2006. године било 921.223 бирача, а у Црној Гори много мање, 485.000 бирача, као и да је право на самоопредељење предвиђено у уставу БиХ, јер се он у својој преамбули позива на повељу УН и на све пактове о људским и грађанским правима (види тумачење професора Правног факултета у Бања Луци, Петра Кунића).⁶⁾ Прећуткивано је и да су се становници у Црној Гори већ једном изјашњавали на референдуму о државно-правном статусу те републике. Године 1992. гласало је 278.382 људи или 66,04 посто уписаних бирача, и за заједничку државу са Србијом се изјаснило око 258.000 људи, скоро 30.000 више него што је имао сепаратистички блок на референдуму у мају 2006. године. Дакле, не само што Република Српска никада није имала референдум о свом државно-правном статусу, већ је на референдуму у Црној Гори (који је наводно био „победа демократије“) гласало мање људи за одвајање него што је 1992. године гласало за заједничку државу. Додајмо овоме да око 270.000 црногорских држављана из Србије није имало право гласа, и да су забележене бројне неправилности у бирачком списку и масован и организован долазак грађана из иностранства који су гласали за такозвани суверенистички блок.

Оправдања

Да би се оправдало оно што се не може оправдати, ускраћивање референдума у Републици Српској и форсирање истога по сваку цену у Црној Гори, измишљана су најразличитија објашњења. На пример, први заменик високог представника у Босни и Херцеговини Лоренс Батлер се позвао на Дејтонски споразум, по коме је Босна и Херцеговина суверена и независна држава.⁷⁾ Шта то значи, да ли је СЦГ била суверена и независна држава 2006. године? Правнички посматрано јесте, али, нажалост, после 5. октобра то није био случај у пракси. СЦГ је била полуотворени протекторат ЕУ и САД, са некаквом имитацијом суверене власти, која је себе називала ДОС. То је закључак који се намеће када се анализира Батлерово тумачење. Тај закључак потврђује и следећи аргумент. Да није било тако, да је СЦГ била суверена држава, онда би неко од највиших, наводно независних представника државе и народа (рецимо премијер или председник) изјавио оно што је изјавио професор Стивен Мајер

са Универзитета у Вашингтону за питања националне одбране (одсек политичких наука): „После референдума у Црној Гори могу у Републици Српској и другде на Балкану да захтевају отцепљење. Логично је да странке у Републици Српској буду следеће које захтевају отцепљење”.

Какав углед има досовска власт на Западу и колико цене њихове ставове у ЕУ, наводи Филип Моро Дефарж у својој анализи поводом референдума у Црној Гори. Овај истраживач са француског Института за међународне односе (ИФРИ), сматра да Србија: „... нема други избор до да призна независност Црне Горе... Као прво, она је у тако јадном стању да јој ништа друго не преостаје, а потом, то је начин да покаже да је блиска Европи”.⁸⁾ Дакле, све што одговара ЕУ, мора да одговара ДОС-у, чак и ако се ради о даљем осиромашењу и растурању земље.

У том контексту, европски бирократа Оли Рен поручује: „Црна Гора је имала право на независност по Уставној повељи, Дејтонски споразум на коме почива Босна и Херцеговина не предвиђа такву могућност за Републику Српску и није реално у овом моменту потезати такве приче”.⁹⁾ За Рена су легитимни захтеви српског народа у Босни и Херцеговини „приче”, а накардна Уставна повеља акт који је малтене у рангу са Повељом УН.

Легитимитет тој обмани ЕУ и двоструким стандардима су управо дали трагикомични представници ДОС режима, сулудо пристајући на одредбу у Уставној повељи која предвиђа референдум у Црној Гори (а касније и на још један референдум у случају да онај из маја 2006. не успе!). Тај поступак је још необјашњивији када се присетимо да су претходне власти у Србији из периода 1998-2000. године одбиле да потпишу ултиматум из Рамбујеа због предвиђеног референдума на Косову и Метохији, иако су тада биле много теже околности. Подсетимо, НАТО је претио бомбардовањем, а на Косову и Метохији је беснела терористичка побуна. Ништа од тога није отежавало положај ДОС челника када су преговарали о Уставној повељи.

Високи представник у Босни и Херцеговини Кристијан Шварц Шилинг (познат по аферама у својој земљи) изјавио

је да се ситуација у Црној Гори и Републици Српској не може поредити. Његова „објашњења” су тако бесмислена да их је тешко озбиљно и коментарисати. По Шварц Шилингу: „... Црна Гора је некад била краљевина, што није случај са Републиком Српском” (?!).¹⁰⁾ Када би применили овај „аргумент” у његовој домовини, Немачкој, онда би се она распала као кула од карата, јер: „у априлу 1871. године донет је Устав немачке империје. По њему је Немачка федерална држава, састављена од 4 краљевине (Прусија, Баварска, Саксонија и Биртемберг), 6 великих војводства, 5 војводства, 7 кнежевина, 3 слободна града (Либек, Бремен и Хамбург) и царске покрајине Алзас-Лорен”.¹¹⁾ То објашњење Шварц Шилинга посебно је неодрживо када се узме у обзир чињеница да између српског народа у Републици Српској, Црној Гори и Србији нема никакве разлике. Са друге стране, између Немаца који живе у садашњој Немачкој има, и то на верској основи (подела између католика и протестаната), социјалној и историјској (скоро 50 година су Немци живели у две идеолошки непријатељске државе – Источној и Западној Немачкој).

Слична бесмислена оправдања у вези референдума у Републици Српској као Шварц Шилингова, износи и Хавијер Солана, особа која је можда највећи симбол за нихилизам, декаденцију и двоструке стандарде данашњице ЕУ „биро-кратске елите” (која наводно предводи Европу ка „светлијој” будућности). Тај патетични „добронамерни помагач” у стварању Србије и Црне Горе и писању Уставне повеље, није умео да одговори ни на два логична питања поводом референдума: зашто у Републици Српској није могућ референдум, и зашто је могућ референдум у Црној Гори, а није у Каталонији или Баскији. Солана је одговорио да Република Српска нема право на референдум јер: „Дејтонским споразумом призната је Босна и Херцеговина као суверена и независна држава. Република Српска је део те државе...”, а за Каталонију и Баскију: „Озбиљно сумњам да ће тамо икада бити референдума”.¹²⁾

Поставља се питање зашто је, дакле, референдум био могућ само у Црној Гори и зашто је то наводно случај који

није: „универзално средство нити стандард”, већ случај који захтева „еластичност и прагматизам”, како су тврдили председник Европске комисије Барозо и високи представник ЕУ за спољне послове Хавијер Солана приликом сусрета са руским председником Путином (руски председник је заступао супротан став).¹³ Зашто, дакле, Каталонци и Баскијци немају право на референдум о независности. Каталонским и баскијским језиком говори око 20 посто популације Шпаније.¹⁴ (око 8 милиона људи), постоје константне међунационалне напетости (чак и терористичке групе – ЕТА) и политичке партије које се залажу за независност. Такође, зашто Срби у Републици Српској немају право на независност а чине преко 34 посто становништва Босне и Херцеговине (преко милион људи)?

Нема правничког одговора на та питања, нема ни одговора који је утемељен на такозваној реалности, јер поред Републике Српске, Каталоније и Баскије постоји још много региона у Европи где постоје сепаратистичке партије, покрети или удружења, који немају право на независност. То је случај у Ирској, Велсу, Андалузији, Сардинији, Корзици, хрватском делу Босне, Фландрији, Валонији, Северном Тиролу, Молдавији, Северној Осетији, Абхазији и многим другим регионима широм Европе.

Закључак

Одговор на питање зашто се само према Србији и Србија примењује посебан стандард се налази у следећим чињеницама. Оне су познате нашој јавности иако се упорно и систематски покушавају занемарити и заборавити (уз методе које су комбинација полуистина, мазохизма и отворене манипулације, посебно после 5. октобра). Творац Уставне повеље Хавијер Солана је исти онај човек који је формално предводио агресију НАТО-а против СРЈ само четири године раније. То је исти онај човек који данас иде у Иран као некаква врста обичног америчког курира, или преносиоца порука. Када овоме додамо економске и политичке податке о доминацији и јачини америчког капитала и политичких фаворита у ЕУ (на пример, форсирање Саркозија у Француској, или економско и медијско обарање Шредера у Немачкој), доћи ћемо до закључка ко стоји иза растурања Србије и Црне Горе и ко хоће да одржи унитарну Босну и Херцеговину по сваку цену.

У том контексту аналитичар вашингтонског Института „Кејто” Тед Карпенгер је дао најбољи одговор. Можда би било боље да су се кабинет председника Србије и сам председник заинтересовали за ову анализу, уместо што су наговарали (безуспешно) поједине спортисте да наступе за државну репрезентацију које више нема и што су давали бесмислене изјаве у којима се захваљују сепаратисти Светозару Маровићу што је тако здушно радио на растурању земље (?!). На пример, Тадић је поручио Маровићу: „Желим да вам се захвалим на томе и да вам одам признање због енергије коју сте, заједно са вашим сарадницима, утрошили на представљању и заступању интереса грађана Србије и Црне Горе”.¹⁵ Карпенгеровој анализи јасно даје одговор ко стоји

иза примене двоструких стандарда на Балкану. По Карпенгеру, то је Вашингтон од почетка деведесетих јер: „... поздравља све што смањује моћ и утицај Србије у региону, а то је ефекат и црногорског референдума... Зато мислим да су званичници Стејт департмента веома задовољни резултатом плебисцита, иако то неће јавно рећи”.¹⁶ Карпенгер даље закључује да из такве политике Вашингтона произлази забрана босанским Србима да спроведу референдум о државно-правном статусу Републике Српске.

У том антисрпском контексту је и изјава Розмари ди Карло, помоћника заменика државног секретара Кондолизе Рајс: „Референдум у Црној Гори је био законски предвиђен и договорен. У Републици Српској референдум није предвиђен”.¹⁷ Коначно се поставља питање, како се можемо дипломатским путем супротставити овим „уникалним стандардима”, јер нико разуман се не залаже за нове ратове, уосталом ми војску више и немамо захваљујући ДОС-у (и садашњем председнику Републике, бившем министру одбране), тако да је та могућност потпуно искључена. Такође, наши економски ресурси су мали, популација исто, и без великог и јаког савезника не можемо да се супротставимо стандардима САД, који су очигледно штетни по наш народ. Русија је једина велика земља која може да нам помогне. До тог циља треба доћи, стрпљиво, дипломатијом и мирним путем. Тек тада ће легитимни интереси српског народа бити уважавани у међународној заједници а наш народ ће имати права као и сви други народи у Европи и свету.

Ипак, за историју ће остати записано да је једна група неспособних, нарцисоидних и сујетних политичара дала легитимитет антисрпским стандардима Вашингтона. Тако су значајно отежали напоре следећих генерација за успостављање нормалне и демократске државе Срба према којој се неће примењивати уникални принципи („референдум” и „нереферендум”). Вашингтон је добрим делом остварио свој циљ (оно што није успео да оствари у Палестини од 1967), јер је добио легитимитет за растурање једне међународно признате државе – Србије и Црне Горе, управо од неспособне ДОС власти.

Због своје неспособности, наивности и некомпетентности, премијер и председник треба да поднесу оставке. Дали су легитимитет растурању своје земље, изгубили су 200 километара морске обале, 200.000 наших сународника, поништили су резултате двовековне борбе наших предака за уједињењем Србије и Црне Горе. Заузврат нису добили ништа, што би побољшало положај нашег народа у Босни и Херцеговини. Међутим, ове две пролазне политичке личности, премијер и председник, нису чак ни понудили своје оставке. Лична сујета им је много већа од осећања објективне одговорности. Зато су потребни избори да би народ рекао шта мисли о њима, и да би на власт дошла странка која је одавно најпопуларнија у Србији.

Фусноте:

- 1) Д.С. „Политика”, 10. 6. 2006.
- 2) А.М. „Курир”, 10. 6. 2006.
- 3) www.blic.co.yu/arhiva/2005-04-15
- 4) „Прес”, 7. 6. 2006.
- 5) „Курир”, 10. 6. 2006.
- 6) „Политика”, 5. 5. 2006. – укупно у Босни и Херцеговини 2,644.545, федерација 1,649.596, Брчко 73.776. и НИН 8. 6. 2006. Кунић наводи да је Уставни суд БиХ пре неколико година преамбулу прогласио обавезујућом и то приликом доношења одлуке да су сва три народа конститутивни. Од тада, наводи он, постоји право на самоопредељење.
- 7) Царић М. „Политика”, 29. 5. 2006.
- 8) Оташевић А. „Политика”, 23. 5. 2006.
- 9) Ж. П. „Новости”, 3. 6. 2006.
- 10) „Прес”, 7. 6. 2006.
- 11) Војна енциклопедија, Војноиздавачки завод, књига 6, Београд, 1973, стр. 25
- 12) Рељић С. НИН, 1. 6. 2006. и „Политика”, 4. 6. 2006.
- 13) „Политика”, 26. 5. 2006.
- 14) www.cia.gov/cia/publications/factbook/
- 15) „Прес” 6. 6. 2006.
- 16) „Дан”, 25. 5. 2006.
- 17) Савић Д. „Новости”, 3. 6. 2006.

Електронске личне карте са бар кодом које прописује нови Закон о личној карти

Средство контроле у процесу глобализације

• *Злоупотреба савремених технолошких достигнућа довела је до неверојатног ограничавања људских права и слобода. Пенџагон развија програм ТИА (Total Information Awareness) Систем тоталног надзора. За руководиоца овог подухвата је постављен генерал Џон Поиндикстер. Циљ пројекта је да ирину до 40 страница података о сваком од 6,2 милијарде становника иланише!*

Пише: Борис Алексић

Грађани Србије ће, према препорукама и прописима Европске уније, Интерпола и Европола ускоро добити нове, електронске личне карте са биометричком заштитом (физичка биометрија проучава технологије препознавања и заштите физичких делова тела попут ока, прстију, шаке, лица итд.) и бар-кодом. На седници Скупштине Србије одржаној у јуну представљен је нови Закон о личној карти, који предвиђа да овај документ мора имати и малолетник са напуњених 16 година живота!

Важност личне карте је прописана на пет година. Веровали или не, нови документ ће моћи да добију и деца са навршених 10 година живота! У том случају она ће важити само 24 месеца.

Нова лична карта ће имати биометричке податке – дигиталну фотографију, отисак прста и потпис. Овај документ имаће и чип у који ће бити смештене додатне информације о власнику. Личну карту издаваће МУП Србије.

Документ ће бити израђен на специфичном материјалу, десетослојном, а имаће и најсавременију заштиту, као и будући пасоши, јер су то услови да Србија добије олакшице за тзв. белу шенген-листу.

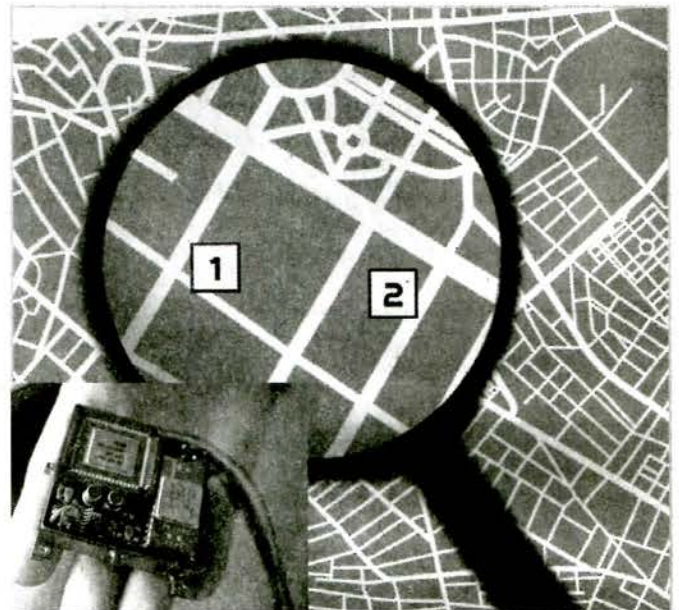
Новина је и члан 10. у Предлогу закона о личној карти, који предвиђа да одређене особе могу да се фотографишу са капом или марамом, уколико је то део националног обележја и саставни део ношње (нпр. свештеници).

Овако сročену вест или њену још краћу верзију, пренели су готово сви медији у Србији. Као под диригентском палицом, они су „заборавили“ да помену одређене детаље у вези нових личних карата, који у најмању руку изазивају чуђење, а неки од њих и страх.

Наиме, новим законом су предвиђене драконске казне за оне који не прихвате нове личне карте. У овом случају ради се о затвору у трајању од месец дана! Предвиђена је и новчана казна.

Исто тако, потпуније карактеристике биометричког чипа којег ће садржати нове личне карте нису познате, тако да се у ствари не зна које ће све податке о носиоцу он складиштити.

На крају, новим личним картама је предвиђено увођење личног бар-кода за сваког грађанина имаоца документа, против чега су својевремено жестоко устале Украјинска, Грчка и Руска православна црква критикујући своје владе које су исто намеравале да учине у овим земљама. О овој теми, за хришћане знатно озбиљнијој од приче о техничким карактеристикама биометричког чипа, у нашим медијима се није могло чути ништа!

Да би прича о новој личној карти коју Влада Србије намерава да наметне грађанима била јаснија, претходно треба објаснити неке процесе у савременом свету.

Савремена технологија је донела бољитак целом човечанству. Захваљујући њој, људи са међусобно најудаљенијих тачака планете могу да комуницирају и размењују податке, што је до скоро била научна фантастика. Нове технологије ће омогућити колонизацију свемира и учиниће да свет постане једно и јединствено глобално село. Ипак, светски признати стручњаци јасно упозоравају на злоупотребе ових технологија и могућност њиховог коришћења у ограничавању основних људских права и слобода. Ево само неких детаља.

Контрола телефона

Од 1994. године влада САД кажњава са 10 хиљада долара по дану сваку телефонску компанију која им онемогућава да контролишу разговоре грађана „Клипер чип“ технологијом. Ова технологија омогућава тајну контролу готово свих телефонских разговора на територији САД.

Контрола кретања

Нове технологије су омогућиле праћење радника од јутра до вечери.

1. На ауто-путевима је постављен систем видео камера које свуда прате возаче;
2. Приликом доласка на посао, камера бележи паркирање и путнике у колима;

3. На радном месту путем контроле компјутера и видео надзора прати се рад и понашање запослених;

4. За време ручка, кредитна картица којом се плаћа, преноси компјутеру податке о рачуну и ресторану који је посећен;

5. После радног времена, приликом куповине кредитном картицом, компјутер се снабдева подацима о месту куповине и врсти купљене робе;

6. При повратку кући скенери и камере прате возача поново.

Међународна организација рада тврди да се 80 посто запослених у САД стално прати. На овом пројекту сарађују послодавци и влада САД.

Контрола путем мобилних телефона

Захваљујући технологији МПС (Mobil Positioning System) која се убрзано развија, могуће је одредити положај корисника мобилног телефона у сваком тренутку. Иако је у Француској тај метод дозвољен само у оквиру судских истрага, прешао је у свакодневну употребу након убиства префекта Корзике.

Праћење деце

Светски позната компанија „Сименс“ усавршава контролу кретања деце преко сателита. За време демонстрација против глобализације одржаних у Прагу, Милану и Ници полиција је сличним системом локализовала вође протеста и настојала да ограничи њихово поље деловања.

Према виђењу негдашњег председника САД Била Клинтона, до 2015. године национална информациона мрежа ће се повезати на сваку кућу, радно место, библиотеку и учионицу. Све те информације ће моћи да користе влада и полиција.

Кабловска телевизија и интернет

Амерички бизнисмен Џорџ Сорош је недавно купио за 12 милиона долара КДС (кабловско-дистрибутивни систем) у Крагујевцу. Ова фирма од скора носи назив „Српска кабловска мрежа“. Предвиђено је да до краја године својом мрежом покрије свих 180 општина у Србији. Сорош је спреман да у свако домаћинство у Србију уведе двосмерну кабловску телевизију.

По мишљењу стручњака, двосмерна веза ће одиграти улогу прислушних уређаја, тако да ће сви који се буду повезали на ту мрежу, нпр. користећи кабловски интернет, бити под присмотром. Куповином КДС-а Џорџ Сорош је створио јединствену кабловску мрежу Балкана која до скора није покривала само територију Србије.

„Метронет“

„Метронет“ је име за компјутерски обрађене податке о 111 милиона људи и 80 милиона домова у САД и могу га користити како влада и други државни органи, тако и приватна предузећа. Између осталог, на овај начин је могуће добити до 30 имена компшија, траженог лица, као и велики број личних података.

„Ешалон“

Англоамерички војни пројекат „Ешалон“ је систем планетарног надгледања информација. Уз помоћ сателита тајне службе су у стању да несметано пресећу телефонске разговоре, факс поруке и електронску пошту. „Ешалон“ може да обради више од 2 милиона разговора у минути! Новинар Данкан Кемпел је први објавио његово постојање.

„Звер“

„Звер“ је један од највећих супер-компјутера на свету, смештен у Бриселу. У њему би требало да буду похрањени

подаци о највећем броју људи на планети, тј. о свим лицима укљученим у друштвени живот (грађанима)! По речима његових творца, „Звер“ ће уз помоћ система бар-кода (666) моћи да предочи личну карту сваког човека на планети.

Паралелно са овим пројектом Пентагон развија програм ТИА (Total Information Awareness) Систем тоталног надзора. За руководиоца овог подухвата је постављен генерал Џон Поинтдекстер. Циљ пројекта је да прикупи до 40 странаца података о сваком од 6,2 милијарде становника планете!

Идентификациона картица

На пројекту идентификационе картице у САД се ради већ дуго. Ради се о картици која ће по савременој технологији садржати податке од „рођења па до омиљене забаве“ и коју ће морати да поседује сваки грађанин. Она је развијана почев од магнетне траке, преко „Смарт кард“, фирме „АТ & Т“ који садржи чип велике меморије, до тзв. биочипа. Биочип је почео да се развија зарад кућних љубимаца. Он се инјекцијом убризгава у животињу и након тога њу је лако лоцирати. Западне компаније намеравају да даље развијају биочип на деци!

Психотронска дејства

Суштину психотронских дејстава је објаснио академик Ернест Андријанкин, речима „Зашто пуцати, боље је утицати на људску психу“.

Дана 24. септембра 1990. године потписан је споразум број 174-90/16 између САД и СССР-а о заједничкој контроли психотронике. Психотроника улази у склоп тзв. неокортикалне сфере, у оквиру које је могуће утицати на психу, вољу, осећања и машту људи, или остварити утицај на пољу емотивног, менталног и духовног. Колика је моћ психотронских дејстава, нека посведочи и тајни документ упућен председнику Врховног Совјета Руске Федерације, Р. И. Хазбулатову 26. јануара 1993. године. Документ носи ознаку поверљиво. У њему између осталог стоји: „У САД, за последњих 15 година у различитим друштвеним организацијама је обучен велики број психо-физичких секти. Петнаест милиона људи је прошло обуку из првог и другог курса медитације (психоаутотренинга). У Европи око једна десетина одраслог становништва. У азијатским земљама до 80 одсто становништва по обавезном школском програму. У Русији су само кришнаисти од 1987. до 1992. обавили више од 500.000 „медицинских“ курсева. На тај начин у Русији и другим земљама, формира се посебан међудруштвени слој, најосетљивији на употребу психотронског оружја...“ Управо поједине секте из овог корпуса су јавни промотери бар-кода и залажу се за његову примену на људима (у варијанти биочипа).

Тависток Институт за људске односе – Лондон, се већ дуже време бави контролом људске психе. Творци су пројекта под називом „Шокови будућности“. Они се описују као низ догађаја који наилазе тако брзо да мозак не може да их обради. Они се преносе путем ТВ-а, радија, подсвесних порука, музике, филма, других мас-медиа и сл. Као последица шокова, циљана популација постаје апатична, без воље да доноси одлуке (губи политичку свест) и лако се контролише. Тависток је у сарадњи са Станфорд институтом направио пројекат „Програм за пословну ишијунажу“. Преко 600 предузећа у САД и другим земљама су њихови претплатници. Још један пројекат под називом „Мењање слике човека“ ова два института, односи се на контролу људске психе. Пројекат је написан на 319 страна од стране тима од 14 стручњака и под контролом 23 надзорника Тавистока. Ради се о још једном програму утицања на популацију и програмирању јавног мњења, али и јасној борби против вредности хришћанске цивилизације и њене симболике.

Биро за стратешки утицај

Након догађаја од 11. септембра, Пентагон је створио орвеловски Биро за стратешки утицај (БСУ), задужен да шири лажне вести ради „тровања“ међународне штампе и утицаја на јавно мњење и водеће политичаре не само непријатељских, већ и пријатељских земаља! (International Herald Tribune, 20. фебруар 2002.)

Дакле, уколико се поново вратимо на личне карте са биометричким чипом приметимо да оне треба да послуже пре свега као ново средство контроле људи у процесу глобализације, а затим као успутна станица у примени биочипа – личне карте на свим грађанима. Разлог је једноставан, и ове нове личне карте се могу изгубити, заборавити или уништити, док је са биочипом (који ће исто садржати бар-код) то немогуће, јер ће он специјалном методом бити убризган под кожу, и то десне подлактице или чела (управо ова места на људском телу према анализама западних експерата су најпогоднија за примену биочипа).

Није тешко закључити да управо суперкомпјутер смештен у Бриселу, симболички назван „Звер“ треба да чува податке прикупљене из нових личних карата са биометричким чипом (подаци о људима ће се читавати просто, као што се то данас чини са производима у продавницама). Управо се овде поставља питање зашто су творци овог компјутера употребили баш поменуто име и зашто православне цркве широм света устају против нових личних карата са бар-кодом које, како је предвиђено новим законом, треба ускоро да се нађу у рукама грађана Србије.

Свети архијерејски синод, Украјинске православне цркве је још 1998. године упутио поруку властима и народу у којој је жестоко критиковао увођење нових личних карата са системом бар-кода. У обраћању се истиче да бројни верници у Украјини „не без разлога виде испуњење пророчанства из Откровења Јована Богослова о печату звери.“ На сличан начин су реаговале и Грчка и Руска православна црква.

Дакле, шта је проблем са бар-кодом из хришћанског, православног угла?

Бар-код

Ради се о електронској ознаци која се налази на готово свим производима света, личним картама грађана појединих држава у ЕУ и за коју је предвиђено да се ради лакшег рада утисне у будућности на руку или чело људи путем биочипа. У њој постоји шест пари кратких и три пара дугих линија. Дуге линије су тзк. граничне линије и њихова вредност увек износи 6. Има их три. Значи, број који читава компјутер сваки пут је 666. Једино уз помоћ овог система биће могућ промет робом и услугама, као и друге новчане трансакције у будућности, како је предвиђено.

„И учини све, мале и велике, богате и сиромашне, слободњаке и робове да им даду жиг на десној руци њиховој или на челима њиховим, да нико не може ни купити ни продати, осим ко има жиг или име звери, или број имена њезина. Овде је мудрост. Ко има ум нека израчуна број звери; јер је број човека и број њезин 666“ (Откр. 13, 16-18). Овај цитат је преузет из Библије из Јовановог Откровења.

Колико је он актуелан данас, нека посведочи и следећи пример. У Русији у банкама Тушинског рејона Москве 1997. године уведен је систем „Handkey“. Приликом подизања пензије, корисник ради идентификовања показује своју руку на којој је раније утиснут невидљиви електронски број. Ласерска тетоважа се примењује већ 15 година у Дизниленду, док се у Холандији жиг утискује бескућницима на чело! („Западни пут у апокалипсу“, Јуриј Ј. Воробјовски, „Светигора“, 2000, стр. 379)

Грчка православна црква се побунила против нових личних карата које садрже бар-код. Она је упутила писмо у се-

диште ЕУ у Бриселу са молбом да се вредност „граничних линија“ бар кода која износи 6, замени било којим другим бројем од 1 до 9 (што може лако и без последица да се уради). Представници ЕУ у граду у којем се налази супер-компјутер „Звер“, су са осмехом одбили ову молбу.

Дана 20. августа 1997. године је одржан Ванредни сабор Свете горе. Ево саопштења за јавност са тог скупа: „Изјављујемо, још једанпут, да наш основни дуг – исповедање вере – обавезује да се одрекнемо сваког вида електронске картице, створене под јединственом кодном регистрацијом броја 666, јер се њоме гуше слобода личности и хришћанска свест. Позивамо Владу и уважене представнике грчког народа да онемогуће ратификовање за народ штетног, а од грчког парламента прихваћеног Шенгенског споразума, јер он не даје потпуну гаранцију очувања личних тајни, и презумпције невиности грађана. Такође, тај споразум у највишем степену доприноси идеји да наш народ престане да буде православан. Он води систему разграничења, неприхватљивом и отежавајућем за грађане трећих земаља.“ (исто, стр. 382)

Ево и мишљења чувеног старца Пајсија са Атонске горе. „...А зар Свети Јеванђелист Јован не говори да је то број антихриста. Сваки верујући који има савест схвата шта се догађа. А за њих је број 666 симбол економије. О томе постоји запис у Старом Завету: „А злата што дохађаше Соломону сваке године бјеше шест стотина и шездесет и шест талана. Осим онога што доношаху трговци и они који продаваху мирисе; и сви цареви арапски и главари земаљски доношаху Соломону злато и сребро.“ (Друга књига Дневника, 9, 13-14) ...Примајући печат (са три шестике), човек се одриче Бога. Исто је и са пасошима. Да се не захтева мој потпис, да је у питању некакав папир, да кажу – ево твог пасоша, да је то све, онда би то била друга ствар. Али кад пасош има симбол ђавола, а ја потписујем да је мој лични – то већ није ситница. Кажу Јеванђелист Јован и Свети оци, оне који не приме жиг, не могу да траже, не могу да пронађу. ...Пре две-три године разговарао сам са једним професором универзитета из Америке... Понешто сам му говорио, понешто писао. И ево, он ми сад отписује: „Вратио сам се са једног конгреса у Европи и тек што сам стигао у Торонто, сетио сам се шта сте ми говорили пре две- три године. Сада код нас агитују против картица, захтевају да жигове утисну на чело и руку. Зар не схватате шта се догађа? Ех, дете моје. То је ђавољи печат! Примајући га, ти се одричеш печата Светог крштења и стављаш други печат: одричеш се Христа и примаш печат ђавола.“

(„Западни пут у апокалипсу“, Јуриј Ј. Воробјовски, „Светигора“, 2000, стр. 385-387)

Дакле, ово су само неки од ставова из православних земаља који позивају не на страх, или придавање већег значаја ознаци која се помиње у Откровењу Св. Јована, већ пре свега на опрез и заштиту људске слободе.

Подсетимо се само сличне ситуације везане за муслимане. Када је компанија Најки пре пар година избацила нови модел кошаркашких патика са чудним натписом на пети, који је муслимане увредио и подсетио на записе из Курана којима није место на спортској обући, Најки је муњевито уз извинење повукла свој производ из продаје. Међутим, са друге стране ЕУ одбија да вредност граничних линија промени (иако је то веома лако урадити), без обзира што таква симболика вређа хришћане широм планете. Више од тога, сами конструктори суперкомпјутера у Бриселу који треба да обрађује податке из биометричких личних карата на основу бар-кода, своју креацију називају „Звер“, што значи да су свесни штете коју наносе.

Након ових података, природа садашњих предводника Европске уније је сваком јаснија, а замена црвеног пентаграма белим или жутим се чини као понављање старе погубне приче.

Неокортексни рат и секте (5)

• Психологија у служби раиџа • Поробљавање њиху • Поробљавање духа • Укодирање нових мајрица њонашања • Освајање нових њерииорија њуиџем квази-духовности...

Пише: Слађан Мијаљевић

Примери непосредног деловања секти у области неокортексног ратовања могли би се наводити до у недоглед. Ипак, случајеви секте „Трансцендентална медитација“ и Сајентологије можда су најсликовитији примери спреге секти и неокортексног ратовања.

„Последњу декаду овога века Уједињене нације прогласиле су декадом истраживања свести и мозга“. Сматра се да ће највећи изазов у следећем столећу бити управо откривање новина и достигнућа у овој научној области. (...) „Савременим достигнућима на пољу истраживања свести“ био је посвећен и округли сто одржан на Институту за психијатрију Клиничког центра Србије у Београду, коме су осим еминентних домаћих стручњака присуствовали и угледни гости из Русије др Сергеј Н. Љубимов, неурохирург са Института за истраживање мозга при Руској академији медицинских наука у Москви, и др Александар В. Трофимов, директор Института за космичку екологију у Новосибирску. Овај стручни скуп приредили су Институт за психијатрију КЦС, Секција за клиничку неурофизиологију Српског лекарског друштва и Институт за стратегијске студије и развој Универзитета „Браћа Караић“.

Др Љубимов је пред окупљеним стручњацима презентовао свој рад о могућностима примене релаксационог тренинга – трансценденталне медитације у стимулисању скривених потенцијала мозга, његових функција и стања како код здравих, тако и код људи који су доживели тешке повреде овог органа. Тврдњу да је примена трансценденталне медитације (технике чији је ефекат активирање скривених потенцијала и резерви мозга, а која доводи до проширења људских сазнања и кроз дубоки отпор омогућава реконструкцију и интеграцију система личности и лакше суочавање са светом који нас окружује), показала веома добре резултате у рехабилитацији пацијената са тешким повредама мозга овај руски стручњак поткрепио је и резултатима прецизних неурофизиолошких мерења, која се на Институту у Москви спроводе већ пуних десет година. Захваљујући овој техници којом се поспешује опоравак таквих пацијената методом изазваних, евоцираних потенцијала мозга, у Москви ће бити отворен у наредном периоду посебан рехабилитациони центар, у коме ће се стручњаци бавити само овом медицинском проблематиком. (...) Овом скупу, по речима Милије Петровића, учитеља трансценденталне медитације, претходила су два домаћа и један међународни симпозијум о истраживању свести, одржан од 22. до 26. јуна 1998. године у Београду, а наши стручњаци ће и даље наставити истраживања на том пољу, како би резултате применили на унапређењу људског здравља и квалитета живота.

О једном скупу који би могао бити овај о којем говори М. Петровић постоје и неки писани докази. Николај Н. Љубимов и Сергеј Н. Љубимов, испред чијих имена не стоји никаква титула, те није познато да ли су они лекари или доктори медицинских наука, потписују текст који носи следеће податке:

Brian & Consciousness, ECPD NJorkshop 2226. juli, Belgrade, Yugoslavia. Двојна креативност великог мозга током примена посебне форме психолошког тренинга трансценденталне медитације. Laboratori for Neurocubemetics, Brian &

Research Institute, Russian Academy of medical Sciences, 103064 Moscow, Russia, & Maharishi European University, 6063 – N.P. Vlodrop, Holland.

Осим неких очигледних штампарских погрешака, постоје два податка која су врло занимљива: а) организатор је ОЕСРД („European Center for Peace and Development“), то јест „Европски центар за мир и развој“, (опет) једна невладинна организација чије је седиште у улици Кнеза Михајила бр. 7, у Београду, и б) месец одржавања скупа је, барем тако пише у самом тексту, јул, а не јун, како рече М. Петровић.

Текст поменуто двојице Љубимова тежи томе да буде прихваћен као научни рад, чији је циљ да докаже корисност трансценденталне медитације (у даљем тексту ТМ). „Кључне речи“ овога текста јесу:

„Трансцендентална медитација (ТМ), мобилизација потенцијала мозга, интеграција можданих функција, експанзија свести“¹⁾ Најважнији делови овога текста, које би требало имати на уму да би се могли упоредити са заиста научно објективним оценама ТМ-а јесу следећи:

„Као што се види (...) за време петоминутне вежбе ТМ долази до пораста спектралне јачине бета ритмова ЕЕГ-а. Ти подаци говоре о томе да за време вежбе поред промена електричне активности ка инхибицији (повећањем спектралне јачине алфа ритма и тета ритмова ЕЕГ-а) у кори великог мозга, долази до паралелне промене у страну ексцитације (повећање спектралне јачине бета ритма ЕЕГ-а). То пак говори о двојним променама електричне активности коре великог мозга код испитаника за време вежбе ТМ, и увећању спектра јачине алфа, бета и тета ритмова ЕЕГ-а током тих стања“²⁾ (...) „Све то скупа говори да ТМ иницира не само дубоки одмор централног нервног система, већ га и припрема за тананије и тачније перцепције сензорних сигнала. Ширење дијапозона и ефективности механизма перцепције за време ТМ-а, које одговара многобројним психолошким истраживањима (...), а такође и нашим подацима о јачању и ширењу кортексних соматосензорних и аудитивних аферентних пројекција током ТМ-а, у складу је са теоретским поставкама Махариши Махеш Јогџија (...) о ширењу свести за време ТМ-а.

Ево шта о дејству ТМ на кортикалне (мождане) процесе каже стручно мишљење двоје немачких стручњака, иза којег стоји кредибилитет председнице владе једне немачке покрајине, то јест државне установе:

„Процеси побуђивања у можданом режњу могу се посматрати посредством ЕЕГ-а. Грубо поједностављено, могло би се рећи да ЕЕГ даје податке о степену активности централног нервног система (ЦНС). Овом методом не могу бити обухваћени особена осећања, представе и размишљања.

При ЕЕГ-у разликују се спонтана активност (најчешће истраживана при опуштању), евоцирана активност (промена потенцијала после неке акустичке, визуелне, тактилне или ольфактивне стимулације) и потенцијали можданог стабла, који могу дати податке о раној обради дражи. Према садашњим сазнањима могу се на основу истраживања спонтаног ЕЕГ-а при различитим методама опуштања дати релативно поуздани закључци о утицају тих метода на мождану електричну активност, односно о степену мождане активности. Нарочит значај при томе имају алфа и тета таласи.

Алфа таласи типични су за опуштено у будном стању,

а повећавају се када су очи затворене. Алфа блокада (нестанак алфа таласа и појављивање бета таласа) настаје, на пример, када су очи отворене или када се јављају нове дражи. Када се јави хабитуација, то јест навикавање на нове дражи, блокада се губи, тако да се поново јавља алфа активност.

Тета таласи јављају се при стању ограничене будности (дремању), поспаности, заспивању, при усредсређивању пажње (на пример – када се посматра радарски екран) или при преласку тела из усправног положаја у лежећи положај. У случају ТМ може се закључити следеће:

– У оних који упражњавају ТМ (медитацију на мантру) промене ЕЕГ-а опажају се централно и префронтално, са повећањем лаганих алфа ритмова, а повремено и тета ритмова.

– Промене спонтане активности ЕЕГ-а проналазе се чешће у искусних него у неискусних медитаната (напредни медитанти показују, на пример, при акустичким или визуелним дражима изостанак или недостатак алфа блокаде, што значи да њихов ЦНС не реагује више на ове дражи, али да могу одговорати на питања и изводити вољне покрете).

Тета периоди током медитације разликују се од оних при спавању. Различита истраживања допуштају тумачење да ТМ изазива кортексно будно стање при којем се кроз ограничавање пажње дражи из спољашње средине филтрирају и потискују краткотрајне активности ЕЕГ-а. Овај налаз упућује на то да је циљ искључивање логичког мишљења и емоционалног учешћа. У том стању начелно су могућна саслушавања и манипулације.

– У оних који медитирају дуже време упадљива је учестала тета активност, то јест такозвана „theta-bursts”. Мора се поменути да је она при нормалном ЕЕГ-у ретка и да је њено значење нејасно. Између осталог је тумаче као међустање између будности и спавања које се може одржати дуже него обично. Као хипнотично стање може имати значаја и за субјективне појаве при медитацији које делимично могу изазвати анксиозност.

При неупражњавању медитације могу се јавити феномени упоредиви са апстиненцијалним кризама и развити повишена спремност на реаговање. Појаве измењене хабитуације (односно ненавиковања на дражи) познате су у клиничкој пракси, на пример, у случајевима синдрома анксиозности, примене принуде и при шизофреним психозама.

– Приликом појаве хабитуације и истовременог ограничавања свести може се одговорати на питања и могу се изводити покрети. То отвара могућност за манипулисање.

Медитативне технике могу изазвати промене у функционисању мозга. Постоје подаци о епилептичким обрасцима у темпоралном режњу у дуготрајних медитаната као и о стањима конвулзија (појаве грчева) у искусних учитеља ТМ. При томе се претпоставља да стално надраживање појединих области мозга понављаном дражи (на пример мантром) може изазвати наступање епилептичких образаца. Важно је напоменути да се такви обрасци могу довести у везу и са појављивањем психичких или психотичних појава, као што су симптоми анксиозности или доживљаји деперсонализације. У психијатријском истраживању за то постоји модел такозваног „подетињавања”. У нормалној популацији таква стања доводе се у везу са повећаном сугестибилношћу. Дуготрајна медитација може, дакле, имати велике последице на рад мозга. Ово нарочито може имати велике последице ако је реч о деци и омладини, у којих је мозак још увек у процесу сазревања, или о психички лабилним или психички оболелим особама у којих мождане функције и онако показују патолошке промене.

Сајентологија у СЦГ за сада није званично регистрована, али постоје докази да је присутна и да припрема свој долазак

у већем обиму. Код Савезног завода за интелектуалну својину заштићено је 67 робноуслугних жигова који се односе на укупно 13 класа роба и услуга. Носилац права на жиг је „Religious Technology Center” из Лос Анђелеса, организација која поседује права и лиценце за све сајентолошке робноуслугне жигове. Ово заштићивање жигова сведочи о планском раду, чији је циљ да се припреми терен за званично деловање. Поменутих 67 жигова уписано је у регистар у времену од 1. августа до 17. октобра '95. Закључно са 17. октобром 2000. губи се свака законска могућност да се Сајентологији оспори право на те жигове. Од тог тренутка Сајентологија може, уз помоћ својих адвоката, да оствари утицај и монопол у многим областима, а све то ради освајања власти и наметања свог учења на државном нивоу. У области здравља Сајентологија може да утиче преко жигова који се одnose на области:

– услуга, образовања, наставе и филозофије;
– саветодавних услуга за повећање личних способности, спиритуалне свести и повећања свесности појединаца; објашњења и бодовних материјала за оцену личности, интелигенције и нивоа способности појединаца;

– електронских инструмената, укључујући електронске инструменте за мерење менталног стања људи;

– материјала за курсеве, укључујући књиге, радне свеске и књижице које се односе на етику, организацију и самопобољшавање.

Осим оваквог посредног наступања преко жигова, Сајентологија има план за стварање јединствене балканске државе која би била изграђена на сајентолошким начелима. Она би обухватала све земље бивше Југославије, дакле и СЦГ, потом Албанију, Грчку и Бугарску, а та земља би се звала Булгравија.

Од октобра 1997. Сајентологија је у Немачкој у свим покрајинама под надзором Службе за заштиту уставног поретка. Покрајински министри унутрашњих послова донели су одлуку о надирању Сајентологије због тежње те организације да делује против слободног демократског поретка. Пре те одлуке савезних органа СР Немачке Сајентологија је од 1. јануара 1997. већ била стављена под надзор Одељења за контрашпијунажу Службе за заштиту уставног поретка у покрајини Баден-Виртемберг. Министар унутрашњих послова те покрајине, Томас Шојбле, рекао је у једном интервјуу следеће: „Опасност није у томе да сајентолози припремају некакав пуч у којем би хтели да Немачку прегазе неком војском.

Они покушавају да се увуку у човека, да га својим психоманипулацијама измене и да тог човека употребе као оружје против друштва и државе, пошто је он тада само безвољно оруђе.”

Колика је опасност од Сајентологије по безбедност сведочи и следећа чињеница:

Клаус-Дитер Фриче, потпредседник немачког Савезног уреда за заштиту уставног поретка, одржао је на годишњој скупштини немачког „Друштва за политику одбране и безбедности” предавање „Унутрашња безбедност из угла заштите уставног поретка”. Теме тог предавања биле су: насиље мотивисано десничарским екстремизмом, покушаји преврата, левичарски екстремизам, екстремизам имиграната, контрашпијунажа и сајентолошка организација.

Фусноте:

- 1) Љубимов, Н. Н. и Љубимов, С. Н, исто, стр. 3.
- 2) Љубимов, Н. Н. и Љубимов, С. Н, исто, стр. 6., „Откривени су случајеви колективних сеанси неких источњачких секти, иза којих су стајали страни обавештајци, који су уз ритуале истовремено прикупљали и одређене податке о ставовима грађана према актуелним политичким збивањима и рату и користили их за анализе расположења народа.” (Глигорић, исто, стр. 7-8)

Монструозно

Пише: Душан Марић

Једна од темељних тачака оптужнице коју је Тужилаштво Хашког трибунала, на молбу Зорана Ђинђића и досовског режима у Београду, подигло против председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља јесте оптужба да је он одговоран за злочине или „злочине“ које су припадници српских оружаних снага (прво Југословенске народне армије и српске полиције, а касније и Војске Републике Српске), углавном у току 1992. године, починили над муслиманима на подручју општине Зворник.

Злочини над муслиманима у Зворнику и околини обухваћени су и оптужницама против још најмање десеторо Срба – од највиших политичких лидера, на челу са Слободаном Милошевићем (убијен у Хагу 11. марта ове године), преко војних и полицијских команданата, до најнижег командног кадра у јединицама Војске Републике Српске.

Стварним и измишљеним злочинима Срба над муслиманима у зворничком крају не бави се само Хашки трибунал. Пред правосудним органима Босне и Херцеговине, али и пред судовима у Београду у току су поступци против више лица српске националности, које оптужница терети да су убијали муслиманске цивиле и заробљене војнике у Зворнику и околним селима.

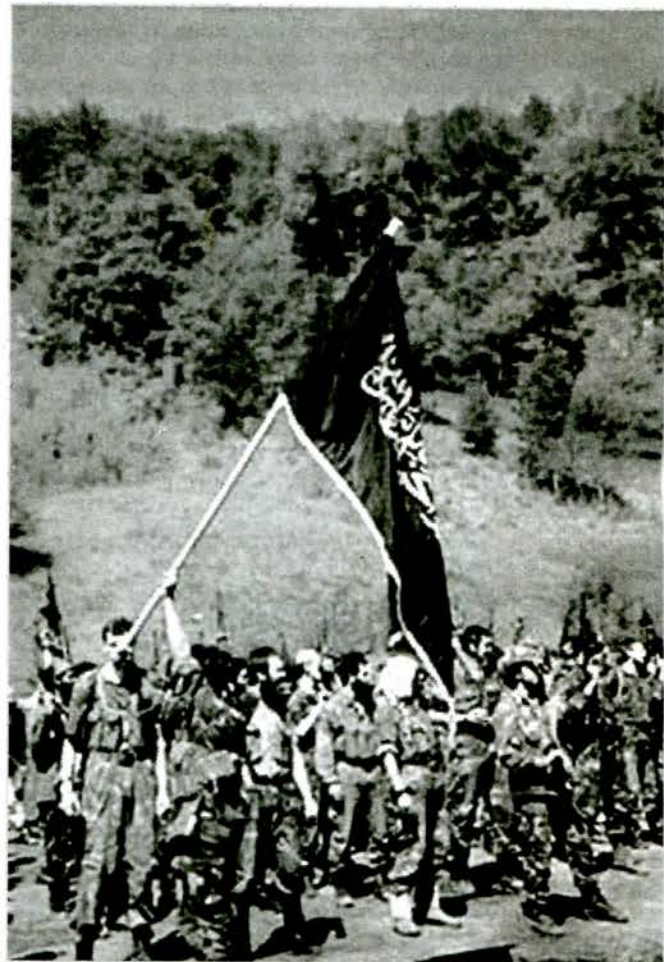
Истовремено, за 13 година свог рада, упркос томе што су на располагању имали гомилу материјала о масовним и тешким злочинима над Србима у том делу Подриња, Хашки трибунал и његови тужиоци нису подигли ниједну оптужницу против муслимана из Зворника или неког другог дела БиХ. Исто је стање ствари и кад су у питању правосудни органи у Зворнику, Сарајеву, Бањалуци или Београду.

То намеће закључак да у току последњег рата на простору БиХ, од 1992. до 1995. године у општини Зворник није било ратних злочина над српским војницима и цивилима. Или, ако их је и било, да су у питању злочини који по обиму (броју жртава) и свирепости са којом су почињени не заслужују да се њима бави тако „озбиљна“ институција каква је Хашки трибунал, нити прелажени „специјални“ тужиоци и судије у Босни и Херцеговини и Србији.

Чињенице говоре сасвим другачије. Навешћу само неке примере, из којих је очигледно да на подручју Зворника и околине злочини муслимана над Србима нису ништа мањи од злочина Срба над муслиманима и да, што се тиче самих злочина, међународног права и правде, Статута Хашког трибунала и закона који важе с обе стране Дрине, не постоји ниједан разлог да се направи напред наведена дискриминација, која сугерише само једно – да су у Зворнику и Подрињу Срби били само злочинци, а муслимани само жртве.

У дану када је слободољубиви свет прослављао 47. годишницу победе над фашизмом, 9. маја 1992. године, недалеко од села Баљковица муслимани су ухватили тројицу синова Милана Митровића из оближњег Српског Незука, заједно са њиховим братом од ујака Божидарем Никићем, и сву тројицу ликвидирали на зверски начин.

Најстаријем од браће Митровић, Драгану (30), прво су поломили десну ногу и руку, вилицу и неколико ребара, а онда га заклали. Другом брату, Радиславу (27) такође су сломили једну ногу, одсекли му неколико прстију на рукама, а

онда га убили, тако што су га неким тупим предметом ударили по глави све док му, и буквално, нису просули мозак. Најмлађем, Браниславу (23) ножем су одсекли нос и уши, извадили му један бубрег, а онда му проболи срце. Божидар Никић избоден је ножем, а онда бачен на ломачу и запаљен.

Основано се сумња, на основу сведочења муслимана из Баљковице, да су овај злочин починили Авдо Аље Мујкић и Нијаз Сефера Мујкић из села Дуги Дно.

Четрдесет дана касније, 20. јуна, у нападу на Оџачину, муслимани из Витинице и Јусића убили су 11 мештана. Тела већине жртава била су избодена ножем. Цветку Костићу и Васи Танасковићу обе руке биле су поломљене.

Претпоследњег дана маја у засеоку Бакрачи муслимани су напали патролу српске полиције. При том су ранили шесторицу милиционера. Тројица су успела да умакну, а тројица су пала у муслиманске руке. На размену, која је обављена 4. јуна, сва тројица су довезени мртви. Обдукцијом је утврђено да су убијени или на дан размене или претходне вечери, а да су пре тога свирепе мучени.

Славка Ерића мучили су и тако што су га лет-лампом пекли по лицу и леђима. Коса на темену била му је ишчупана, а вилица поломљена. Лице Николе Јовановића такође је печено лет-лампом, а по глави и грудима био је избоден ножем.

Живом Владимиру Вујовићу спалили су мошнице, а затим га усмртили ударајући га неким оштрим предметом у груди.

Последњег дана августа муслимани су опколили села Растошница, Завид и Рожањ, а сутрадан у њима убили 18 мештана, међу њима петоро Сандића. Тела свих убијених пронађена су масакрирана.

Недељу дана раније, 24. августа, муслимани су напали и попалили Горњу Каменицу. Нападаци, којима је командовао Ферид Хоџић, убили су браћу Љубомира и Драгомира Томића, Миломира и Радета Кукоља. Након ослобођења села, тело Љубомира Томића пронађено је испод стајског ђубрива. Кости главе биле су му смрскане, руке и ноге полоњене, као и већина ребара.

У сличном стању пронађена су и тела Драгомира Томића и Миломира Кукоља. Утврђено је да су сва тројица била делимично печена, с тим што се није могло утврдити да ли су том виду мучења несрећници били подвргнути пре или након смрти. Раде Кукољ пронађен је последњи, недалеко од своје куће. Набијен на ражањ и печен, све док ражањ није прегорео.

Десетог септембра на превоју Црни врх муслиманске снаге пресекле су пут Зворник – Власеница (преко којег се одвијао саобраћај између Београда и Србије са Српским Сарајевом и Палама), ухватили десеторо путника и запалили их заједно са њиховим аутомобилима.

Тачно недељу дана доцније, 17. септембра, приликом напада на Ново Село и Доњу Каменицу, петнаестак километара од Зворника, муслимани су убили седморо мештана, углавном старијих особа, које су покушале да се спасу бежећи према Дрини.

Зорану Илићу (39) глава је потпуно одсечена, а његово тело потом је запаљено. На исти начин, одсецањем главе, убијен је и његов отац Лазар. Старац је имао 81 годину. Незнани српски војник, избеглица из Зенице, за којег се зна само толико да се звао Ђорђе, након што је рањен, жив је пао у руке нападача. Исекли су га секиром.

Према подацима које су прикупили српски истражни органи и Документациони центар за истраживање злочина над Србима, нападаче су предводили браћа Ибрахим и Муниб Алимановић, браћа Менсур и Нијаз Лубић, те Рамо Рамић.

Приликом напада на засеок Пангићи муслимани су убили свих седморо мештана који су им допали руку, упркос томе што је њихова просечна старост била преко 70 година. Истог дана, страдало је и девет српских војника, који су кренули у помоћ Пангићима. Сви су заробљени и убијени.

Димитрије Чабриновић, стар 43 године, умро је након што су му муслимани распорили стомак. Тридесет шестогодишњи Здравко Ерић заклан је, па спаљен. Радивоје Ракић (32) пао је у муслиманске руке након што је рањен у ногу. И њега су заклали. Ножем је пресуђено и његовом вршњаку Јовици Стојановићу. Веселин Филиповић је прво унакажен а затим стријељан.

Тридесет једногодишњи Раденко Лазич прободен је ножем, а затим убијен из пушке. На сличан начин уморен је и Радивоје Лукић (59). Вујадин Митровић је заклан (36), док је Милан Петровић (26) уморен тако што му је неким оштрим сечивом, могуће је бајонетом, прободен грудни кош.

Шестог новембра 1992. године на Глођанском брду код Зворника муслимани су масакрирали више од четрдесет заробљених српских војника територијалаца и цивила из Доње Каменице и околних заселака.

Обдукцијом је утврђено да су неки од њих удављени, другима су одсечене главе, трећи су сунећени, четврти су спаљени, пети... Од 41. несрећника чија тела су неколико месеци

касније ексхумирана из масовних гробница, само тројица су убијена из ватреног оружја.

Како су заробљени територијалци и цивили убијани, може се наслутити из обдукционог налаза Велимира Јовановића који, укратко, гласи: глава смрскана ударцима тупим предметом, груди распорене од грла до стомака, срце извађено и однесено.

У оном ранијем, Другом светском рату, Велимировој мајци Госпави, која је у овом рату остала и без другог сина, муслимани су у породичној кући живе спалили мајку, бабу и осморо браће и сестара. Свих осморо били су деца. Госпави је била те судбине да је, неколико минута пре него што ће њену породицу сагорети пламен комшијске мржње, мајка пошаље на оближње врело по воду...

Међу жртвама новембарског напада на Каменицу налази се и десетогодишњи Слободан Стојановић, који је ухваћен када се из збег накратко вратио породичној кући да би одвезао пса, који је остао везан испред куће.

Дечак је пронађен го, десно уво било му је одсечено, а на стомаку изрезана велика рупа у облику квадрата.

Уочи Илиндана 1993. године, приликом дводневних упада у село Бошковићи, муслимани из Зворника и околних општина убили су 17 мештана српске националности.

Као што се види, у питању су масовна и свирепа убиства, тешки облици ратног злочина. Међутим, ниједан од починилаца или наредбодаваца није оптужен од стране Хашког трибунала.

Побили толике људе, починили масакре пред којима разум стаје, и ником ништа. Али је зато то исто хашко Тужилаштво подигло оптужницу против Војислава Шешеља.

Ево у чему се, по мишљењу Карле дел Понте и њених сарадника, колико оних у хашком Тужилаштву, још више оних у тадашњем досманлијском режиму у Београду, огледа Шешелјева кривица:

„У марту 1992. године Војислав Шешел је одржао говор на митингу у Малом Зворнику, лоцираном преко пута реке Дрине од Зворника. Војислав Шешел је тада рекао: „Драга браћо четници, посебно ви преко реке Дрине, ви сте најхрабрији. Ми ћемо да очистимо Босну и Херцеговину од пагана и покажемо им пут који ће их одвести на исток, где и припадају”, чиме је подстрекивао прогањање неспрског становништва из Зворника. У априлу 1992. године српске снаге, укључујући и добровољце познате као „шешелјевци” и „Арканови тигрови”, напале су и преузеле контролу над градом Зворником и осталим селима. Током напада српске снаге су убиле много неспрских цивила... српске снаге, укључујући и лидера „шешелјеваца” пребиле су до смрти заробљеника Несиба Даутовића”. И то је све што се Шешелја, „шешелјеваца” из Зворника тиче.

Неспорно је да је Шешел одржао наведени говор у Малом Зворнику, али као што се види, у њему нема ничег „злочиначког” више него што се може пронаћи у десетинама, стотинама других, сличних говора које су у то предатно време, на једној или другој обали Дрине, држали српски и муслимански политичари у циљу подизања борбеног морала сопственог народа. Међутим, од свих њих хашка оптужница подигнута је једино против председника Српске радикалне странке.

У инкриминисаном делу говора у Малом Зворнику једном речју се не помињу муслимани. Како онда онај ко је писао оптужницу зна да је, говорећи о „паганима” Војислав Шешел мислио на муслимане? Можда уопште није мислио на њих, или је мислио на онај део муслимана-екстремиста који су већ тада, у марту 1992. године, подржавали Туђманову неоусташку политику и заједно са његовим бојовницима терорисали и убијали српско становништво у Подрињу, Посавини, Старој Херцеговини.

Друго, који су то „шешелјевци”, конкретно, по имену и презимену и у којим конкретним злочинима на подручју Зворника учествовали? У оптужници се помиње само некакав фамозни „лидер шешелјеваца”. Ко је то био? Командант Зоро, некакав безимени радикал из Стајковаца или, ко ће га знати, Џефри Најс?

У српској војсци никада није било никаквих „лидера”, а сви припадници Српске радикалне странке који су, због мобилизације или добровољно, одлазили да се боре на зворничком и другим прекодринским ратиштима борили су се у саставу регуларних јединица ЈНА, односно Војске Републике Српске, којима су командовали десетари, водници, потпоручници, капетани, пуковници... а не „лидери”. Па још безимени.

Треће, чак и ако је тај безимени „лидер” заиста учествовао у том једном једином конкретном злочину који се ставља на душу „шешелјеваца” – премлаћивању заробљеника Несиба Даутовића – какве то везе има са Војиславом Шешелом. Па не може Шешел бити одговоран због тога што је неки војник, члан његове странке, негде у неком селу у Босни, ко зна из којих разлога и у којим околностима, учествовао у чињењу неког злочина; чак и ако прихватимо накардни хашки принцип „командне одговорности”. Јер, као што је напред речено, добровољци Српске радикалне странке јесу на ратиште одлазили и у организацији странке, али нису ратовали под њеном командом, нити под командом Војислава Шешелја или неког другог страначког функционера. Ратовали су под командом регуларних официра, регуларне ар-

мије. Прво Југословенске народне армије, а затим Војске Републике Српске.

Четврто, апсурдно је и само повезивање Шешелјевог говора у Малом Зворнику са било каквим злочиним неидентификованих „шешелјеваца”. Пре свега зато што хашко Тужилаштво не наводи који су то „шешелјевци” у питању, из чега се може закључити да су они измишљени, да нису ни постојали. Потом, зато што не нуди ниједан доказ да је неко од тих (не)постојећих „шешелјеваца” уопште чуо „спорни” говор Војислава Шешелја у Малом Зворнику или било којих других његов говор. На крају, чак и да су ти „шешелјевци” и тај „лидер” заиста постојали, да су заиста чули Шешелјев говор у Малом Зворнику, и да су, под утиском Шешелјевих речи, учествовали у неком злочину, намеће се једно логично, здраворазумско, у основи правне науке и праксе утемељено питање – зашто хашко Тужилаштво није и против њих подигло оптужницу, или бар његова испостава у виду специјалног тужилаштва у Београду?

Пето, чак и да је све што хашко Тужилаштво, кад су догађаји на подручју општине Зворник у питању, без икакве логике, без иједног доказа, без утемељења у правној пракси, импутира председнику Српске радикалне странке у потпуности тачно, каква је та његова кривица у поређењу с оним муслиманским војницима и командантима који су те 1992. године починили у овом тексту поменути и непоменути злочине над Србима у Зворнику и Подрињу?

Оптужити за ратни злочин српског политичара који је на почетку сецесионистичког рата против своје државе и свог народа држао ватрене патриотске говоре, с јасним циљем да мотивише свој народ за одбрану од новог, сасвим извесног, геноцида а не оптужити никога од на десетине муслимана који су клањем, набијањем на ражањ, касапљењем секиром и маљем и да друге монструозне начине ликвидирали више стотина Срба из Зворника – то може само једна бандитска, злочиначка, противправна и противсрпска институција каква је Хашки трибунал.

Хаг није подигао ни једну једину оптужницу против муслимана, макар реда и „замазивања очију” ради. Подигнуте су само оптужнице против Срба.

Зашто БиХ Међународном суду правде у Хагу није поднела тужбу и против Хрватске?

Учешће Хрватске војске у агресији на БиХ (1)

• Поред најмање 52 комилејне бригаде Хрватске војске у рату у БиХ учествовало осам самосталних бојни, три пуковније и десетак специјалних јединица војске и полиције. Све команданте ХВО поставио Загреб

Пише: Душан Марић

Мада нема доказа да су после маја 1992. године и званичног повлачења ЈНА са територије те бивше југословенске републике војне или полицијске јединице из Савезне Републике Југославије и Србије учествовале у рату у БиХ (осим у неколико случајева, када су на позив Министарства унутрашњих послова Републике Српске мање полицијске снаге из Србије одлазиле преко Дрине као испомоћ у обављању редовних полицијских послова – Бањалука, Подриње и слично), муслиманска влада у Сарајеву је Међународном суду правде у Хагу против Србије поднела тужбу за агресију и геноцид.

Извођење доказа једне и друге стране по тој тужби је завршено, а пресуда се очекује крајем ове или почетком следеће године. Као што је „Велика Србија” већ писала, у случају прихватања навода тужбе Србија ће, највероватније, бити присиљена на плаћање огромне ратне одштете.

С друге стране, постоји обиље доказа (чак и у виду признања највиших званичника Туђмановог и Изетбеговићевог режима) да су све време рата, од септембра 1991. до новембра 1995. године регуларне јединице Хрватске војске биле присутне на ратиштима у Босни и Херцеговини. Практично у сваком тренутку рата у БиХ се налазило више од 20.000 хрватских војника, а у појединим тренуцима тај број је био већи од 65.000.

Иза њих су остали буквално разорени градови (Дервента, Купрес, Брод, Горњи Вакуф...), хиљаде мртвих, десетине хиљада обогалених и стотине хиљада из својих домова и места протераних грађана БиХ.

Превасходни циљ агресије Туђманових бојовника на БиХ био је убијање Срба и заузимање српских етничких територија, али иза њих су остали и бројни масовни злочини над муслиманским становништвом.

Чак ни у тужби БиХ против Србије нема доказа да су након повлачења ЈНА из БиХ муслимански и хрватски војници или цивили грађани БиХ, који су заробљени од стране Војске Републике Српске, пребацивани у затворе у Србији, у њима мучени и убијани.

Али зато је неспорно (та чињеница је констатована чак и од стране хрватских правосудних органа на суђењу и у пресуди у случају „Лора”) да је регуларна хрватска војска од јесени 1991. до краја рата из БиХ киднаповала и у логоре у Хрватској пребацила више од хиљаду грађана српске националности. На десетине њих кући је враћено у мртвачким сандуцима, а десетинама се мери и број оних који су након одвођења у Хрватску нетрагом нестали.

Поменућу само два случаја. Ни данас се не зна судбина осам српских територијалаца из Купреса, који су из свог места одведени 6. априла 1992. године, а последњи пут су виђени 10. априла, око сат времена након што су камионом извезени из сплитске „Лоре”. По етичким начелима још је трагичнији случај више од двадесет девојака и младих жена из околине Босанског Брода, које су у априлу 1992. године одведене у јавне куће у Хрватској и, након вишемесечног или вишегодишњег изживљавања којем су биле изложене, једноставно убијене и закопане у незнате гробнице.

Упркос свему наведеном, влада у Сарајеву је тужбу за агресију и геноцид поднела против Србије, али не и против Хрватске, стварног агресора на Босну и Херцеговину, само због тога што су им Хрвати већи део рата, по налогу заједничких ментора из Вашингтона и Брисела, били савезници у рату за сецесију БиХ од СФРЈ, за уништење Републике

Српске и сатанизацију Србије и што је то, на злочину утемељено савезништво, настављено и након рата, све до данашњих дана. Са једним циљем – да се Република Српска прогласи за геноцидну творевину и укине, да се Србија прогласи кривом за агресију и геноцид, обавезе на плаћање ратне штете и, на крају, раскомада и да се сва кривица за ратове на простору некадашње Југославије, почињене злочине и материјална разарања, са стварних виновника, Хрвата, муслимана и Запада, свали на српска леђа и српски образ. Колико год било разумљиво то што Хрвати и муслимани прикривају размере умешаности Хрватске у рат у БиХ, толико је ненормално што то питање пред светску јавност, међународну заједницу и стални Међународни суд правде у Хагу не постављају Србија и Република Српска и што се медији у Београду и Бањалуци, чак ни сада, када се очекује хашка пресуда будућности Србије не баве том темом, него уместо тога даноноћно, прелазећи сваку границу укуса, пишу и причају о стварним и измишљеним српским злочинима и о наводној кривици Србије за ратове у Хрватској, БиХ,

на Косову. Међутим, колико год то било ненормално и неморално, толико је лако и једноставно објашњиво – Борис Тадић, Вук Драшковић, Млађан Динкић и њихови сарадници су на истом списку западних најамника на којем се налазе Сулејман Тихић, Харис Силајдић, Стјепан Месић, Агим Чеку... Иста банда, ангажована на истом антисрпском задатку.

Кад се све то има у виду, онда није чудно што је међу грађанима Србије, чак и онима патриотске оријентације, распрострањено уверење да је учешће Србије у рату у БиХ вишеструко веће него учешће Хрватске – како по броју ангажованих војних ефектива, тако и по броју и тежини почињених злочина.

Чињенице показују потпуно супротно – скоро да нема регуларне јединице Хрватске војске која није учествовала у агресији на БиХ и чији ратни пут није обележен тешким злочинима. Пошто би за детаљно описивање учешћа Хрватске војске у тој агресији били потребни томови књига, а ово је само један новинарски текст, ограничићу се само на пуко набрајање јединица Хрватске војске за које постоје неоториви материјални докази, а које су биле ангажоване на босанским и херцеговачким ратиштима углавном у борбама против Срба, али и против муслимана.

Ратом у БиХ командовали Бобетко и Стипетић

О умешаности Хрватске војске у рат у БиХ говоре и наименовања њених генерала највишег ранга за команданте појединих „војишта“ у тој републици.

Тек што је, агресијом ХВ на Купрешку висораван, почео свеопшти рат у централној југословенској републици, писаном наредбом Фрање Туђмана генерал Јанко Бобетко постављен је за заповедника јужног војишта, са командним местом у Грудима. И о том постављењу и о учешћу ХВ у ратним операцијама у том делу БиХ генерал Бобетко детаљно пише у својим мемоарима.

Нешто касније, августа месеца, генерал Петар Стипетић постављен је за команданта ХВ за Посавину и Славонију, са командним местом у Босанском Броду. Као што је познато, и Бобетко и Стипетић су касније били команданти Главног стожера Хрватске војске.

Хрватско својатање српских великана

Пише: Момир Војводић

Хрватско својатање српских и великана и великаша, укупног српског идентитета и национа почело је одавно, што је својствено народецу оболелом од комплекса малецности. Отац хрватске нације Анте Старчевић, творац усташког програма, Србин по мајци, Личанин, примијенио је стратегију присвајања свега српског: укупне српске историје, једноставним проглашавањем српског за хрватско и упорним понављањем исте лажи, у коју лако-вјерни повјерују као у истину, а потом и други навикну на паралаже као на истине. Анте Старчевић је 1862. године утврдио да се Хрвати граниче с Бугарима и да је краљ српски Марко из Прилепа, Мрњавчевић, просто хрватски краљ. За Немањиће је написао да су Хрвати и није ни трепнуо од те лагарије. Тако су пустили из боце лаж да су Срби католици у Далмацији, Славонији, у Загребу, само Хрвати, па су дослутили да сви ти Срби католици данас буду одређени Хрвати. Свакако, то су извели својом непрестаном пропагандом, а највише уз помоћ папа и Ватикана, а нарочито уз помоћ српске лоше политике из Београда према Србима католицима и Србима муслиманима, које је Вук Караџић у својим описима Срба убрајао само у Србе три закона: грчког, римског и мухамеданског. И уз помоћ самог Вука Караџића, који је Хрватима уступио српски књижевни језик, српску штокавицу, за хрватски књижевни језик, што је Загребу послужило добро да све Србе католике штокавце прогласи за Хрвате, а српску штокавицу и сву србисту да огласе за „хрватски књижевни језик“.

Загреб је без стида огласио Дубровник и сву дубровачку српску књижевност за хрватску књижевност, иако су од Дубровника вјековима били „тако далеко“, како им пише у шеснаестом вијеку дубровачки кнез, захваљујући се на хрватској понуди да буду Дубровчанима заштити. Они су им отписали са захвалношћу, рекавши да имају заштиту султана, а

да су они – Хрвати „тако далеко“ од Дубровника, пошто су Далмати увијек били само Далмати, никада Хрвати.

Први пут у историји 1939. године, трагичним „споразумом Цветковић – Мачек Дубровник бива припојен Хрватској бановини, па су у комунизму и брозимизму задржали бановинске границе, припојивши уз Ђиласа и Барању 1945. године, и тако на српској Далмацији, Славонији, Барањи, Лици, Кордуну, Банији, Книнској области омеђашили уз помоћ комуниста велику Хрватску, утемељену на милионима српских лобања, поклане српске нејачи у три геноцида изведена над Србима у двадесетом вијеку, још сва три геноцида перверзно прећутана уз помоћ Ватикана, чије су папе благосиљале три покоља Срба у двадесетом стољећу: у Првом и Другом свјетском рату и у Туђмановој олујској офанзиви на Србе Книнске Крајине 1995. године, којом приликом су усташки кољачи уз помоћ двадесет хиљада америчких маринаца, у усташким униформама очистили велику Хрватску од Срба, у „Бљеску“ и „Олуји“, тако начинивши прву етнички чисту државу на Балкану, којом се Загреб хвали пред Уједињеним нацијама и пред дипломатама Европске уније.

Други етнички чисти простор, без Срба и Турака и Цигана је данас Косово и Метохија – тренутно претворено у Амерички арнаутлук. Данас у Београду има више Хрвата него у низ градова Хрватске: Ријеци, Сплиту, Осијеку... а Срба нема у Книну и у Загребу.

Гледао сам прије хрватског Маспока у Смиљану споменик са деведесет седам имена покланих чланова породице Тесла, породице Николе Тесле, а сви су поклани 1941. године, када је спаљена од усташа и кућа Николе Тесле, у којој се родио, а на споменику су имена жртава од старца од деведесет година до нерођене бебе, коју су заклали у мајци. Сад су Туђманови усташе срушили и тај споменик, а гласно Крвати данас без стида тврде како је генијални Никола Тесла рођени Хрват. Хрвати немају способност да се застиде од својих звјерстава и лагарија. И за бестије је потребна храброст.

Чим је писац Иво Андрић добио, 1961. године, Нобелову награду, кинули су из Загреба да Нобела добију Јосип Броз, за мир, или Мирослав Крлежа за књижевност. И како им се то изјаловило, пожурили су да некако исфалсификују, још за живота српског писца Ива Андрића, да је хрватски писац Иво Андрић. Потрчали су да траже вјенчанице и име оца Ива Андрића, бискајући по гађама и тражећи помоћ од мудологије, занемарујући чињеницу да писца сваког одређује пишчев језик на ком је своја дјела написао. Могао је Иву Андрићу бити отац и фараон или Јапанац, Иво Андрић је изабрао српски језик, и још екавицу, за свој књижевни исказ, на српском језику написао своја ремек-дјела, и тако судбински постао и остао српски књижевник, велики српски нобеловац.

Могу прскавати од пургерске злобе Загрепчани и својатаи и Теслу и Андрића, све им је узалуд, Тесла и Андрић су Срби и српски великани. Није се 1941. године Иво Андрић као амбасадор краљевске Југославије из Берлина настанио

у Павелићевом Загребу него у свом судбинском Београду. Када су му Хитлерови доглавници, који су га врло цијенили као дипломату, понудили да му гарантују безбједност у Швајцарској, он им је усхвалио и казао да иде у разорени Београд да дијели судбину са својим народом, а то је било јасно и нацистима да је Андрићев народ српски. То бар не треба данас доказивати ни острашћеним србокољцима Крватима.

„Ко зна је ли Хрватска најмизернија земља у Европи, али ја знам да је Загреб најбедније место у Хрватској, јер ми, мрки и озбиљни синови Југа не можемо да нађемо смисла овом црвоточном и алкохоличном граду, где масна јела успављују дух и где вино очи вара. Овде се за годину дана постаје животиња, Бестиа Загребиенесис, а за две шпијун”. Ово је о Хрватској и Загребу написао Иво Андрић у писму Војмиру Дурбешвићу, школском другу из гимназије у Сарајеву, 30. децембра 1912. године. Овом одушевљењу Ива Андрића Хрватском и Загребом не требају ничија објашњења, а најмање објашњења Загрепчана тадашњих и садашњих. Данашњих поготову. Судбина Срба је и судбина Ива Андрића.

А пјесник Тин Ујевић, рођени Далматинац, ког су Хрвати похрватили 1945. године, урушеног здравља и пред смрт, у хотелу „Москва” у Београду, у коме је држао катедру боемије, често је наглашавао за себе: „Далмат – да, Крват – никада!” То је понављао често у добром расположењу, ударајући се кошчатом шаком у кошчате прси. Тин је говорио „Крват – никада, Далмат – да!” Када га је ушитао проф. Рашко Димитријевић: „Господине Тине, написали сте „Колајну” и „Лелек себра” на чистој екавици, а мени би импоновало да сте их написали икавицом. Зашто?”, Тин је кратко казао свом пријатељу: „Те књиге моје могле су да буду записане и испјеване само екавицом”. Потом су Крвати ијекавизирали Тинове књиге и тако их збунили, збркали им мелодију. Крвати и њемачки говоре ијекавски.

Хрватство у Црној Гори и Боки (3) у првој половини XX вијека (до 1941)

Аутор се бави исцртавањем историје Југославије, с њим и посебну пажњу поклања идеолошким конфликтима између грађанског либерализма (либералних демократија) и римокатолицизма, верско-националном конституисању хрватства, односу југословенске државе и црква, њиховим културним пољима у Краљевини Југославији, државноправном конституисању Југославије, привредним темама итд. Објавио је 11 књига и око 80 научних радова. Најзначајније књиге су „Соколи“, „Краљевина Југославија и Вајшкан“, „Римокатоличка црква и хрватство“ и „Вајшкан и Албанци у првој половини 20. века“. Зајослен је у Институту за савремену историју у Београду у звању научног савјешника

Пише: др Никола Жутић

Хрватство се, крајем тридесетих година у све већој мјери накнадно импутира у Далмацији, Дубровнику и Боки. Ватикан и РКЦ интензивно организују прославе тзв. „хрватских јубилеја“ величајући спој римокатолицизма и хрватства. Стварањем Бановине Хрватске офанзивно наступају франковачки и клерикални митолози хрватства са небулозним хипотезама о „тисућу и тристагодишњој вези Хрвата са Св. столицом“ и „тисућгодишњем државотворству“. На списатељском плану, у Загребу бујају пропагандна штампа и брошуре које акценат стављају на уздизање средњевјековног хрватства. Поред хрватских писаца, које су углавном сачињавали грађани („пургери“) страног поријекла, у коло мисионара римокатоличког хрватства хватају се и српски списатељи родом из Црне Горе и Боке (Секула Дрљевић, Савић Марковић - Штедимлија).

У циљу провођења хрватизације балканских простора, односно ширења римокатоличке вјере, Ватикан је из митских тмина раног Средњег вијека „прецизно“ датирао годину досељења и „покрштавања“ паганских Хрвата (641. година). Година 1941. одређена је као година великог јубилеја – „1300 година веза Хрвата са Св. столицом“. Римокатоличка и франковачка правашка (ушашка) штампа почеле су тој

годишњици да посвећују велики простор. Франковци су прављали о односу „хрватског национализма према католицизму“. Њихов орган „Независност“ поставио је питање: „Каково је становиште хрватских националиста према католичкој вјери и цркви, односно, какав став заузима хрватски национализам, као организовани покрет, према важном овом чиниоцу хрватског народног живота?“ За „Независност“ одговор је „јасан и одлучан јер став Хрвата-националиста према вјери и католичкој цркви може бити само позитиван јер је таково одређење условљено и диктирано самим основним гледиштима национализма на народ, његов живот и развој“.¹⁾

Од Римокатоличке цркве и друштва Католичке акције хрватски националисти нису тражили никакав „агитационо-политички рад јер то није задаћа цркве“. Зато су од цркве очекивали да „узгаја чврсте карактере начелних људи, те одважних и одлучних Хрвата задојених жарком и неограниченом љубављу за Хрватску“. Хрватски националистички покрет нарочито је истицао, по угледу на свог духовног вођу Анту Старчевића, улогу „Хрвата муслиманске вјере“, па је на све начине настојао да их подведе под окриље Римске цркве.

Католички епископат у Краљевини Југославији настојао је да на духовном плану створи свијест о старини хрватства и хрватске државе. Као и ранијих година, ишло се Ритеровом линијом поистовјећивања хрватства са илиризмом, односно непомињање хрватства током средњег и новог вијека морали су оправдати хипотетичком тврдњом да се тобожње средњевјековно хрватско име скрива иза имена илирског. За истраживаче историје Балкана у XVI и XVII вијеку позната је чињеница да се појам илирства или илирске нације везивао за српски народ.

Пошто је фалсификатом о идентичности илирског имена са хрватским премошћен проблем непостојања хрватског националног имена (већ само регионално-географског) у новијој историји, и тиме остварен континуитет са фантастичним митским хрватством из времена Трпиминовића, пропагандисти хрватства ужурбано су продуковали пропагандне књиге и брошуре о средњевјековном хрватству, о тзв. Бијелој и Црвеној Хрватској. Са разбијањем увреженог опћеприхваћеног стереотипа о старини хрватства („тисућу и триста година од покршћивања Хрвата“, „тисућгодишњица хрватског краљевства“, „тисућгодишња хрватска култура“) разбија се и списатељски мит Вјекослава Клаића, фра Доминика Мандића, Милана Šufflaya, Крунослава Драгановића, С. М. Штедимлије, Секуле Дрљевића и њихових данашњих настављача, о Црногорцима као старином римокатолицима, односно тзв. дукљанским „Црвеним Хрватима“.²⁾

Управо се у времену прокламованог јубилеја – „1300. година веза Ватикана са Св. столицом“ појављује нападно велики број публикација о митолошком „дрвеном хрватству“. Фалсификаторска незајажљивост је ишла дотле да су се стари Срби из Дукље, односно Зете, почели називати „Црвеним Хрватима“. Поред „провјерених“ ствараоца хрватства, раније наведених, појављују се и „дукљански Црногорци“.

Савић Марковић Штедимлија објављује 1937. спис „Црвена Хрватска“. Ту његову брошуру нарочито хвали „Хрватска смотра“, у броју из сijeчња 1940, у којој се истиче да је Црвена Хрватска постала реална чињеница хрватске повијести. Са задовољством се констатује да се „литература о

том интересантном и значајном подручју силно нагомила-ла“, да су „основне чињенице потпуно јасне и потпуно научно доказане, само је недостатак тај што цијела та опширна грађа није систематизована и заокружена, те је ради тога врло неприступачна и слабо позната“. „Хрватска смотра“ ипак признаје да Штедимлијино дјело још увијек не задовољава „јер је створено у кратком облику, једним замахом и писац је морао крчити сасвим нове путеве, те је дјело у многочем непотпуно“. Али „због неких нових погледа (јединствених до сада изузев Старчевића) дјело заслужује пуну пажњу“. Наиме, „писац протеже подручје 'Црвене Хрватске' дубље у унутрашњост“ и каже слиједеће о хрватству Црногораца: „У своју данашњу земљу, они (тј. Црногорци) су дошли као Хрвати и под тим именом живјели неколико вијекова, а тек касније, кад је била створена средњовјековна српска држава, у чији је састав ушла претходница данашње Црне Горе, Зета, почела је под утицајем и притиском ауторитета нове државе да се губи хрватска у корист српске националне свијести код предака данашњих Црногораца“.

У истом циљу брисања Српства али и подупирања старине хрватства и албанства Савић Марковић Штедимлија објавио је брошуру „Албанија“ (Загреб, 1939), у којој Албанце помиње као директне потомке старих балканских Илира. При томе, искористио је старину албанства како би га пове-зао са старином хрватства истичући да су Илири, као и Хрвати, у старини имали дванаест племена. По њему, преци данашњих Албанаца „наставали су велики дио територија, који су касније посјели Хрвати“. Хрвати су, како истиче Штедимлија, касније „успјевали продријети преко албанских територија чак до Пелопонеза остављајући свуда трагове свога имена и језика“. Дакле, Штедимлија је изједначио Славене Балкана са Хрватима. За Штедимлију највећи албанолог је „велики хрватски учењак“ Милан Šufflay, који је иначе био франковац и самим тиме хрватофил. Šufflay је, према тадашњем дневно-политичком тренутку савезништва хрватства и великоалбанства, истицао да су у Средњем вијеку Хрвати више пута долазили у додир са Албанцима и судјеловали у значајним догађајима из хрватске повијести. Он наводи да је албанска етничка подлога у старо доба, под илирским именом, творила јак фактор у повијести.³⁾

У закључној ојцији треба истаћи да се хрватство у Црној Гори, Боки и Приморју од првих својих појавних облика крајем XIX вијека ширило у етапама у зависности од покретних вјерско-политичких акција Ватикана, Римокатоличке цркве и хрватске политичке елите (франковаца, ХСС-а). Зато су у овом раду акценти стављани на пројектоване акције (манифестације) ширења хрватства: од сазивања Првог хрватског католичког састанка 1900, промјене имена Илирског завода св. Јеронима у хрватски, слављења хиљадугодишњице хрватског краљевства 1925, до времена кулминације овог процеса у годинама уочи рата у Југославији. Крајем тридесетих година остварује се сан о подунавско-јадранској Хрватској стварањем Бановине Хрватске. Складним дјеловањем свјетовних и клерикалних апологета хрватства ствара се римокатоличка национална формација хрватства. Из Загреба, жаришта хрватства, нове идејне пројекте тзв. „дрвеног хрватства“ прихватају и списатељи из Црне Горе који постају највећи заговорници тезе о дукљанском римокатоличком црногорству као хрватском прапочетку у Црној Гори.

Супило је подводио јужну Далмацију и Боку. Он је издавао и политички тједник под тим називом од фебруара 1891. до јула 1914. године. Тједник је био либералног антиклерикалног усмјерења.

3) С. М. Штедимлија, „Албанија“, Загреб, 1939.

Фусноте:

1) „Независност“, бр. 3, 12. III 1938.

2) Појам „Црвена Хрватска“ користио је у својим политичким наступима Франо Супило. Под тај национално-географски појам

„Увјет” – локални српски појам за „уговор”

Пише: Слобдан Јарчевић

Знано је да реч „увјет” у Хрватској значи исто што и реч „услов”. Лингвисти би рекли да су оне истоветне, синонимима. Наравно, то важи за данашњи речник српског језика – и у Загребу, и у Београду, и у Сарајеву, и у Подгорици, али у деветнаестом столећу, ове две речи нису биле синонимима (биле су појмовно различите). Имале су потпуно супротна значења: реч „услов” – значење које има и данас, а реч „увјет” је, дословно, значила „уговор”. Додуше, ове две речи делимично упућују (и данас) на појмовну одређеност, коју, у многим ситуацијама, обе истосмислено исијавају. На пример, „условом” се могу обавити договори две особе, као што то може да се учини и постизањем „уговора” (писменим, или усменим). На пример:

„Купићу ти одело под условом да добијем згодитак на лутрији”.

Значи, одело ће бити купљено под извесним условом, а не на основу чврстог уговора (обавезујућег). „Услов” и „уговор” се не односе на исти појам, као што то нису чинили у деветнаестом столећу „услов” и „увјет”. Али, оно што нам данас изгледа немогуће: „увјет” и „уговор” су у деветнаестом столећу представљали исти појам – ове речи су биле синонимима.

Да то објаснимо детаљније. Кад знамо да је „увјет” исто што и „уговор”, онда можемо рећи да „услов” и „увјет”, само условно (увјетно) исијавају истоветан појам – колико то чине и речи „услов” и „уговор”. Ако се постављени „услов” сматра обавезним – попут „уговора” (увјета). Али, „услов” и „увјет” (по данашњем схватању, ове речи садрже исти појам – кобајаги) користе се и за околности независне од воље људи, што није случај с речју „уговор”, или речју „увјет” – са значењем из деветнаестог столећа. Ево једне реченице, где услов (увјет – у данашњем поимању) неће зависити од наше воље:

„Косићемо, под условом (увјетом) да не буде кише”.

Кад ову реченицу погледамо (и с „условом” и с „увјетом”), неће нам се чинити да треба расправљати о томе да ли су хрватски лингвисти, као много пута, у неприлици – не схватају појам рабљене речи: „увјета”. Али, оваква реченица не би могла да садржи реч „увјет” – при поимању њеног значења из деветнаестог столећа. Тад је „увјет” означавао појам садржан и у речи „уговор”, па нико не би склапао уговор о обавезној киши, или о обавезном изостанку кише. У том случају, у деветнаестом столећу, била је појмовно правилна само оваква реченица:

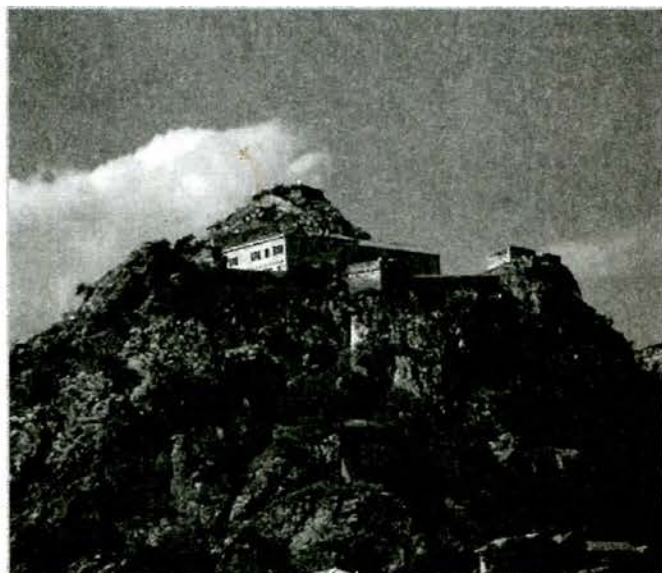
„Косићемо, под условом да не буде кише”.

Значи, било би неприкладно да у овој реченици појам „услов” заменимо појмом „уговор”. Погледајмо како се, тада, губи порука у реченици:

„Косићемо, под уговором да не буде кише”.

Незграпна је и појмовно несхватљива оваква реченица. Ако је то тако, онда је неприкладна и реченица с речју „увјет”, јер је она, појмовно, исто што и реч „уговор”. Значи, не може се рећи:

„Косићемо, под увјетом (уговором) да не буде кише”.

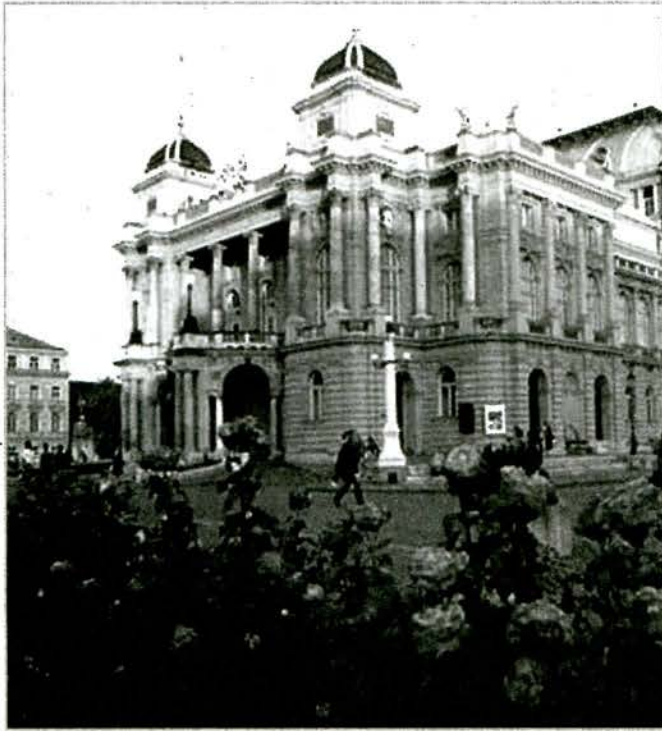

Да бисмо одагнали сумње већине читалаца и да бисмо их уверили да је „увјет” у деветнаестом столећу био коришћен само као појам за уговоре и споразуме, погледаћемо у Српски рјечник Вука Стефановића Караџића, друго издање, 1852. године, Беч, страна 791. С обзиром да Вук није узимао речи из страних језика (осим одомаћених, углавном, из турског, грчког и латинског), хрватски лингвисти неће моћи да нас уверавају да је реч „увјет” из хрватског језика. Вук је разликовао српски од хрватског и становнике у Загорју (који су говорили свој хрватски је језик) звао „кекавцима” – према првом слову упитне хрватске речи „кај”. Касније ће лингвисти реч „кекавац” заменити речју „кајкавац”, а хрватски језик ће (невероватно) звати „кајкавским дијалектом”. У исто време, српски језик ће прогласити „штокавским дијалектом”. То је вешта лингвистичка превара. Било је уобичајено у Европи да се од више дијалеката изабере само један за званични, а да се остали не користе. Зато је направљен наведени привид и код Јужних Словена – да су српски и хрватски језик дијалекти „заједничког језика”. После тога је било лако један дијалект одбацити – „кајкавски”, а други користити – „штокавски”.

Овај кратки осврт на заборављени хрватски језик је био потребан да бисмо отклонили недоумице у вези с његовим распрострањем у деветнаестом столећу. Он се користио само у Загорју, од Загреба до Словеније и Мађарске, а Вук је реч „увјет” забележио у српском Дубровнику, далеко од хрватског говорног подручја. Вук о томе оставља и податак у Српском рјечнику – овако:

„увјет, м. (у Дубровнику), уговор”.

Ако бисмо узели себи слободу да истражимо како је настала ова реч, могли бисмо се поуздати у претпоставку да је „увјет” постао од појма „вјера”. Изведене речи од „вјере” су у Вуковом Српском рјечнику на претходној страни – 790: „увјерица” и „увјереник”. Појам у обе ове речи је упућивао на уговор, или договор, две стране. Погледајмо и Вуково об-

јашњење: „увјерица, задати вјеру једни другима” и „увјерник, један од оних који су ухватили вјеру међу собом”. Столећима је Дубровник био независна држава међу околним силама – Турском, Млетачком, Аустријом... и главна привредна грана му је била морски саобраћај и трговина, па је био упућен на свакодневне уговоре с околним државама и њиховим трговцима. А све се заснивало на одржавању дате вере, па је она чинила и основ за појам „увјерица”, од чега је, нема сумње, настао једноставнији појам „увјет”. Види се да је „увјерица” преиначена у „увјет” – дошло је до скраћивања

„увјерице” и њеног преношења из женског у мушки род – „увјет”. А да је „увјерица” значила појам за обавезујуће договарање, види се и у Речнику илирског и немачког језика, Р. В. Веселића, Беч, 1853. године, писаног на темељу наведеног речника Вука Ст. Караџића. Веселић бележи српске речи само у екавском облику, па уноси изведеницу „увера”, на стр. 466, и објашњава да се користила да означи важан део сваког уговора – била је синоним за „капару”. Као и Вук, он бележи изразе „уверник” и „уверица” и објашњава, као и Вук, шта значи „уверник”:

„Један од оних који су ухватили веру међу собом”.

(За оне који знају немачки, могу видети да Веселић уноси немачку реч „Бебингунг” за српску „уветан”, а немачку реч „Бебингунг” за српску „уговор” (стр. 448). Он, на истој страни, за српску реч „уговор” даје и немачку реч „Берабрербунг”, а то чини и Вук Стефановић Караџић у Српском рјечнику – наводи да „Берабрербунг” одговара српској речи „уговор” и њеном синониму – „увјету”, (стр. 792).

Доступни речници српског језика из двадесетог столећа бележе „увјет” без изворног појма – „уговор” и наводе његово ново значење – „услов”. То налазимо и у Речнику српскохрватског књижевног језика, др Лује Бакотића, Београд, 1936. године, Графички завод „Планета”, стр. 1243. Др Бакотић, као и остали приређивачи речника, не објашњавају његов претходни (изворни) појам – „уговор”, како су то учинили Вук Стефановић Караџић и Р. В. Веселић. Током времена може доћи до измене појмовног значења у неким речима, па није никакво чудо ако се то десило с речју „увјет”, али је чудо да су српски лингвисти отписали ову реч и сматрају је изворном хрватском, иако је забележена, како смо навели, у Дубровнику (Вук) и Рисну (Веселић), где се никад није говорио хрватски језик. Зато је треба унети у сваки од будућих српских речника – уз објашњење шта је некад значила, а шта данас. Може се писати у сва три дијалекта српског језика: екавском, икавском и јекавском – и др Лујо Бакотић је бележи у екавском облику – „увет”, како то чини и Р. В. Веселић.

Изборна сетва

ОО Српске радикалне странке Нови Београд

Слатки пакетићи за БОИ – ТОИ

- *Најмлађима сионистику представила ирредила несумњиво једна од најдражеснијих радикалских активисткиња, позната глумица Лидија Вукићевић, која их је поштом пронишала у квизу из левог понашања*
- *Сличне акције ће послије иракса Одбора и његових пријатеља, обећава председник новобеоградских радикала и одборник Скупштине града Београда Небојша Стефановић*

Пише: Јана Живаљевић

У смирај радне недеље 16. јуна 2006. године у локалном центру на платоу поред „Мек Доналдсовог“ ресторана у Блоку 44 на Новом Београду пажњу ретких пролазника (јер је државна репрезентација играла важан меч с Аргентином у Немачкој) скретала је већа група људи, жена и деце. Наиме, у сунчано летње поподне на овом месту је малишане дочекала делегација Општинског одбора Српске радикалне странке Нови Београд, на челу са председником Небојшом Стефановићем и у друштву са надасве љупком и дражесном глумицом, иначе мајком два дечака Лидијом Вукићевић.

Вична говору, спонтаности, друштвена, природна и весела, Стефановићева колегиница (у странци и Скупштини града Београда) је врло брзо и лако успоставила контакт с малишанима и њиховим пратиоцима, родитељима или бакама и декама. Звезда антологијских породичних серија одрецитовала је пар дечјих стихова и извела кратки и занимљив перформанс за најмлађе, који су, како многе њене колеге тврде, најтежа и најзахвалнија публика.

Девојчице боље за пола коња

Овом необичном скупу, без обзира на место, време и околности, прикључивало се све више пролазника, да чује и види шта се догађа.

У следећем тренутку Вукићевићева је већ своју младу публику поделила на екипу девојчица и дечака и почела да поставља питања о лепом владању, како треба, а како се не сме понашати. Иако је општи ниво знања био врло висок, а Лидија се, будући мајка мушке деце, изјаснила као симпатизер дечака, девојчице су за длаку биле боље и заслужиле аплауз, док су сви заједно поделили слатке пакетиће са одштампаним именом дародавца – Општински одбор Српске радикалне странке Нови Београд.

Пакетиће у које су пријатељи српских радикала спаковали омиљене дечје слаткише добило је осамдесеторо малишана, који су озарени напустили мали трг. Једном речју, даривани су сви они дечјег узраста који су се окупили око Неше и Лидије, с њима остали у হাসању и пријатном дружењу.

Хвала на деци!

На овај начин Одбор је изашао из својих просторија и приближио се грађанима.

„Желели смо да вам се на неки, макар и симболичан начин одужимо што сте нам подарили овако лепу децу, која су неопходна српској држави. Да вам кажемо да тако наставите и да неко увек мисли на вас”, – обратио се пратиоцима

малишана председник новобеоградског одбора Српске радикалне странке Небојша Стефановић.

Искуство са малом, али опасном публиком, поред онога које је стекла са својим синовима, било је драгоцено и за њихову мајку, познату глумицу Лидију Вукићевић. Срећом, размена је била обострана и деца су у радикалској дами препознала свог пријатеља.

Смиља Петровић, једна од бака која је довела и унука и унуцицу била је презадовољна проводом који је њеним потомцима омогућила Српска радикална странка. На жалост, овакви поводи без повода нису чести. Слатки пакетићи допринеће да многи од ових малишана дуго памте тренутак кад их се неко сетио и приуштио им осећај среће.

А лепа дама је искрено, без глуме питала своје другаре кад се отвара поклон: кад се добије или кад се гости разиђу. Уследио је одговор: одмах. „Поклон не чини његова вредност; ако се неко потрудио да вам купи зарезач, оловку и лепо их упакује да би вас обрадовао – уложени труд и пажња више вреде од злата и гомиле новца” – поручила је окупљеној деци њихова домаћица и дружбеница Лидија Вукићевић.

А из публике се већ чула једна мајка која је свом сину у наручју шапутала да памти ову милост и бригу и буде стрпљив док добије поклон, злата вредан. Вредан пажње, одвојеног времена, жеље за дружењем и причом са сасвим обичним људима из комшилукa, које познати обично заобилазе у широком луку.

Америчко – иранска клацкалица

Пише: Душан Радовановић

Иран, ипак, није Ирак. То је, рекло би се, коначно схватила и арогантна Бушова администрација. Последњих недеља Вашингтон је почео да шаље позитивне сигнале према Техерану, задржавајући и даље могућност да, уколико иранска влада не одустане од свог нуклеарног програма, примени и казнене мере према „преосталој тиранији коју треба уклонити“.

Најновије анализе упућених америчких аналитичара показују да Америка мења курс из неколико објективних разлога. Фронт у Ираку, где по Америку ствари поодавно „не иду жељеним током“, доста је исцрпео једину светску суперсилу, док би Иран, у случају да Вашингтон прибегне сили, могао да узврати ракетирањем америчких положаја у Ираку, чиме би поддрејао отпор међу њему „братским“, а сада америчким „савезницима“ – шиитима. Евантуални америчко – ирански сукоб могао би да изазове ново поскупљење нафте, чија цена све више иритира америчке грађане навикле на јефтин бензин. Уз све то, постоји итекако реалан ризик да евантуални амерички ракетни удари „не пронађу“ тајне иранске нуклеарне погоне.

Ирански верски вођа ајатолах Али Хамнеи упозорио је недавно да ће та земља блокирати испоруку нафте из Персијског залива уколико САД покрену војну акцију против Техерана. Он је, такође, рекао да Иран никада није претио нити једној држави, нити је започињао сукобе. Хамнеи је утврдио да Америка и Израел покушавају да наруше углед Ирана у свету, оценивши да светско јавно мњење, ипак, неће убудуће олако прогутати такву врсту кампање. Највећи део испоруке нафте, чији је најревноснији потрошач баш

америчко тржиште, иде дуж Ормушког мореуза у Персијском заливу, који би, уколико дође до напада на Исламску Републику, Техеран могао да блокира. Ормушким теснацом сваког дана се превезе 17 милиона барела нафте, што чини, како се наводи, око 20 одсто светских петролејских потреба. Амерички државни секретар Кондолиза Рајс одговорила је да такву претњу не треба примити превише озбиљно, јер би Иран блокадом пловног пута највише себи наудио, пошто „осамдесет одсто његовог буџета чине приходи од нафте“.

Америчко – иранска натезања ушла су у фазу када, како оцењује западна штампа, обе стране тврде да ће она друга својим непромишљеним акцијама нашкодити пре свега сама себи. Иран би, према тим оценама, одбијањем да прихвати најновију понуду међународне заједнице да се одрекне нуклеарног програма (који би, према америчким тврдњама, водио ка стварању иранске нуклеарне бомбе), себе довео у изолацију и изложио евантуалним санкцијама, док би Америка оружаним акцијама изазвала отежано снабдевање нафтом, чији је она највећи потрошач.

Одлучујући се да промени курс према Техерану, Вашингтон је понудио, заједно са европском тројком (Француска, Велика Британија и Немачка), којој су се придружиле и Русија и Кина, своје учешће у преговорима којима би се дипломатским путем решило „нуклеарно питање“, ако се Исламска Република претходно одрекне програма обогаћивања уранијума. Пад рејтинга администрације Џорџа Буша добрим делом је проузрокован, тврди се, незадовољством америчких грађана његовом погрешном стратегијом, којој се стављају на душу не само повећани људски и материјални губици у Ираку, већ и делимична кривица за драматично поскупљење горива, чија је ниска цена уграђена у остваривање америчког „сна о благостању“.

У америчко – иранском надметању око енергије, како нафтне, тако и нуклеарне, обе стране – и америчка и иранска, рачунају да ће погрешни потези шкодити на унутрашњем плану оној другој страни. Американци сматрају да би и изолација, али и евантуална сарадња Ирана са међународном заједницом, могла да охрабри опозицију да подстакне промену тамошњег режима, док Иранци верују да би неуспешна политика Вашингтона према њиховој земљи могла да доведе до пораза Бушових републиканаца на новембарским парламентарним изборима.

Својеврсну новост представља и околност да су се од давна, односно од како је лансирана нова међународна дипломатска иницијатива за мирно разрешење иранског нуклеарног питања, обе стране донекле одрекле раније уобичајене ратне реторике и престале да прете непосредним оружаним акцијама. Дипломатија има апсолутну предност – сугерисала је почетком јуна Рајсова, док је Хамнеи поручио да „Иран неће бити покретач рата и да не представља претњу иједној земљи“.

Размена непомирљивих епитета донедавно је била у свакодневној употреби. У америчким круговима у јавном опцијају су биле варијанте према којима би се извршили вазду-

пшни удари на иранска нуклеарна постројења, које би евентуално извео Израел, коме је ирански председник Махмуд Ахмадинежад запретио „брисањем са мапе”, док су Иранци поручили да би узвратили ракетирањем америчких упоришта у региону и ширењем диверзантских акција по свету.

Занимљиво је да је између две земље почео дијалог и пре евентуалног сусрета за преговарачким столом, где би Американци наступили у тиму са европском тројком. Две стране почеле су једна другој да шаљу посредне предлоге, па и одговоре. Ставови остају врло удаљени, али је разговор, макар по редан, ипак, у току.

Једанаестог јуна, на дан комеморације поводом 17. годишнице смрти оснивача Исламске Републике имама Хомейнија, председник Ирана Махмуд Ахмадинежад телефоном је поручио генералном секретару ОУН Кофију Анану да је „договор о нашем нуклеарном програму могућ”, чиме је, како оцењује „Њујорк тајмс”, почела партија дипломатског покера током које би водеће светске силе први пут после 27 година од одласка шаха Резе Пахлавија требало да седну за исти сто са иранским верским вођом ајатолахом Али Хамнејем и председником Ахмадинежадом.

Избор конзервативца Ахмадинежада за шефа државе, иначе, својевременог начелника удаљеног региона у провинцији и градоначелника Техерана током две године, који је по образовању инжењер саобраћаја, изненадио је и свет и многе његове земљаке, којима је након доласка на власт поручио да су сиромашни (а њих је највише у земљи) „најважнија класа у Ирану”. Један од првих потеза по преузимању председничког кормила Исламске Републике било је поновно покретање замрзнутог нуклеарног програма обogaћивања уранијума. Његов претходник држао га је „под кључем” пуне две године, што је требало да буде добар сигнал за евентуално укидање америчких економских санкција. Нуклеарни програм Ирана има „миротворни карактер” и требало би да послужи за производњу електричне енергије – поручио је председник друге земље у свету по резервама нафте. Западне земље, а пре свих Америка, затражиле су да Техеран прекине програм обogaћивања уранијума због сумњи да је намера Техерана да направи нуклеарну бомбу.

Недавни очигледан амерички заокрет у приступу разрешењу сукоба са Ираном има за циљ да Вашингтону ојача, а противнику смањи међународну подршку. Укључивање америчких представника у директне разговоре са Ираном око његовог „сумњивог” нуклеарног програма, ипак, оцењује се, не искључује ризике разних облика заоштравања и конфронтација.

Две земље, познато је, немају дипломатске односе од 1979. године, када су исламски револуционари дуго држали особље америчке амбасе у Техерану као таоце. Када се саберу све америчке процене око тога зашто је дошло до поновног оживљавања могућности преговора уместо ратних претњи, дипломатски заокрет учињен је, процењују амерички коментатори, да би се постигло неколико циљева. Први, и можда најважнији, јесте намера да се покаже како је Америка, за разлику од ирачког случаја, сада спремна да сарађује с другим силама, и да „до краја испроба дипломатске могућности”. Друго, ако се, ипак, све дипломатске могућности изјалове, онда може да рачуна да ће придобити и западне и источне партнере за оштрији курс, укључујући и изгласавање санкција Савета безбедности УН. Треће, Вашингтон је схватио да „европска тројка” губи дах у преговорима с Ираном и да отуда мора и сам непосредно да се умеша. Четврто, да у унутрашњем распореду снага у Америци предност добија превентивна дипломатија уместо превентивних оружаних напада. И пето, што Бела кућа у овом тре-

нутку није имала, како је закључио „Њујорк тајмс”, другог реалног избора осим понуде за преговоре. Уочава се да би прибегавање ратној опцији могло бити „скупља дара, него мера”. Једнострано оружани удари могли би даље да уруше ионако неповољан рејтинг Америке у свету, уздрман инвазијом на Ирак, а хаотично стање у Ирану довело би до још већег поскупљења ионако скупе нафте, због чијих растућих цена добрим делом опада популарност Бушове администрације међу америчким бирачима.

У таквим околностима Бушовој администрацији је итекако стало да за свој курс придобије кога може, па макар до некле потиснула и оне без којих до сада није могла, као што су тамошњи „јастребови” – потпредседник Дик Чејни и шеф Пентагона Доналд Рамсфелд, чији је утицај у опадању пре свега због промашаја у Ираку. Промену приступа пројектовао је, како се тврди, тандем Буш – Рајс. Из њиховог договора проистекао је концепт „греће могућности”, која треба да приволи Иран да одустане од „опасне нуклеаризације” а да Америка не употреби силу, при чему би код куће истовремено помирила завађене присталице војног напада и оних који су за истрајну и упорну дипломатију.

Према вестима из Техерана не би се рекло да је Иран вољан да без колишана прихвати захтев да се пре укључивања САД у преговоре одрекне програма обogaћивања уранијума. Поједини експерти су склони оцени да је америчка понуда била срачуната на то да се одбије, како би одговорност за некооперативност пала на Техеран и тако Вашингтону пружила могућност „ширег поља дејства”. Извесно је, међутим, да нови развој догађаја на америчко-иранској нуклеарној клацкалици још једном ставља на пробу кредибилитет међународне заједнице и њену способност да нађе мирно решење.

Техеран размишља

Да је ратна реторика замењена дипломатијом, показала је и недавна посета Техерану високог представника Европске уније за спољну политику Хавијера Солане, који је као изасланик „европске тројке” и свих сталних чланова Савета безбедности ОУН, предочио иранском председнику најновију понуду међународне заједнице за мирно решење спорног нуклеарног програма. Пакет предлога који садржи повластице за Техеран уколико одустане од нуклеарног програма, а и санкције уколико настави програм обogaћивања уранијума, састављен је почетком јуна у Бечу на иницијативу Велике Британије, Француске и Немачке, а подржале су га и САД, Русија и Кина.

Међу повластицама, које би нови предлог обезбедио Тегерану под условом да прекине обогаћивање уранијума требало би да буду, како кажу дипломатски извори, испорука нуклеарне технологије за реакторе и гаранција за безбедност. Вашингтон је ставио и „шлаг“ на понуду коју су првобитно саставили представници „европске тројке“ најавом да ће укинута неке од билатералних санкција, укључујући и ону која се односи на продају „боинга“ и резервних делова за те авионе уколико Иран пристане на замрзавање нуклеарних активности. Западни званични кругови прецизирали су да ирански режим има неколико недеља за одговор.

Ирански председник Ахмадинежад изјавио је 17. јуна да је понуђени пакет великих сила, којим би Иран требало да се приволи да напусти нуклеарни програм позитиван корак, али је избегао да саопшти када би Тегеран могао и формално да одговори на најновије предлоге међународне заједнице за мирно разрешење тог питања. Он је такође рекао да је затражио од својих сарадника да пажљиво размотре понуду сталних чланица Савета безбедности и Немачке, дипломатски наговештавајући да ће одговор дати у „одговарајуће време“.

Кина и Русија – прибежиште Ирана

Суочен са сталним притисцима САД и Запада, Иран у последње време тражи прибежиште код моћних суседа и настоји да заштити своје националне интересе окретањем према Истоку – Кини и Русији. Идеална прилика за максималну промоцију такве оријентације Тегерану се указала на управо завршеном петом самиту Шангајске организације за сарадњу, коју чине Кина, Русија, Казахстан, Киргизија, Таџикистан и Узбекистан. Пети самит организације шангајске шесторице, основане ради побољшања економске сарадње земаља чланица, претворио се, захваљујући присуству иранског председника Ахмадинежада (истина, у својству посматрача) у прворазредни планетарни политички догађај.

Главна тема овогодишњег самита била је сарадња у области енергетике, мада нису изостали ни разговори о заједничком деловању ради очувања мира и борбе против међународног тероризма. Руски председник Владимир Путин предложио је за главну тему разговор око енергената, имајући у виду и чињеницу да је његова земља недавно преузела председничку функцију у оквиру групе „Г-8“ најбогатијих земаља света. У том контексту шеф Кремља је предложио учесницима самита оснивање енергетског клуба земаља чланица шангајске шесторке. – Организација има довољну организационо-правну структуру, тако да може активније да афирмише перспективне економске пројекте – нагласио је руски председник.

Оно што је изазвало посебну пажњу свих посматрача јесте присуство и излагање иранског председника, који је позвао Русију, Кину и друге азијске земље да удруже своје привредне и дипломатске снаге како би ојачале регионални отпор Вашингтону. Ахмадинежад, као лидер земље која је четврти по величини светски произвођач нафте, понудио је учесницима шангајског самита сарадњу у области енергетике не би ли себи обезбедио пријатеље и подршку. Током недавних посета земљама азијског региона ирански председник је добио значајну подршку муслиманског света свом жестоком отпору агресивној политици Вашингтона. Његову посету Кини многи упућени посматрачи сада оцењују као јачање дипломатске активности на истом плану. О томе сведочи и сусрет иранског председника са Владимиром Путином, који је био у знатној мери посвећен затегнутим односима Тегерана и дела међународне заједнице и Америке, пре свега.

Ахмадинежад је настојао да на маргинама шангајског скупа избори разумевање за сопствене идеје у тражењу ком-

промиса који би му обезбедио сагласност за даље обогаћивање уранијума, са истовременим гаранцијама да ирански програм неће бити окренут стварању војног нуклеарног потенцијала. По њему, ситуација у региону је прилично напета и опасна, али је изразио уверење да та напетост не долази од земаља Персијског залива.

Западни, а пре свега амерички медији, оценили су наступ иранског председника у Шангају као сигнал опомене за САД. Подсећа се да су земље шангајске шесторке прошле године у Кини одржале војне маневре под називом „Мисија мира 2005“. Земље – учеснице маневра затражиле су од Бушове администрације да затвори америчке базе у Узбекистану, што је ускоро и уследило. Таква кретања, поготово у ситуацији када овогодишњем самиту присуствује и ирански председник, могла би, како се оцењује, додатно да осоколе „шангајце“ у њиховим захтевима да Запад има више разумевања за нуклеарне амбиције Тегерана, пише њујоршки „Волстрит журнал“.

Запажа се да су „јастребови“ из Бушове администрације изразили забринутост због дешавања на шангајском самиту. „Чудно је да је једна организација која за себе тврди да је борац против тероризма на свој самит позвала једну од водећих терористичких држава у свету“, изјавио је тим поводом амерички државни секретар за одбрану Доналд Рамсфелд.

Учешће иранског председника на самиту у Шангају могло би, како сада ствари стоје, да се оцени као покушај држава чланица организације, а посебно Русије и Кине, да Западу и Америци посебно, упуте јасан сигнал да подозрење с којим гледа на регион Азије није довољно утемељено. Присуство Ирана у Шангајској организацији, мада за сада у својству посматрача, изазива подозрење на Западу и наглашава се могућност евентуално каснијег пријема Тегерана у чланство, што би потврдило да се Иран определио да се сврста на страну са којом има више заједничких интереса.

И Кина и Русија имају своје итекако значајне националне интересе у очувању блиске сарадње са традиционалном регионалном силом на Блиском истоку. Москва је због војне сарадње са Ираном често на мети критика западних кругова. То је приморало руског потпредседника владе и министра одбране Сергеја Иванова да демантује недавне тврдње да Русија пружа Ирану тајну помоћ, оцењујући их као сушту пропаганду. „Ми чврсто поштујемо све режиме неширења нуклеарног оружја и када чујем приговоре да Русија тајно помаже Ирану, сматрам то пропагандом“, изјавио је недавно у Санкт-Петербургу министар одбране Русије.

Говорећи о уговору о испорукама противваздушних система краћег домета Топ-М1 Ирану, Иванов је рекао да је уговор потписан, али да је за његову реализацију потребан одређени рок. Ако не буде „више силе“ он ће бити реализован, рекао је руски министар, одбацујући могућност да се ти системи могу искористити за тероризам. „По својим карактеристикама тај систем се у терористичким акцијама не може искористити“. Русија је уговорила са Ираном испоруку 30 система Топ-М1, који треба да служе за заштиту најважнијих државних и војних објеката, и пре свега нуклеарних постројења у Исфahanу, Бушеру и Тегерану и на истоку земље.

Укупна вредност уговорене испоруке је 1,4 милијарди америчких долара, што је најважнији уговор о испоруци оружја између Ирана и Русије. Боравећи недавно у Русији, немачки министар одбране Франц Јозеф Јунг изјавио је после разговора са руским колегом Ивановом да су Русија и Немачка заинтересоване да се спорно питање иранског нуклеарног програма реши дипломатским средствима и да ће отуда Москва и Берлин, када је о томе реч, и даље блиско сарађивати.

Смрт Абу Мусаба Ал Заркавија

Политичка загонетка

Пише: Амрад Мигати

Вест о смрти Заркавија изазвала је толико контрадикторних реакција да је сама по себи постала предмет многобројних анализа. Аналитичари различито оцењују улогу и деловање Заркавија. Арапско јавно мњење је, према истраживању сателитске телевизије „Ал Дазире“, окарактерисало његову смрт као тужну вест (за то се изјаснило 72 одсто испитаника). Према том испитивању, број оних који су се томе радовали био је мањи чак и од броја незаинтересованих.

Занимљиво је да је погибија Заркавија дошла у тренутку када је Џорџ Буш, према испитивању америчког јавног мњења, доживео најмању популарност, какву пре њега није забележио ниједан његов претходник од када је уведено испитивање јавног мњења. Вест о смрти Заркавија је поделила западно јавно мњење. Мишљења су се разилазила око тога да ли ће његова смрт смањити војне акције побуњеника, ојачати их, као знак одмазде или ће све остати на истом.

Сви који су учествовали у ликвидацији Заркавија перу руке од било какве одговорности. Јорданске власти су објавиле да су акцију потпомogle само информативним подацима, али да никако у њој нису учествовале. Саопштење је стигло одмах након објављивања да су управо они учествовали у његовој ликвидацији. С друге стране, америчке снаге демантовале су тврдње очевидаца да је Заркави после бомбардовања остао жив и да су га Американци извукли из кола хитне помоћи и малтертирала све до смрти.

Ко је Заркавијев наследник?

Постављају се питања зашто је Заркави сада убијен и ко је имао корист од његове смрти. Да су та питања оправдана, сведоче и тврдње већине аналитичара, који сматрају да је Заркави представљао идеалну мотивацију за нечувене војне америчке акције у Ираку и мотивацију у њиховој борби против тероризма. Велики број аналитичара оптужио је САД да су стајале иза појаве Заркавија, јер акције које су му приписиване угрожавале су Ирачки покрет отпора, и ускраћивале му подршку ирачког, арапског народа и свих осталих слободољубивих снага света. С друге стране, такве акције против цивила биле су добар изговор да се америчко-савезничка мисија не оконча, јер Ирак није стабилан баш због присуства терориста.

Аналитичари који упућују овакве оптужбе на рачун Америке узимају у обзир да расте притисак јавног мњења да ова држава оконча своје присуство у Ираку, пошто је америчка окупација Ирака изазвала контраефекат а Ирак је постао најнеслободнија и најнестабилнија земља. У Ираку људи гину у све већем броју а нико за њихову смрт не одговара. Америчка демократија створила је више држава унутар Ирака, различите паравојне формације и највећу пљачку националног богатства у историји човечанства.

У очи пада да су се одмах након Заркавијеве ликвидације појавили неки гласови у америчкој администрацији који су наговештавали брзо повлачење америчких снага. Међутим, након тога, план се променио. Одустало се од брзог повлачења америчких снага. У јавност је пласиран програм

повлачења који би требало да буде реализован до 2010. године. На крају се испоставило да је амерички конгрес одбио било какав план повлачења у садашњим околностима.

За то време присталице Ал Каиде у Билад Ал Рафидену објавиле су да су изабрале Абу Ханза Ел Мухаџера за Заркавијевог наследника. Високи функционер америчке војске је, међутим, изјавио да је Заркавијев наследник Абу Ајуб Ал Масри. Све је то водило покретању полемика и отварању многобројних дилема у средствима јавног информисања о томе ко је заправо његов прави наследник и да ли је у питању једна та иста личност. Стручњаци за исламски екстремизам у арапском свету били су изненађени појавом два поменуца имена, јер уопште нису познати у структури Ал Каиде, чак су неки од њих сматрали да је у питању личност створена како би се америчким окупационим снагама јавила првобитна мотивација. Египатска обавештајна служба, с друге стране, у свом званичном саопштењу тврди да се под таквим именом и описом крију две особе. Једна је ухапшена у Египту и осуђена на седам година затвора а друга особа се, према њиховим изворима, налази се у америчком затвору Гвантанаму.

Ко има највећу корист од Заркавијеве смрти?

Први чин Заркавијевог наследника био је шокантан. Како наводе средства информисања, двојица америчких таоца лично је он одсекао главу. Тај чин само је помогао Американцима да оправдају своја недела, која сваког тренутка чине на окупираној ирачкој територији.

Нови лидер Ал Каиде у Ираку отишао је корак даље од свог претходника, заробљавајући четворо руских дипломата, који се иначе у арапском свету не доживљавају као непријатељи. Дипломате су стрељане наводно због руских

злодела против муслимана. Такав потез очигледно има за циљ да спречи руске критике на рачун америчког понашања у Ираку и да им стави до знања да се сличне акције могу водити и против Руса у „исламском свету”. Веома интересно је да овај нови лидер шири фронт и тако иде на руку Америци и њеној политици формирања што ширег међународног антитерористичког блока.

Присталице Заркавија и Ал Каиде у Ираку тврде да су сва недела против цивила почињена од стране војних формација под контролом америчке војске или домаћих политичких снага њима лојалних. Своје тврдње поткрепљују оптужбама које је разменила америчка војна команда са Министарством унутрашњих послова у Ираку, оптужујући једни друге да формирају одреде смрти који убијају цивиле и праве хаос. Ирачким званичницима ишло је на руку откриће да су Американци шверцовали оружје из Босне у Ирак, што доводи до закључка да је оружје дато нелегалним формацијама под контролом америчке војске.

Без обзира да ли су тачни наводи присталица Заркавија или оних који сматрају да су Заркави и њему слични творевина разних америчких обавештајних служби, стоји чињеница да њихово деловање иде на руку америчким окупаторима, а против интереса ирачког народа и његових напора за ослобођење и очување јединства земље.

У нашој земљи тзв. аналитичари, стручњаци и други, који заправо само репродукују жеље господара новог светског поретка, горепоменуте наводе одмах ће ставити у оквир теорије завере. Научно је потврђено да теорија завере не постоји. Постоји само завера која је по макијавелистичкој теорији оправдана не би ли се дошло до циља. Политиколози знају да су политика САД и њених савезника засноване управо на тој теорији. Наводимо два примера који потврђују такво деловање америчке спољне политике. Маглен Олбрајт је 12. маја 1996. године као представник САД у Уједињеним нацијама у интервјуу телевизијској мрежи ЦБС на питање водитеља: „Чули смо да је пола милиона деце у Ираку умрло од последица санкција и као што знате, то је више него што је убијено у Хиросими. Да ли је то цена која вреди?” одговорила: „Јесте да је то тежак избор, али вреди”.

Седмог јуна 2006. године, приликом скидања ознаке поверљиво са 27.000 докумената из времена хладног рата обелодањено је да је Адолф Ајхман, који је био гестаповец и руководио „коначним решењем јеврејског питања” заправо био под заштитом ЦИА-е. Поред та два примера, постоји и много студија и књига које се баве сличним деловањем САД. Једна од таквих је и књига Пјера Анри Бинела „Ратни злочин НАТО”. Књига открива везу између ЦИА-е и тзв муџахедина у Босни и Херцеговини. Тјери Мејсон је такође написао књигу о улози америчке обавештајне службе у догађајима 11. септембра, под називом „Застрашујућа обмана”.

Смрт Заркавија и избор његовог наследника по свему судећи није ван сфере интересовања САД у Ираку и шире. Очигледно да се организовани хаос којим управља амерички окупатор у Ираку наставља са реалном могућношћу да се прошири и изван ове државе. Највеће жртве таквог стања су и даље ирачки народ, регион и светски мир. Поред свега тога страда и здрав разум, праведна борба човечанства за слободу и независност и бољу будућност које сваки окупатор на свој начин спречава.

Прегрејано вече у „Плавом клубу”

О делу и лику Ратка Младића

Пише: Жана Живаљевић

О где где затаје и не могу што не смеју ни уметничка ни еснафска удружења и заједнице, врата, а затреба ли, и прозоре отвара за слободну и храбру, убојиту и праву реч кафе галерија „Плави клуб” у Париској улици подно Калемегдана. И управо кад су нашем познатом новинару и публицисти Љиљани Булатовић за промоцију њене најновије књиге „Ореол или омча за генерала Ратка Младића” отказали сви, чим је проблем споменула њена добра пријатељица Весна Мијаиловић из Удружења „Сановила”, сувлашници Клуба, песник Саша Станковић и галериста Душан Муникравић – Муња, место за представљање је нађено.

У сутон 21. јуна Париска 13 била претесна да прими све знатичељнике које је забрањена тема довела на ово место. Зато су отворени и витражи према улици, да сви они који нису могли да стану у клуб, чују и виде поруке најпре аутора, затим умних српских глава као што су проф. др Смиља Аврамов и Веселин Ђуретић, саборци и поштоваоци дела и лика легендарног генерала, ствараоци и остале мање или више јавности познате личности.

Љиљана Булатовић се и пре овог најновијег наслова бавила прослављеним командантом оружаних снага Републике Српске: 1996. године њена књига „Генерал Младић” доживела је чак шест издања, а о њему пише и у делима посвећеним Радовану Караџићу, Сребреници, између осталог и као један од оснивача и чланова Међународног одбора за истину о др Караџићу.

Поштоваоце Ратка Младића су приче о његовим прогонитељима и епигонима Хага међу сународницима занимале равноправно као и детаљи из генералове биографије. „И Драшковић и Тадић и Љајић и генерал Станковић се утркују у лову на Младића, а неки су се од њих дуго перфидно издавали за његове пријатеље, док се нисам својим очима уверила да су их на највише и најодговорније државне функције довела тајна шуровања са Наташом Кандић, уз благослов Карле дел Понте” – своје оптужбе Булатовићева је доказивала, у најмању руку, сумњивим фрагментима из биографија српских челника.

Насупрот томе, из својих успомена на некадашњег команданта оружаних снага Републике Српске проф. др Смиља Аврамов издвојила је сусрет на Божић 1993. године. Пратећи шлепер пун помоћи за борбе на барикадама, професорка је у штаб

Ратка Младића понела прасе и торту. Међутим, када је то видео, Младић је свој лични божићни поклон експресно послао ратницима на Озрен, а са гошћом, у духу православне традиције, уочи 7. јануара поделио мед, воду и посан пасуљ!

Сочне и илустративне занимљивости о свом команданту изнели су и рецензенти „Ореола или омче за Ратка Младића”, генерал Милен Симић и пуковник Жељко Видаков Зиројевић, али је праву буру одушевљења својим доласком на један овакав скуп подигао прослављени, на жалост (пре)рано пензионисани генерал Божидар Делић.

За гостинским столом писца ове надахнуте и потребне књиге, Љиљане Булатовић, нашло се места и за др Жарка Гавриловића, адвоката Вукасовића, чланове Удружења „Сановила” (за оне који нису знали, међу којима је и аутор овога текста – то је право име Косовке девојке) на челу са Весном Мијаиловић, и многе који су без страха дошли на ходочашће и причест слободом и патриотизмом.

Љиљана Булатовић доказала је својим последњим делом да је „кадра стићи и утећи и на страшном месту постојати”, да може написати занимљиво и ново штиво о генералу о коме смо веровали да све знамо, али смо увек жељни још, да може наћи место у престоници и Србији за ову (не званично забрањену, али опасну) причу и да је пророку најтеже у својој кући. После промоције у „Плавом клубу” Булатовићева је просто била „разграбљена” у иностранству.

Била двапут једна земља

Пише: др Бранко Надовеза

Књига Цона Лемпија „Југославија као историја“ (Београд, 2004. године), за разлику од осталих издања исте едиције, или оних сличних које долазе са Запада, о проблему историје Југославије и нарочито догађајима током задње деценије XX века, представља вреднији стручни и научни допринос, иако се по објективности (односно необјективности) битно не разликује од осталих.

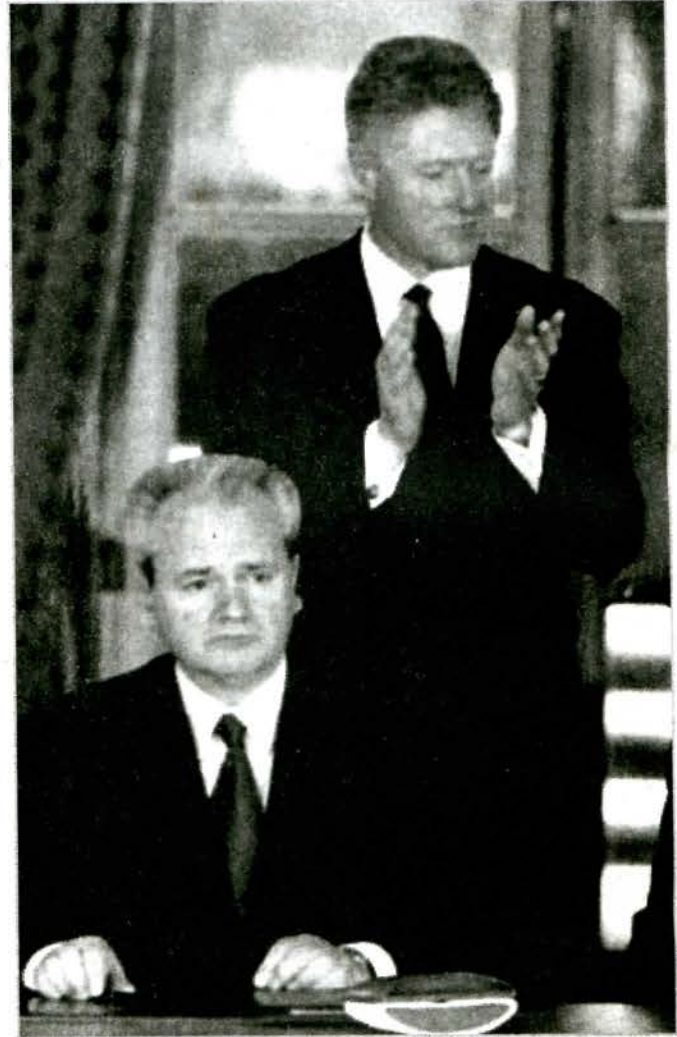
У 11. и 12. поглављу књиге („Етничка политика и крај Југославије“ и „Етнички ратови и државе наследнице“), аутор пише о распаду Југославије, што је и предмет приказа.

После смрти Тита, крајем осамдесетих, почињу симптоми политичке кризе и распада (поред акутне привредне кризе). Цон Лемпи одмах види црно-белу слику, он пише о „тржишно оријентисаном руководству Ивана Стамболића“ (стр. 307), што сигурно не одговара историјској истини. Затим тврди да се Слободан Милошевић „вешто преселио на националистичку страну у јесен 1987, али с каквим убеђењем, и даље није познато“ (стр. 309). У одељку „Словенија против Југословенске армије“, не наглашава да је тај догађај касније приписан кривици Слободана Милошевића, иако са догађајима у Словенији јуна 1991. није имао никакве везе. Тврдња „измењени српски Устав 28. марта формално је окончао аутономна права и Косова и Војводине“ (стр. 312) је правно и политички нетачна, јер укинуте су одреднице које дају ингеренције федерализма Косову и Војводини.

После распада Савеза комуниста Југославије и експеримената у привреди и финансијама Анте Марковића, долазе „избори и етничке политике“. Аутор се окомио на такозване прекодринске Србе. Пише да су „Милошевићев медији у Београду и лидери локалних хрватских Срба већ фантазирали“ (стр. 320) о геноциду у тзв. НДХ. За њега милион убијених Срба у тој злогласној творевини као и да не постоје.

Као и остали аутори, посебно се окомио на Радована Караџића: „Оштри националиста Радован Караџић и његова Српска демократска странка узели су 72 одсто од укупно 85 места које су освојили Срби“ (стр. 321). За њега воља српског народа као да није битна. Иза права на самоопредељење Срба у Босни стоји „замах параноидне пропаганде СДС, ојачане из Београда“ (стр. 322). Отворене су његове симпатије за Хрвате и посебно муслимане: „У исто време, ни Изетбеговићева влада, ни радикално херцеговачко крило које је преузело руководство хрватским ХДЗ-ом, нису могли да се суоче са изгледом да наставе да живе у крњој југословенској федерацији. Одлазак Словеније и Хрватске оставио је Милошевићевој већини Србију, Косово, Војводину и Црну Гору. Босанска декларација о независности 3. марта 1992. практично је гарантовала да ће босански Срби, које су подржавали Милошевићева Србија и руководство ЈНА, пратити Караџићево запаљиво вођство и консолидовати одвојену, потпуно српску територију, уколико се декларација не повуче“ (стр. 322); као да Косово и Војводина нису у саставу Србије, и као да се не зна за план Изетбеговића о исламској Босни.

Поред опседнутости Слободаном Милошевићем, друга опсесија му је Велика Србија. „Милошевићев режим је апеловао на етничку солидарност пре него на људска или грађанска права, обећавајући подршку Србима ван Србије, охрабрујући ратове у којима су они углавном, а онда потпуно, би-

ли препуштени сами себи. Можемо сасвим оправдано сумњати у искреност Слободана Милошевића приликом распаљивања неиспуњених обећања о Великој Србији, да то није било ништа више од средства да максимизира сопствену власт“ (стр. 324).

Затим отворено износи антисрпске ставове: „Српска кампања да се већина косовских Албанаца протера прво из својих кућа а затим из Покрајине“ (стр. 327), а затим, као и сви западни аналитичари упада у сопствене противречности, „српском опсадом Сарајева привукли су непрекидну пажњу Запада“ (стр. 327); као да Срби нису живели у пола Сарајева. Затим пише да је било „мало сумње код већине међународних посматрача да су српска страна и Милошевићев режим у Београду били основни кривци“ (стр. 327). Али, истовремено наводи да је Запад увек знао за наоружавање Хрвата и да Туђманов министар одбране „кријумчари ново оружје за Зенге“ (стр. 329). Затим тврди да су српски генерали из ЈНА поздравили „Милошевићево снажно окретање према националистичком захтеву да се сви Срби одрже у једној држави, који је Милошевић саопштио уочи масовних демонстрација 9. марта у Београду“ (стр. 329).

Аутор, не због савести, већ због других разлога, пише: „Хрватске Зенге, полиција и парамилитарци убијаће или ће очистити српске цивиле тамо где су могли. У овом обрасцу, који ће бити пренет на Босну и на Косово, српска страна биће одговорна за већи део бруталности и у очима западних медија и међународне заједнице сносити готово искључиву одговорност. Вуковар и Дубровник су обезбедили одлучујуће ружне слике” (стр. 330). Џон Лемпи несвесно признаје да није било српске агресије, већ је био сукоб Срба и Хрвата у административним границама Хрватске у саставу бивше СФРЈ. „Заробљени арсенали оружја, плус свежи увоз из Немачке и Словеније, смањили су предност ЈНА у тешком наоружању” (стр. 331).

Посебне су његове симпатије за муслимане, „принуда” коју су примењивале српске и хрватске снаге „очистила је муслимане, док је одлазак Срба, Хрвата „самочишћење”, наводно „због страха од бошњачке владавине и притисака које су примењивале њихове сопствене стране” (332).

Затим пише: „Срећом по оно што је постала бошњачка (или босанско муслиманска) страна, јединице Зелених беретки које је организовао Изетбеговићев режим биле су у стању да одбију напад ЈНА на Сарајево 2. маја” (стр. 332), али ипак: „Српска страна у западним медијима је брзо означена као главни изазивач невоља” (333).

Ту и тамо помињу се злодела муслимана. Они су „држали логор за српске мушкарце у Челебићу, али је то било ретко помињано на Западу” (стр. 333). Ликвидација Срба у Моштару и околини такође је „прошла незапажено у западним медијима” (стр. 334). Аутору није јасно зашто Срби, који су држали 60 процената територије Босне, „нису освојили бар део Сарајева” (стр. 333). Аутор не жали за људским жртвама, али му тешко пада „срамотно уништење отоманског моста на Неретви” (стр. 335), иако сам каже да је то продукт турског ропства.

Он оправдава војну операцију против Срба у Републици Српској („намерна сила”) и сам констатује: „Непрестани ваздушни удари практично су уништили контролу и команду армије босанских Срба и тешко деморалисали преостале трупе” (стр. 337). За хрватску армију у „1994. она је достигла 85.000 људи с резервом од 50.000. Њено наоружање и артиљерија готово су одговарали ВЈ” (стр. 340).

Стаје на страну српске опозиције власти СПС-а и Слободана Милошевића, али ипак за Зорана Ђинђића каже „одбио је да се придружи ДЕПОС-у кад је овај осудио режимску ратну политику у Хрватској и Босни” (стр. 343), а за Вука Драшковића и СПО пише: „Значајан број положаја СПО припао је члановима породице Драшковићеве супруге” (стр. 346), мислећи на држање градске власти у Београду 1996-2000, коју је дуго у целости држао СПО. Не обја-

шњава како Запад такву странку и човека касније прихвата као коалиционог партнера у власти у Београду.

Посебно је противречно његово схватање и објашњење догађаја на Косову: „ОВК је почела да напада, убија и да врши атентате у нади да ће српске снаге одговорати на начин на који није одговорила британска армија у северној Ирској” (361). Признаје и праве циљеве НАТО агресије на Србију 1999: „Што се тиче НАТО учешћа и његових 78 дана ваздушних удара, убили су више српских цивила него војника и полиције и уништили далеко више српске економске инфраструктуре него војних циљева на Косову” (стр. 362).

Затим наводи низ неистина, да су на Косову „отпустили 115.000 од 170.000 Косовара запослених у школама, болницама, судовима и јавној администрацији” (стр. 364), иако наводи да је „известан број већ одбио да долази на посао, што треба такође поменути” (364) и да је тобоже „Милошевићев режим приморао српске избеглице из Босне, а онда из Крајине, да се тамо населе” (стр. 365), мислећи на Косово.

Као и сваки западни аналитичар, сам себи скаче у стомак, пишући да је „сам Ругова” говорио о „независности као једином циљу” (стр. 364) и да је био пресудан утицај „албанске дијаспоре за независност и оружани отпор” (стр. 365), што је утицало на Запад. Ругова се „кладио на западну интервенцију” (стр. 366). На Косову се нашло „можда 800.000 комада лаког оружја”, што је уз помоћ криминала и шверца „стигло до ОВК на Косову” (стр. 336). Затим пише о рату у пролеће 1999. који је „успешно водила Војска Југославије против ОВК (стр. 367), али је уследила интервенција претежно НАТО ваздушних армада (стр. 368). Међутим, тај рат је „изгубљен против војних снага” Србије, „али је добијен против инфраструктуре која је тако прецизно погађана у Србији” (стр. 368), о чему пише без икаквог стида и срама.

У исцрпном писању о преговорима у Рамбујеу о „европско-америчком предлогу” о присуству 30.000 НАТО војника на Косову говори као да је Србија колонија а не независна држава. „Али млади делегати ОВК успротивили су се останку Косова у СРЈ, чак и на период од три године” (стр. 368). Сам аутор наводи да су Албанци на Косову послужили америчким циљевима, да би војно дошли на Балкан.

Југославију, и прву, и другу, су разорили снажни дезинтеграциони фактори, а не великосрпска идеја и режим Слободана Милошевића. Срби су се једини искрено залагали за Југославију у одређеним периодима.

Све у свему, књига Џона Лемпија „Југославија као историја”, иако стручнија и објективнија од многих, у својој завршници служи као оправдање агресије на српски народ од стране западних сила и њихових експонената у бившој Југославији.

- Чедомир Антић, показујући књигу др Војислава Шешелја, констатовао да се књига не једе. У праву си, Чедо. Књига писменима служи за читање.
- Може књига послужити и за јело, али само мишевима.
- Кад смо већ код изјаве овог „интелектуалца”, књига је храна за главу а он нек једе нешто друго.
- Душан Пророковић изјавио за „Прес”: „Радикали нас неће срушити”. И неће, Душане. Срушићете се сами.
- Драган Маршићанин изјавио да ће се вратити у Србију кад му истекне мандат. Многи неће смети.
- „ЊКВ” Александар Карађорђевић, кажу новине, отишао код краљице Елизабете. Како би лепо било да је заувек.
- Кад би закон, који влада у подземљу да онога ко некога превари упуцају у ноге, важио изван подземља, Веља Илић би морао да буде стонога.
- Ако УБПОК похапси све актере стечајне и осталих афера, ко ће нам водити државу.
- Некад су родитељи због лоших оцена тукли децу. Сад туку наставнике.
- На шта вас асоцира вест у новинама да мајмуни у сафари парковима краду шта год стигну.
- Маја Николић, водитељка на РТС-у изјавила да о спорту није ништа знала. Нису ни ови што су ишли на Мундијал.
- Кад смо већ код Мундијала, тамо смо одлично оцењени. Добили смо десетку.
- Владе Дивац изјавио да је спреман да се испрља улазећи у политику. Па како се зове оно око приватизације „Књаза”, „Новости” и подршке жутима.
- Пишу новине да је генерал Младић много болестан. Изгледа боли га ... што га ови траже.
- Генерала ће, кажу новине, од сада тражити и немачки БНД. И они би да га ухвате.
- Андреја Младеновић захтева да Влада Србије повуче Зорана Красића са листе делегације за Савет Европе. Па, Андреја, ти си у власти. Зашто га сам не повучеш?
- Кажу да је Драган Ђилас без конкуренције за председника ДС Београда. И на једној другој листи, коју води МУП Србије, одавно је први и без конкуренције.
- Тачно се види да се у Ужицу захуктава изборна кампања. Ето, јуче су Ужичани добили и струју.
- Ови амерички авиони који су недавно слетели на батајнички аеродром, доказ су оне народне да се злочинац увек враћа на место злочина.
- Влада Србије уводи праксу одржавања седница изван Београда. Недавно заседала у Крагујевцу. Ускоро ће у Забели.
- Хавијер Солана изјавио да ЕУ неће запоставити Србију. До задњег Србина, изгледа.
- Веља Илић новинарима испричао свој сан. Сањам, каже Веља, велике пројекте и велике грађевинске радове. Велике провизије више не сања. Оне су већ јава.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и стране јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун

телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

